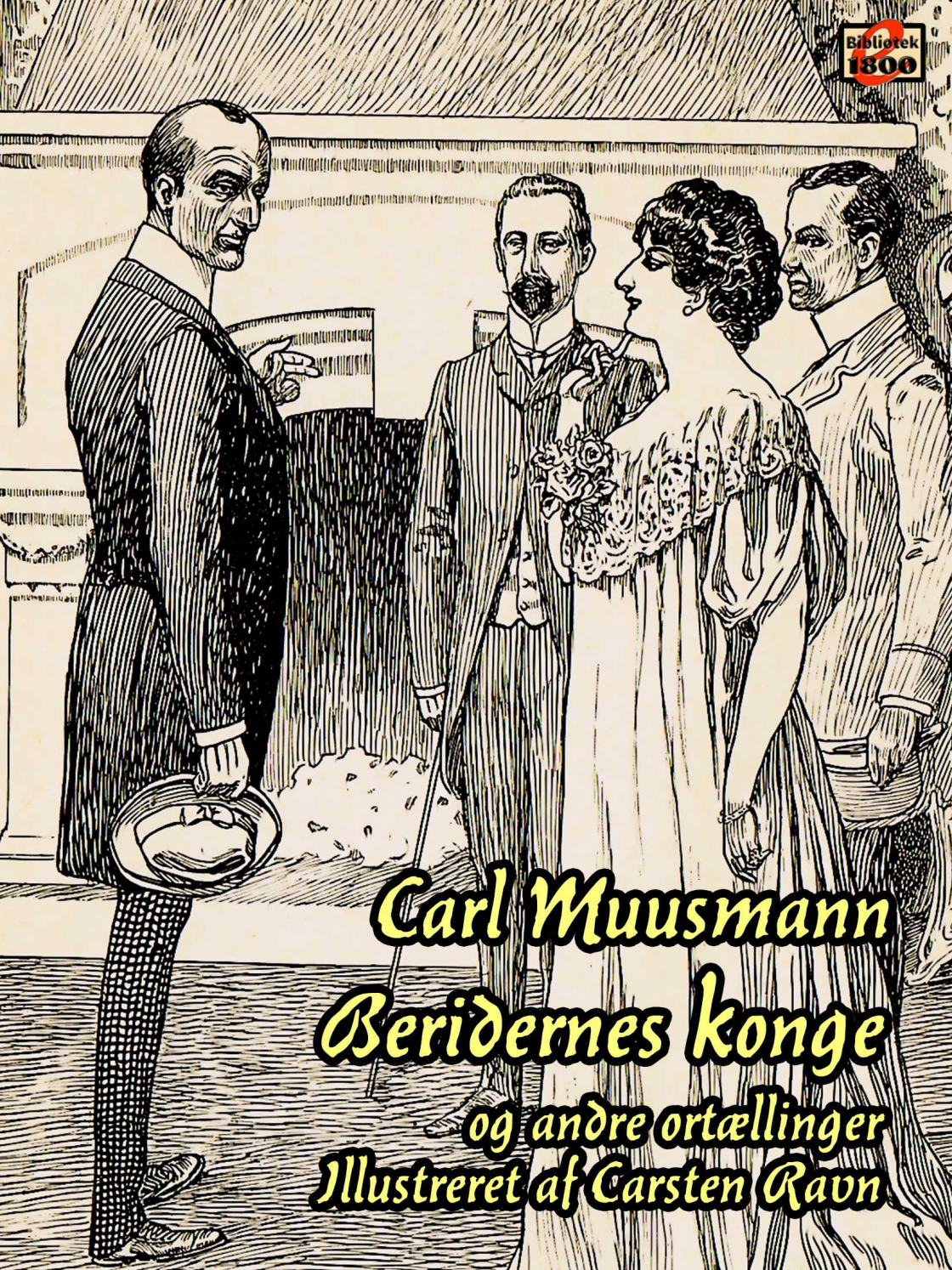
Bibliotek 1800
Carl Muusmann
Beridernes konge
og andre ortællinger
Illustreret af Carsten Ravn

Carl Muusmann

Beridernes konge
og andre fortællinger

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Carl Muusman: *Beridernes konge og andre fortællinger* er baseret på originaler, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International. Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Carl Muusmann: *Beridernes konge og andre fortællinger* is based upon a source, that are public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years.

This edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this ebook is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Beridernes konge

1

Baptiste Schneider hørte til en gammel artistfamilie. Såvel han som hans to brødre var opdraget i manegen. De var alle tre blevet uddannede til jockeyer for at kunne udføre et tredobbelt nummer, der altid gjorde megen lykke, fordi de tre unge, smukke, slanke mennesker ikke blot arbejdede godt, men også havde et så frisk og tiltalende ydre, at de absolut måtte falde i publikums smag, ikke mindst i damernes.

Baptiste havde i øvrigt som et rigtigt cirkusbarn lært mere end én slags arbejde. Han var foruden at være en dygtig jockey desuden en behændig jonglør, en flink saltomortalerytter og ikke så lidt af en mimiker, idet hans smukke ansigt var levende og udtryksfuldt.

Men trods alt dette havde Baptiste Schneider alligevel som artist haft en krank skæbne.

Så længe han rejste sammen med sine brødre, var det hans fader, der havde taget hele indtægten. Det faldt aldrig Baptiste ind, at det kunne være anderledes. Faderen havde jo lært såvel ham som Lucien og Alexandre alt, hvad de kunne, og hvad var da rimeligere, end at han også tog fortjenesten af de børn, hvis opdragelse han havde bekostet? Baptiste kunne med et ægte cirkusbarns moral slet ikke tænke sig det anderledes.

Dertil kom, at den gamle Schneider aldrig havde hørt til den ofte uhyggelige type på en artistfader, der lever af sine børns arbejde, mens han selv er en sløv eller fordrukken tyran, der giver prygl til tak for de ofte store gager, engagementet indbringer. Nej, tværtimod! Hr. Schneider havde været en gentleman i egentligste forstand. Han havde ikke blot lært sine

sønner at ride og at præstere et solidt arbejde i manegen; han havde også ladet dem få en god skoleundervisning i den fritid, der levnedes dem, så at de alle havde kundskaber ud over professionelle artisters middelmål og skrev en smuk, fast hånd – noget, som faderen havde lagt ganske særlig vægt på.

"En smuk håndskrift er mange gange bestemmende for, om en direktør vil tage imod et tilbudt engagement," sagde han; "for i håndskriften ligger hele mandens karakter," tilføjede han.

Og han troede, at han dermed sagde noget meget dybsindigt, fordi han havde fundet på at sige det selv og ikke havde læst sig det til nogetsteds.

Hr. Schneider havde da i alle måder været en fortræffelig mand og en god fader; men han havde haft en fejl, hvis man da kunne kalde det en fejl: Han havde været ærgerrig.

Efter at han ikke blot havde opdraget tre friske, kønne, alsidige sønner, men også en nydelig datter, Filippa, hvis ry for skønhed og ynde var gået viden om blandt manegens folk, så syntes han, at han måtte have alle betingelser for selv at blive direktør. Hvorfor skulle han og hans familie stadig skrabe penge sammen til de cirkusledere, der knap så til dem den dag, da deres engagement var udløbet?

Hr. Schneider kunne have delvis ret i dette ræsonnement. Han glemte imidlertid en ting, som så mange før han har glemt – at der er stor forskel på en dygtig artist og på en dygtig direktør, eller rettere, at disse to ting næsten aldrig forenes.

For at være en virkelig artist må man være ikke så lidt af en virkelig kunstner. Man må have temperament, fantasi og letbevægelighed, og for at være en god direktør skal man først

og sidst være en dygtig forretningsmand med et koldt hoved og en klar beregning.

Og det var hr. Schneider slet ikke. Han lod sig ofte lede af sin indskydelse, han gik ofte i den grad op i manegens arbejde, at han helt glemte at disponere, og han glemte først og fremmest, at der i en cirkus kun er ét lille hul, gennem hvilket alle pengene går ind, og så uhyre mange store, gennem hvilke de går ud. At passe på dem er som at passe på en skæppe ærter i en si.

Den kunst forstod hr. Schneider ikke, og skønt han og hans familie var afholdt overalt, hvor de opslog deres lille, nette træcirkus, skønt han selv og hans børn kunne bære det meste af programmet, og skønt publikum yndede at se på alle de smukke, unge mennesker i denne familiecirkus, så nåede han dog aldrig at tjene penge, ja, han satte endogså dem til, med hvilke han oprindelig havde startet sin forretning.

Det var hans ulykke, at hans hustru var død alt for tidligt og havde betalt Baptistes liv med sit; for i en cirkus kan man til nød undvære en kvindes hånd, men det er svært for en mand, der altid har forretninger om ørene, at undvære den i hjemmet. Og når hjemmet lægger for stort beslag på ham, går det ud over forretningerne.

Nå, følgen af alt dette tilsammen var, at da hr. Schneider udslidt, træt og modløs gik i en alt for tidlig grav, var hans cirkus' situation således, at det var umuligt for nogen af sønnerne at overtage ledelsen.

Filippa, der egentlig aldrig havde haft stor lyst til artistlivet, som overanstrengte hendes sarte natur for meget, giftede sig med en ung mand, der sad i en net, borgerlig stilling, men hvem den gamle Schneider altid havde afvist som frier til trods

for, at han i over et halvt år havde fulgt selskabet overalt, eller måske netop derfor.

Efter at Filippa havde givet frieren sin hånd, slog han sig adstadigt ned i en større provinsby, og hans hustru syntes aldrig mere at få længsel efter rejselivet.

De tre brødre, Lucien, Alexandre og Baptiste, rejste en kort tid i engagement sammen, efter at de for en billig penge havde solgt resterne af den fædrene cirkus. Så delte de en skøn dag de heste, der endnu var tilbage, imellem sig og drog hver for sig ud for at prøve lykken.

Baptiste var den, der havde mindst held med sig til trods for, at han måske var den dygtigste, som endog med et vist overmod på plakaten havde kaldt sig: Beridernes konge.

Ingen i cirkus, hvor man er vant til højtklingende navne, havde i øvrigt smilet af det; for Baptiste var en fænomenal god springer. Han nøjedes ikke med uden anstrengelse at sætte op på ryggen af en hest, der galopperede rundt i manegen; men han gjorde det samme kunststykke, når dyret løb oppe på den smalle barriere og næsten var hævet en alen over jorden.

Så en dag skete ulykken. Ikke på prøven, hvor man altid er forberedt på alle eventualiteter, ikke ved en aftenforestilling, under hvilken man holdes i spænding af publikum, men som så ofte: ved en eftermiddagsforestilling, hvor man tager så lidet hensyn til børnene og de barnlige sjæle, at man mister kontrollen over sit eget arbejde.

Smilende til kollegerne i stalduniformerne, nikkende op til et par bekendte i logen gjorde Baptiste Schneider den eftermiddag sit store spring, mens solen sendte sine skarpe stråler ned gennem kuplens glasruder. Han fik lyset lige i

øjnene, snublede, sprang alligevel, kom op, tabte atter fodfæstet og styrtede ned mellem de tomme bænke i parkettet, hvor han brækkede benet.

I en cirkus er der ikke tale om at få gage, fordi man er kommet til skade i tjenesten. Den slags ting hører med til professionen, og det er knap nok, at der føles medlidenhed med manegens invalider.

Baptiste Schneider prøvede først at lappe på sig selv med de mange vidunderkure, som man kender i cirkus, og af hvilke adskillige ofte har imponeret lægerne; men denne gang lykkedes selvdoktoreringen ikke. Han måtte lægge sig på hospitalet, og det koster mange penge i en fremmed by.

Næppe var han kommet ud derfra og atter ved jævnt fremskridende øvelse nået til at være i nogenlunde trænet form, før militærtjenesten kaldte på ham. – Han blev udtaget til husar, og han blev en pryd for regimentet; for der var ingen rytter så dygtig som nr. 35 af første eskadron, således som Beridernes Konge nu kaldtes. Der var ingen, der holdt sin hest i så god kondition, og der var ingen, der kunne gøgle, synge og spille så godt som nr. 35, når man var samlede til gemytlighed; derfor var han også lige afholdt af overordnede og kammeraterne, som tilmed syntes, at det var meget interessant at kende en berider.

Så længe tjenesten stod på, bevarede nr. 35 da også sit gode humør. Men nu var det ved at slippe op. Om få dage skulle han hjempermitteres, og endnu havde han intet engagement fået. Med pengene var det så sløjt, at han endog skyldte i marketenderiet, og fra den vognmand, der havde taget hans

heste på stald, havde han fået meddelelse om, at den ene af dem ville blive solgt, hvis han ikke snart afgjorde sin gæld.

I alle de svar, han havde fået fra de forskellige cirkus, som han havde tilbudt sin tjeneste, havde man meddelt ham, at man ikke havde brug for ham, i hvert fald ikke foreløbig.

Og så kom dertil, at Baptiste så småt havde forlovet sig med en lille pige, hvis fader bestemt havde erklæret, at han aldrig ville give sin datter til en omrejsende gøgler. Det var alt for usikkert! havde han sagt. Og Baptiste måtte i sit stille sind give ham ret i øjeblikket. Fremtiden var så sort, så forfærdelig sort, at han slet ikke kunne se vej fremefter.

Det var da ikke så underligt, at Baptiste Schneider var stille, mens han nu sad ude i kasernegården og pudsede knapper til kongerevyen, som i morgen skulle afslutte øvelserne.

"Gi' os en sang, 'Tist!" råbte en af kammeraterne, der ligeledes var optaget af at gøre det militære toilette så strålende som muligt til den tilstundende store dag.

Men nr. 35 lod slet ikke høre fra sig, skønt 'Tist var den allerkælneste form, i hvilken man kunne tiltale ham. Han lod pudsestålet synke ned i skødet og sad tavs og stirrede hen for sig, mens han spekulerede på det uhyggeligste af alt uhyggeligt, som artisterne kender: arbejdsløs!

2

Det blev kongevejr til revuen.

Der var en vis fest over gaderne, i hvilke flagene vajede, mens man af og til hørte taktfaste fodtrin, kommandoråb og stumper af lystige musikstykker.

Den store fælled var fyldt af et tætpakket publikum, der bølgede frem og tilbage, og som holdtes inden for bestemte grænser af husarer og gendarmer.

I dagens anledning var der rejst en tribune, der var tæt besat med dekorerede herrer med og uden uniform, elegant klædte damer i lyse toiletter og små børn, der havde fået lov at komme med, og som med store øjne betragtede alle de mange dejlige soldater i de brogede dragter.

For dagen var en rigtig fest. Kongen skulle komme fra hovedstaden for at overvære revuen. Og kongen havde først nylig tiltrådt regeringen, efter at hans gamle fader var afgået ved døden.

Kongen var kun nitten år, og det syntes damerne var så sødt, mens en og anden ældre hofmand af og til ærgerligt mumlede om, at majestæten var lidt for grøn, og at det rigtignok havde været anderledes i den højsaliges tid.

Det var altså på kongen, man ventede i spænding, mens man foreløbig bevægede sig ind og ud fra tribunens pladser som på en væddeløbsbane.

Nu kom majestæten, iført generalsuniform. Han hilste venligt til alle sider med sit glade, skægløse ansigt og nikkede nok så skælmsk til damerne. Men endnu var der ikke rigtig militær i ham. Kusken, der sad på bukken og kørte de fire

vælige, sorte hannoveranere, holdt sig ganske anderledes strunk, ikke at tale om jægeren, der stod bagpå, for han lignede formelig en Panoptikon-figur.

Jægeren sprang behændigt ned, idet ekvipagen svingede op for tribunen.

Her mødte der den unge konge et syn, som han ikke havde været forberedt på ude på fælleden, hvor han kun havde ventet at finde soldater.

Ti ganske små piger, af hvilke to var lyshårede som et par små Guds engle, kom ham i møde med en stor buket, og det ene af englebørnene, der havde øjne som et par små, bly violer, fremsagde endogså et digt.

Der var mange af de gamle militære, som havde været imod hele denne børnekomedie; men man vidste jo nok, hvorfor den var sat i scene.

Den kommanderende generals datter var gift med en baron, og hun var moder til de to små englebørn, der allerede i den spæde alder straks skulle præsenteres for majestæten på demonstrativ måde.

Derfor tav man også til hele komedien, og børnene var nu da for resten også så søde; men man var jo rigtignok lidt spændt på, hvordan den unge konge ville tage det.

Men den unge konge tog det så naturligt, som en rask og frejdig ung mand i lykkelige kår tager alt, og han tog endog den lille baronesse, der havde fremsagt digtet, op og kyssede hende, mens den store baronesse, der var midt i en dyb nejning, rødmede af moderstolthed og følte sig så svag i benene, at hun nær ikke var kommet op fra den bøjede stilling.

Så hilste kongen på damerne, vekslede et par ord med nogle honoratiores, spurgte til nogle ældre, bukkende gentlemens befindende, trykkede våbenbrødrenes formand i hånden og satte sig derefter op på den hest, der fuldt opsadlet var blevet trukket frem.

Kongen galopperede bort i spidsen for sin stab; der faldt ro over tribunen, hvor alle kikkerter nu kom frem.

Kongerevuen begyndte.

Først kom den smukke garde med de statelige bjørneskindshuer og den stovte tamburmajor i spidsen.

Derefter det øvrige fodfolk og efter det artilleriet, hvis tunge kanoner skar dybe furer ned i grønsværet.

Til sidst kavaleriet, hvis to eskadroner husarer nu svingede ud for at tage opstilling i en afstand af tusinde meter fra tribunen.

Nu kom revuens clou. Husarerne skulle i vild fart ride lige mod tribunen for derefter brat at stoppe op ved dens fod.

Kongen og hans stab red hen på siden af tribunen, eskadroncheferne satte sig i spidsen for deres ryttere, kommandoråbene lød, og af sted gik det i vild jagt.

Alles øjne var rettede mod rytterskaren derude, den kom styrtende frem som en bølge, der rejser sin hvide skumkam, idet den vælter frem.

Så med ét gik der en rædsel gennem publikum, og alle øjne fæstede sig, som drog det ene blik det andet, mod et bestemt punkt.

Hvorledes var det gået til? Ingen forstod det, men der var heller ikke tid til at spekulere over sagen. Man var kun optaget af det frygtelige faktum.

Tæt foran tribunen løb en af de små baronesser legende med en ballon i hånden. Da alt var ryddet til kavalerimanøvren, havde hun vel tænkt, at der nu var fred og ingen fare, og havde set lejlighed til at kravle ud fra tribunen. Hun løb nu intet anende fremad, mens hun lod sin ballon flagre for vinden.

Selv de stærkeste nerver blev rystet ved dette syn.

Mænd, der havde været med i krigen, og som havde set soldater falde skarevis med brådne pander, gyste ved tanken om, at dette lille, uskyldige barn om et øjeblik ville være knust til en ukendelig, blodig masse under hestenes jernbeslåede hove.

Kvinder skreg op i rædsel, mens generalens datter vaklede og kun med vold holdt sig oppe, bleg som en dødning.

Alle var som naglede til deres pladser. Også kongen og hans stab var nu blevet opmærksomme på faren, som ingen menneskelig magt kunne afværge.

Rytterkæden rullede ustandselig frem. Nu syntes den kun at være en snes alen fra den lille baby, der stadig sorgløst legede med sin ballon.

Fra tribunen hørte man et skrig; det var baronessen, der sank sammen og besvimede.

Alle hjerter bankede voldsomt, og mange lukkede øjnene. De ville ikke se, hvad der nu skulle passere.

Og så passerede der noget helt andet.

En rytter brød pludselig ud af rækken. Behændig som en kosak kastede han sig ud af den ene stigbøjle, tog med den ene hånd fast i saddelbommen, lod den anden stryge langs græsset og greb med et behændigt tag den lille pige under armhulen.

Så fo'r rytterkæden videre i vild karriere. Eskadroncheferne svingede ud til siderne. Rytterne tog med et ryk hestene op, så at de formelig kurede på bagen, og fem skridt fra tribunen standsede eskadronerne og blev stående som en mur.

På sadlen foran nr. 35 sad den lille baronesse smilende med sin ballon, mens publikum, der et øjeblik havde været som lamslået, brød ud i jubel og hurraråb.

En rytter brød pludselig ud af rækken.

3

Revuen var forbi, og soldaterne begav sig hjem til deres kaserner.

Mellem husarerne af første eskadron var der en underlig uro og mumlen i geledderne, mens de red gennem gaderne, hvis stenbro drønede under hestenes hove.

Hvad ville der ske, når man kom hjem? Man havde set selve majestæten konferere med eskadronchefen, mens kongens øjne hvilede på nr. 35. Eskadronchefen, der var en strengt udseende mand, en gammel veteran med buskede bryn, der fortale om, at han aldrig tålte spøg i militære sager, havde gjort stram honnør og svaret:

"Ja vel, Deres Majestæt!"

Men hvad det var, han havde svaret "ja vel!" til, ja, se det vidste man ikke noget om.

En, der var klogere end de andre, påstod, at kongen havde sagt:

"Tag Dem af den mand, ritmester!"

Det kunne jo lyde troligt nok; men netop derfor kunne det også være, at det var noget, som det kloge hoved havde gættet sig til.

Nu var nysgerrigheden på sit højeste, mens man red ind på kasernepladsen, hvor regimentet opmarcherede på linje. Chefens blik var strengt og forskende, mens han så ned over rækkerne. – Hvorfor var han mon ikke lidt mere mild! Det var jo dog en formelig ære, der var overgået regimentet ved nr. 35's raske dåd.

Nu kom det. Inden man trådte af til staldtjeneste, blev nr. 35 kaldt frem for chefen.

Der var dødsstille i kasernegården. Alle lyttede efter de ord, der ville komme, og selv Baptiste mærkede, at hjertet sad ham helt oppe i halsen.

Nu talte chefen, mens hans blik stadigt så bistert ud under de buskede bryn.

"Nr. 35! Jeg beklager, at jeg ser mig nødsaget til at lade Dem straffe."

En almindelig forbavselse, blandet med en undertrykt mumlen, breder sig fra rytter til rytter, mens eskadronens stabssergent går til parole og vender tilbage med den kalkeret over på et stykke tyndt silkepapir.

Chefen tager dagsbefalingen og læser med høj, tør, skærende stemme:

"Eskadronen stiller til gymnastik i morgen klokken syv i drejlspåklædning. Derefter pudsning af gallauniformen og staldtjeneste. Så har vi straf: Gardehusar nr. 35 af første eskadron straffes med fem dages simpel arrest i bøjen for i høj grad ureglementeret optræden under kongerevuen af dags dato. Straffen tager sin begyndelse dags eftermiddag klokken fire."

Nu lød der en højlydt mumlen gennem hele eskadronen, men et skarpt "hys!" fra chefen og et lynende blik fra hans skarpe øjne var dog nok til atter at få stilheden til at falde over mandskabet.

Et kvarter senere gik Baptiste, mens han bandede af indædt raseri, op ad de mange trapper til våbenmesteren, der boede helt oppe i den øverste etage, og hos hvem han skulle aflevere

sine munderingsgenstande. Våbenmesteren, der stod midt imellem alle sine karabiner, sabler, rustninger og eskadronmærker, modtog munderingsgenstandene, mens han brummede som en gammel bjørn.

Så begav Baptiste sig atter, afført alle tegnene på sin militære værdighed, ned ad alle de mange trapper og gik ind i brandvagten for at melde sig til sin sergent.

Sergenten, der ellers til tider kunne være bøs nok, var i dag helt rar og skikkelig.

"Ja," sagde han, "jeg er soldat, og jeg ræsonnerer ikke over mine overordnede; men det må jeg sige, at den var lige hård nok, 35!"

Nr. 35 syntes det samme, men han sagde ingenting. Han nikkede blot til sergenten, som ville han sige ham tak for de venlige ord.

Lidt efter så kammeraterne Baptiste gå over gården med sin lille drejlstrøje, gymnastiksko og håndklæde for at melde sig hos oversergenten.

Oversergenten, der almindeligt gik under navnet "Plejefa'er", var en ren bulbider. Han var slet ikke en mand, der ræsonnerede over, hvorfor en soldat blev straffet; han vidste kun, at når en soldat meldte sig til ham, så var det, fordi han havde været en skidt knægt, der ikke fortjente bedre. Lidt medlidenhed kunne komme senere, men det var en vare, man ikke straks skulle forvænne de fyre med.

Oversergenten var en ren bulbider.

Plejefa'er anstillede sig derfor som den egentlig forfulgte og af skæbnen straffede. Han pustede luften ud under sit mægtige overskæg og buldrede med tordenrøst:

"Skal man nu ha'e ulejlighed igen af de pokkers fyre! Kan de da heller ikke lære at te sig ordentligt, så man kan få fred bare så meget som et øjeblik! Altid skal man stå på pinde for de herrer og opvarte dem, mens de ligger på sofaen og spiser forloren skildpadde og ryger billige cigarer til! – Nå, så kom da!" sluttede Plejefa'er sin klage over den ublide lod, skæbnen

havde tildelt ham, idet han samtidig åbnede den tunge dør med den lille jernklap.

Så måtte Baptiste klæde sig af, mens Plejefa'er undersøgte ham på det grundigste. Selv da han stod uden en trevl på kroppen, gav Plejefa'er ham et dask under hagen og sagde:

"Nå, gab op! I er så lumske, I satans gavtyve – man kan aldrig være forsigtig nok med jer små puttehøns! Det kunne godt hændes, at du havde en hel værktøjskasse derinde, eller et par alen skrå!"

Baptiste havde dårligt nok fået klædt sig på, før han fik et puf, så at han røg på hovedet ind i den mørke arrest, hvor han dårligt nok kunne se en hånd for sig. Han satte sig ganske modløs ned, mens Plejefa'er befæstede en kort kæde til hans ben, idet han vedblev at underholde ham i sin halvt grove, halvt kælne jargon:

"Har du penge, lille ven, for ellers, ser du, bliver det jo lidt smått med traktementet. Det er ingen samaritan her, hvor man kan få suppe, fisk, steg og kage ganske gratis og pengene i nakken, når man går."

"Nej, jeg har ingen penge – jeg brugte de sidste i går!" svarede Baptiste nedslået ved tanken om, at han også skulle sulte.

"Har han ingen penge! Hm – hm! Det var slemt for ham. Så må han spise stenkul eller se at narre sin mave for middag, når han har snydt den for frokost. Eller også må vi jo se, om vi kan hjælpe ham lidt, at han ikke skal blive alt for afpillet."

I det samme bankede det på arrestdøren udefra.

"Hvad er nu det?" spurgte oversergenten og lukkede døren halvt op.

Det var en af husarerne. Han stod med en håndfuld småpenge og sagde:

"Vil oversergenten ikke være så venlig at ta'e dem til nr. 35, for vi ved nok, at han ingen skillinger har."

Plejefa'er tog pengene, og der var næsten rørelse og gråd i hans stemme, da han sagde:

"Der er dog alligevel kammeratskab mellem de fyre, hvor store halunker de end ellers er! Nr. 35 skal ikke komme til at lide nød."

Det var de sidste opmuntrende ord, Baptiste hørte; så blev den tunge jerndør slået i for ham.

Han var alene!

Langsomt sled tiden sig hen. Af og til rasede Baptiste i arrigskab og vrede over menneskene og deres utaknemmelighed, og af og til faldt han hen i en fuldstændig sløvhedstilstand. Det var hans lykkeligste øjeblikke.

Men de sorteste var dem, i hvilke han havde en sviende længsel efter at tage sig noget til uden at kunne finde afløb for den i en beskæftigelse.

Dog også disse fem dage fik ende, om end de sidste to timer syntes længere end hele den foregående tid tilsammen. Og så hørte han endelig uret på kasernen slå fire slag. Trappetrinene derude knagede. Det var sergentens trin. Han vidste det så nøje; for man bliver lydhør i mørke og ensomhed.

Nu hørte han sergenten banke på døren til arrestforvareren, hvis nøgler begyndte at klirre.

Et øjeblik senere åbnedes døren, den tunge dør med klappen, gennem hvilken han havde fået maden langet ind. Baptiste var atter fri, og udenfor stod kammeraterne og gav ham et hurra.

4

Baptiste følte et sandt velvære ved atter at komme ud i den friske luft. Han nød i lange drag det dejlige efterårsvejr og skuttede sin krop, der var blevet øm og stiv af bøjen.

Sergenten, der havde en hemmelighedsfuld mine, som om han vidste noget, han ikke ville eller turde rykke ud med, førte ham til stabssergenten, der også struttede af hemmelighedsfuldhed.

Heller ikke han sagde imidlertid noget; men idet han næsten jovialt slog Baptiste på skulderen, spurgte han blot i en opmuntrende tone:

"Var den hård?"

Baptiste mumlede nogle uforståelige ord, der kunne tages både for det ene og det andet.

Så tilføjede stabssergenten med en afskedigende bevægelse:

"Nå, gå så ned til hesten – den længes vist efter ham!"

Baptiste skyndte sig af sted. Skulle "Juno" virkelig have længtes efter ham, mens han var borte? Selv havde han i hvert fald næsten ikke haft hende ude af sine tanker.

Jo, det syntes virkelig, som om stabssergenten havde talt sandt. "Juno" vendte sig om, da den hørte Baptistes skridt, og den vrinskede formelig af glæde, da han kom ind i båsen til den.

Baptiste kyssede "Juno" på mulen og syntes i sit stille sind, at dyrene var meget bedre end menneskene.

Men endnu var det værste tilbage. Næste dag skulle han op til eskadronchefen og takke for nådig straf. Det var hårdt nok, og han satte sig for, at han denne gang ville tage bladet fra

munden og rent ud sige til ritmesteren, at det var en lumpen måde, han var blevet behandlet på.

Men da han stod overfor chefen, fik han alligevel ikke mod til at sige det, han ville, og som han havde øvet sig på. For også over chefen var der noget underlig hemmelighedsfuldt, da han kort sagde:

"Stil i morgen klokken ti sammen med eskadronen!"

Den næste morgen klokken ti var eskadronen opmarcheret til fods i kasernegården. Spændingen var almindelig. Hvad skulle der nu ske? Selve regimentschefen var til stede. Nu lød kommandoen:

"Nr. 35 af første eskadron, træd frem!"

Baptiste trådte frem. Der sad endnu i ham lidt frygt for, at der atter skulle passere ham noget ubehageligt. Men alle officerernes ansigter strålede i dette øjeblik så velvilligt, at Baptiste følte sin ængstelse vige for glad forventning.

Så lød chefens stemme, og denne gang var den mild, næsten venlig:

"Nr. 35! Den behandling, der er overgået dig, har måske gjort dig bitter; men nu må du lade denne bitterhed fare. Den militære disciplin fordrer, at ingen soldat handler på egen hånd med fare for at handle forkert. Den, der gør det, må tage følgerne, som du nu har måttet tage dem. Men tro mig: Den straf, jeg har idømt dig, har jeg kun idømt dig med blødende hjerte, og mine tanker har været hos dig, mens du udsonede den. Nu er det til gengæld med glæde og stolthed, at jeg kan meddele dig, at det har behaget Hans Majestæt kongen at dekorere dig med medaljen for ædel dåd, og idet jeg hæfter den

på dit bryst, ønsker jeg dig til lykke og takker dig for den ære, der gennem dig er overgået regimentet."

Baptiste stod bleg og vaklende, som skulle han til at falde om, mens alle kammeraterne brød ud i jublende hurraråb, først for ham, så for chefen og endelig for kongen.

Men endnu var det ikke forbi med de glade overraskelser for Baptiste. Efter at man var trådt af, kaldte chefen ham endnu en gang op til sig.

Her overrakte han Baptiste en konvolut, i hvilken der ikke blot var et takkebrev fra generalens datter, den lykkelige moder, hvis barn han havde reddet, men også et beløb i kontanter, så stort, at han med lethed kunne indløse sine heste og endda have en god slump tilbage.

Der blev fest den aften i marketenderiet. Man fik lov til at more sig, så galt man ville, og chefen mødte endogså personlig for at drikke et glas med den raske Baptiste, der havde vist sig værdig til sit navn: *Beridernes konge.*

Og chefen tilføjede, at det havde moret den rigtige majestæt meget at høre, hvad navn den kække redningsmand bar, og at han havde sagt:

"Så er vi to jo kolleger! Hvis der er noget, jeg kan hjælpe ham med, så kan han godt søge mig på slottet, når han kommer til hovedstaden."

Det var et løfte, der gav Baptiste noget at spekulere på, og som måske kunne have vakt jalousi hos kammeraterne mod enhver anden.

Men Baptiste var der ingen, der misundte. Han var ikke blot den bedste kammerat, som man undte alt godt; men chefen

havde også været så klog at gøre hans belønning uangribelig ved først at lade ham lide sin straf.

Hele natten genlød da kasernegården af sang, tale og jublende hurraråb. Og næste dag skiltes alle kammeraterne for hver at drage til sit under de forskelligste livsvilkår.

Et sidste hurra, et sidste håndtryk – så spredtes man for alle vinde til alle dele af landet.

Baptiste havde kun én tanke: at opsøge den lille pige, som han havde skænket sin hånd og sit hjerte.

Hendes navn var Annie, og hun var datter af en købmand, hvis forretning nu gik nogenlunde, men som i tidligere dage havde kendt livets mange omskiftelser.

Han havde derfor fået en sand rædsel for alle løse eksistenser, selv om de tilsyneladende for en tid så strålende nok ud. Og han havde svoret en dyr ed på, at hans lille Annie, der var hans øjesten, skulle have en mand i en fast stilling.

Baptiste håbede dog så småt på, at rygtet om hans raskhed gennem bladene skulle være kommet til hans vordende svigerfader, og at denne skulle være blevet imponeret af hans mod.

Og deri havde han for så vidt ret. Da han trådte ind i købmandens lille lejlighed, blev han ikke blot hilst med strålende øjne af Annie, men også den lille, altid geskæftige købmand Schultz så op og ned ad ham med et beundrende blik. Der var i købmandens væsen kommet mere hensyntagen overfor artisten, hvem han tidligere af og til havde behandlet lidt affejende, og hans små, plirrende øjne betragtede flere gange Baptiste fra siden med et ejendommeligt, mønstrende udtryk.

Baptiste havde endogså den glæde at blive opfordret til at blive og spise til aften med familien, der viste ham den største opmærksomhed. Han følte, at han allerede måtte være en berømt mand. Nu skulle det nok gå, tænkte han og blev helt kry på det. Og da så købmand Schultz viste ham den ganske særlige opmærksomhed at bede ham ind i sit private kontor for at ryge en pibe og drikke en toddy, steg Baptistes mod til dristighed.

Hvor meget han end beklagede, at han skulle forlade Annies selskab, så følte han sig dog nu næsten sikker på, at han skulle vende tilbage til dagligstuen med hendes faders samtykke til forbindelsen.

I begyndelsen lod da også alt til at skulle gå såre godt.

Købmand Schultz stoppede selv piben til Baptiste og lod ham tænde ved en fidibus; for man skal spare på tændstikkerne, om man også selv handler med dem. Og så blev der brygget en toddy med dobbelt væge; for købmand Schultz sparede ikke på drikkevarerne, om han også selv handlede med dem.

Dog – alt dette gjorde han som den høflige og elskværdige vært, han altid var overfor dem, der var gæster i hans hus, og som han i øvrigt godt kunne lide.

Men da så Baptiste rykkede ud med sit egentlige ærinde, fik piben pludselig en helt anden lyd. Den lille købmand voksede formelig i sin hestehårsbetrukne kontorstol, nu, da man henvendte sig til ham som familiefader.

Den lille købmand voksede i kontorstolen.

"Min gode Baptiste," sagde han – "ja, jeg kalder Dem ved det navn, fordi jeg nu engang har kendt Dem fra ganske lille, da Deres fader optrådte i min baggård nede i provinsen –"

"Det er mig også særlig kært, fader –"

"Ja vel, ja vel – lad os ikke tale om fortiden! Den gang havde jeg råd til at vise småtjenester, og det morede mig også at snakke med gøglere –"

"Artister!"

"Nå, jeg er nu så gammeldags at kalde dem gøglere. Jeg kunne godt lide mange af de folk, og der var både brave og hæderlige mennesker mellem dem. Men få dem ind i familien – nej, gud fader bevares! Det skal jeg dog ikke have noget af! Dertil har jeg set for meget af den elendighed, i hvilken de ofte må leve. Sådan en lille cirkus! Hvilket hundeliv! Når de har garderobe i vaskehuset, når det blæser gennem teltet, og regnen strømmer ned og opbløder jorden til et ælte! – Nej, min gode Baptiste, det er ikke noget for min datter at farte sådan rundt fra sted til sted. For at holde det ud må man have artistblod i årerne, og det har min datter ikke. Gift De Dem hellere med en eller anden linedanserinde eller en slangedame! Sådant noget passer til Dem, men ikke min Annie."

Købmand Schultz havde formelig fået fantasi i aften. Mon det var toddyernes skyld?

Baptiste vovede at indvende:

"Men jeg har dog vist, at jeg er en rask karl, der ikke er bange."

"Ikke bange! Ja, der skal vi have det! Hvis De endda var bange, så var der dog udsigt til, at De ville være lidt forsigtig og ikke udsætte Dem for at knække arme og ben. Hvis De nu var blevet redet over, da De reddede barnet, og De havde været gift! Så havde Deres kone nu siddet enke, måske med barn. Nej, noget fast – noget med pension, når man bliver gammel – det skal min Annie have. Og så hjælper det ikke en døjt, om De også kommer og fortæller mig, at De har fået gode engagementer i en stor cirkus. Jeg vil svare Dem nu som før: Hvor længe varer det! Nej, noget fast – med pension, med enkepension! Det er

noget, jeg forstår. – Bryg Dem nu en ny toddy, og lad os så ikke snakke mere om det!"

5

Baptiste begyndte at give sin svigerfader ret; for trods al hans modstand mod at meddele sit samtykke betragtede Baptiste stadig den lille købmand Schultz som sin svigerfader, og han indrømmede i sit stille sind, at disse såkaldte spidsborgere ofte så næsten irriterende klart og nøgternt på livet.

Efter sin sidste samtale med købmanden – en samtale, hvis resultat havde fået den lille Annies tårer til at flyde i strømme – havde Baptiste bestemt sig til at dupere sin svigerfader.

Han gjorde det også på en vis måde, idet han mødte i det lille kontor og viste en kontrakt med det store, nye selskab "Hippodromen", der bød Beridernes Konge tre tusinde kroner om måneden i fire måneder.

"Det er mange penge!" sagde den lille købmand imponeret. "Men når de fire måneder er gået, hvad så?"

"Hvad så? Ja, hvad så!" svarede Baptiste utålmodigt. "Så har jeg allerede kunnet lægge nogle penge op, ikke så få endda, og så får jeg vel nok et nyt engagement."

Købmand Schultz tyggede lidt på det. Han måtte indrømme for sig selv, at tre tusinde kroner om måneden lød som lidt af et eventyr. Efter at han omtrent havde spist en hel knop af sin pibes kærnespids, sagde han endelig:

"Ja, Baptiste, De ved jo, at jeg i virkeligheden holder meget af Dem og også gerne vil have Dem til svigersøn; men De ved også, at jeg holder endnu mere af min lille Annie, og at jeg vil gøre alt, for at hun kan gå en betrygget fremtid i møde. Efter hvad De her har vist mig, tegner det jo ganske vist bedre for

Dem, end jeg havde tænkt mig. Tiderne må have forandret sig, siden jeg havde med gøglere – undskyld, artister – at gøre."

Baptiste nikkede, og den gamle fortsatte:

"Men lad os nu vente med at tale videre om den sag, indtil de fire måneder er gået!"

Med den besked var Baptiste helt tilfreds, og både han og Annie syntes, at det nu begyndte at klare for deres fremtid.

Men Baptiste og købmand Schultz kom til at tale sammen, længe før de fire måneder var forløbne, og det var den lille købmand, der opsøgte artisten i dennes ret tarvelige værelse i et anden klasses pensionat.

I rummet, der ikke er særlig overdådigt udstyret, og hvis væsentligste prydelser består af en række portrætter, nogle store, prangende plakater og en falmet laurbærkrans, bliver købmand Schultz bragt til sæde. Han udfolder en avis, mens Baptiste står nedslået ved siden af ham og må indrømme, at det er rigtigt, hvad der meddeles i bladet. Den nye hippodrom er gået fallit, inden den endnu har kunnet lukke op. Man har forbygget sig, og kreditorerne er faldet ind over selskabet, mens der endnu var mulighed for at redde stumperne.

Da sværger den lille købmand Schultz en dyr ed på, at han aldrig vil opgive den fordring, som han oprindelig har stillet, og som han har været lige på nippet til at fravige:

"Den mand, der skal have min Annie, må kunne byde hende noget fast, en levevej, som der er hold i."

Næsten triumferende forlader købmand Schultz pensionatet, mens Baptiste hensynker i mørke betragtninger over verdens omskiftelighed.

Længe sidder han i triste spekulationer over fremtiden. Han må indrømme for sig selv, at artistlivet er meget usikkert, og at også han kunne ønske at forlade det for en solid, betrygget stilling. Men hvilken? Han har jo intet lært uden at sidde på en hest. Og i det samme kommer han uvilkårlig til at tænke på "Juno" og så igen på sin chef fra militærtiden og endelig på chefens ord om, at kongen gav ham tilladelse til at søge ham, hvis der var noget i vejen. Først bliver han helt forskrækket ved tanken; men lidt efter lidt modnes den langsomt hos ham.

Ja, han vil søge kongen! Kongen må kunne hjælpe ham, hvis han vil, og i øjeblikkets begejstring over denne tanke sætter han sig ned og skriver et meget ubehjælpsomt og meget naivt brev til majestæten. Godt, at han drives af sin idés indskydelse og straks går hen og kaster det i en postkasse, ellers var det vistnok aldrig blevet sendt af sted.

Flere dage går i spænding. Til sidst opgiver Baptiste håbet om, at der skal komme nogen hjælp fra den kant. Så modtager han en morgen, mens han endnu ligger i sengen, et mægtigt brevskab med kongeligt segl og indeholdende meddelelse om, at han er tilsagt til audiens hos majestæten næste formiddag klokken ti.

Han springer ud af sengen. Han kan i sin glæde ikke lade være at vise brevet til de kolleger, der bor i pensionatet. Bagefter fortryder han det. Sæt, at han nu slet ikke får andet ud af det end nogle smukke talemåder!

Men foreløbig glemmer han også disse tanker for denne ene: Hvordan skal han præsentere sig på passende måde? Der bliver en gnidning, børstning og oppresning af den anden verden. Endelig er den færdig, og da han den næste dag en halv time før

tiden begiver sig op på slottet og halvt stjålent spejler sig i de store ruder, han passerer forbi, forekommer det ham, at han ser helt nobel ud.

Og det gør han også; for Baptiste er en fiks fyr, der forstår at føre sig med en medfødt frejdighed, i hvilken der dog ikke er spor af vigtighed eller selvbevidsthed.

Alligevel ser adjudanten, som han møder i forværelset, lidt op og ned ad ham; for hoffolk er altid meget påpassende overfor de folk, der søger majestæten.

Dog, da adjudanten har set det store brev og gjort sig bekendt med dets indhold, forsvinder han et øjeblik, og lidt senere går døren op til audienssalen, hvor den unge konge står smilende i uniform.

Baptiste skyder hjertet op i livet, og med en naturlig anstand, som han har lært i manegen, træder han frejdigt frem for majestæten og hilser.

Kongen nikker til ham og siger muntert:

"Der har vi jo *Beridernes Konge!* Det manglede blot, at man ikke skulle hjælpe en kollega!"

Baptiste bliver både betuttet og forhåbningsfuld ved denne tiltale, der giver ham mod til at trække en ansøgning op af lommen. Kongen ser lidt på den, og efter at han har løbet den igennem, rækker han den til adjudanten med de ord:

"Sørg for, at den ikke bliver lagt til side! Jeg vil selv tage mig af den sag."

Kongen gør tegn til Baptiste, at audiensen er forbi, og idet artisten trækker sig bukkende tilbage, siger majestæten, stadig venligt smilende:

"Nu skal jeg se, hvad jeg kan gøre for dig. En rask fyr som du fortjener jo nok en belønning. Men din titel må vi have lavet lidt om ved; vi skal ikke have for mange konger i landet på en gang."

Baptiste går hjem, opfyldt af spænding, håb og frygt. Er kongen blevet vred på ham? Og selv om han ikke er det, hvad vil han så gøre for ham? Måske sende ham en dusør; men den vil han ikke komme langt med overfor den lille købmand Schultz, selv om æren er aldrig så stor. Og måske vil det hele indskrænke sig til, at han får en brystnål, et ur eller et par manchetknapper.

Håbet om, at resultatet af audiensen skal blive: det faste – ja, det har han nu næsten opgivet.

Og så på tredjedagen får han atter et stort brev med kongeligt segl. Han behøver end ikke at åbne det. Alene udskriften fortæller ham tilstrækkeligt, at trængslernes tid er forbi, både for ham og for hans lille, søde Annie. Majestæten har ganske rigtigt med ungdommeligt lune lavet lidt om på hans titel. På konvolutten står ikke: *Til Beridernes Konge!* men: *Til kongens berider.*

Sherlock Holmes på Marienlyst

1

I går tog jeg sommerferie. Hvor jeg glædede mig til den. I fuldstændig ro, fjernt fra hovedstaden og den daglige beskæftigelse med alle dens små og store begivenheder ville jeg tilbringe en række dage, i hvilke verden skulle være død for mig, og jeg kun skulle hengive mig til naturen, til skoven, søen og havet.

I følelsen af den højeste frihed vågnede jeg da i morges tidlig i mit store, lyse værelse på "Hamletgård" og gik straks hen til vinduet. Jeg åbnede det. En berusende stærk duft af skovsaft og havsalt slog mig i møde, mens jeg stirrede ud over det blikstille sund, af hvilket sejlene hævede sig op som små hvide kridtklinter af det blå vand.

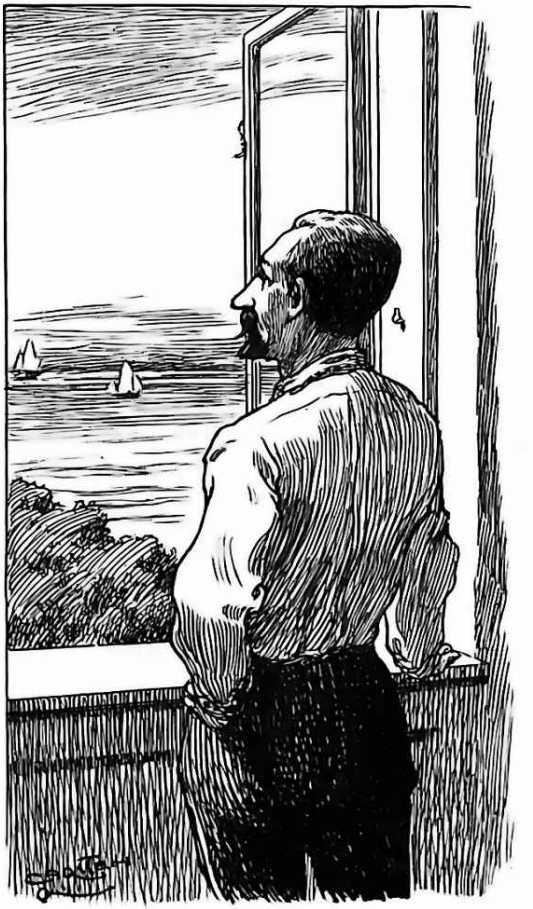

Jeg åbnede straks vinduet.

På en melodi, der fødtes i øjeblikket, og som hverken havde tone eller rytme, men som kun var et udslag af mit overstrømmende velvære og min kåde livslyst, nynnede jeg Holger Drachmanns pris til Marienlyst:

Denne stærke, friske luft,
Som igennem sol-dis bølger,
Her, hvor Sundets vover følger
Brisens gang fra kyst til kyst:
Oh, hvor lægger den på tungen
Nye ord til kendte steder.
Når vor fod din strand betræder,
Mindernes Marienlyst.

Efter at jeg havde stået et øjeblik i stum forbavselse over denne min uvante trang til at kvidre med fuglene, klædte jeg mig hurtigt på og gik ud.

Jeg slog ind på vejen neden under de skovklædte bakker, og mens jeg distræt bankede på træerne med min stok og lod blikket blive borte oppe i bladkronerne, sang jeg videre på en ny melodi:

Farver, lyd og lys, som findes
Næppe andetsteds i Norden,
Måske knap et sted på Jorden
Ved så minderig en kyst:
Og vi ånder dybt bevæget
Duften ind fra dine skove,
Sundhed fra din strandbreds vove,
Dejlige Marienlyst.

Jeg var nået til Ophelias Kilde, der snoede sin klare stråle som en krystalspiral ned i kummen, da jeg pludselig forude på vejen fra Hellebæk blev opmærksom på en mand.

Han var meget mørk, men uden skæg. Hans teint var let gullig, som hos folk, der har opholdt sig meget i troperne, og

som har været udsatte for feberen. Hans skikkelse havde et stramt, martialsk udseende, og af hans gang var det tydeligt, at han tidligere havde været militær eller i hvert fald havde båret uniform. Derpå tydede også, at han på engelsk officersmaner bar sit lommetørklæde stukket ind i opslaget på sin stramtsiddende trøje, der ikke havde noget almindeligt civilt snit. En vis stivhed, med hvilken han førte den ene arm, og nogen besværlighed i gangen syntes også at fortælle om, at han mulig var blevet såret i felten.

Jeg havde gjort disse iagttagelser i tankerne og studsede ved det erindringsbillede, de fremkaldte hos mig. Det måtte være ham! Det kunne ikke være nogen anden! Det var doktor Watson!

Jeg havde truffet ham i fjor i London på et besøg hos Conan Doyle, med hvem jeg forhandlede om scenisk bearbejdelse af hans sidste sensationsroman "Baskervilles Hund".

Den berømte kriminalforfatter havde henvist mig til sin hjemmelsmand for alle sine lige så berømte Sherlock Holmes historier, og jeg var hurtigt blevet fortrolig med denne elskværdige, ligefremme mand, der også havde fortalt mig sit levnedsløb:

Efter en noget for lang studentertid på Oxford havde han taget embedseksamen 1878. Derefter havde han gennemgået et kursus på Netley-instituttet tor at uddanne sig til militærkirurg og var blevet ansat som underlæge i Femte Northumberland Fusilierer.

Som sådan deltog han i det andet afghanistanske felttog og fik nøglebenet knust samt en kugle i hoften i det uheldige slag ved Maiwand. Han ville være faldet i de vilde ghaziers hænder,

hvis hans oppasser ikke havde slæbt ham ud af kampen på et pakæsel. Klimatfeberen tog imidlertid så hårdt på ham, at han måtte søge sin afsked med 10 shilling om dagen.

Han kom til London og flyttede sammen med Sherlock Holmes i en lille lejlighed i Baker Street.

Det var min store sorg, at den berømte opdager på det tidspunkt ikke var i London. Han var meget optaget af at ordne den indviklede Irene Adler-sag for kongen af Bøhmen og af at yde den hollandske regering vigtige tjenester.

Mit hjerte bankede ved tanken om, at det nu mulig alligevel skulle lykkes mig at gøre hans bekendtskab.

Jeg hilste med genkendelsens glæde og sagde:

"God morgen, mr. Watson!"

Mr. Watson blev aldeles ikke forbavset, men sagde blot:

"Nu har jeg snart i to dage ventet på at træffe Dem. Min sympatisans har allerede anmeldt Dem, og jeg var kun forbavset over, at De ikke var kommet endnu. Må jeg støtte mig til Dem, mit gamle sår i hoften gør i disse dage lidt ondt."

Han tog min arm.

"Hvor skal De hen, mr. Watson?"

"Til Sherlock Holmes."

2

Vi gik langsomt hen ad vejen. Doktor Watson standsede af og til for at kaste et blik ud over søen.

"Det er et prægtigt land, Deres lille Danmark," sagde han beundrende. "Jeg har ofte hørt tale om det, og jeg har tit tænkt på at besøge det, uden at jeg har fået gjort alvor af det. Nu, da det er sket, skal jeg indrømme, at jeg ikke fortryder det, skønt jeg ellers ikke er nogen stor beundrer af europæisk natur. Jeg længes altid efter Nyskovens åbne grønne pladser og kanalernes stenede strandbred.

Men jeg havde aldrig forestillet mig, at vor kære dronnings fødeland var så smukt, og at hendes landsmænd var så elskværdige."

Jeg var næsten beskæmmet over denne overdrevne anerkendelse, og jeg kunne ikke ret finde ord til at svare. For dog ikke at synes uhøflig tog jeg selv offensiven og sagde:

"Vi er også her smigrede over at se en så berømt gæst som Dem, og, undskyld, at jeg tilføjer, vi er ikke mindst glade for, at De har taget Deres endnu mere berømte ven med."

"Ja, berømt er vor kære Sherlock, det er både sikkert og vist. Der er snart ikke et barn på denne eller hin side af Atlanterhavet, som ikke kender ham, og jeg har jo ved de optegnelser, jeg har gjort, haft nogen andel i dem."

"Måske den største."

"Nej, nej, kære ven, lad være at smigre. Sherlock Holmes er den mand, der nok kan skaffe sig sin egen berømmelse. Jeg har aldrig kendt et menneske som han, men i den sidste tid har han slået alle sine tidligere rekorder.

En dag fik jeg telegram fra ham, at han lå syg. Han fortalte mig selv, at han i over to måneder dagligt havde arbejdet 15 timer i døgnet og en enkelt gang endog 5 døgn i træk.

Det var navnlig den utrolig indviklede sag mod amatørtiggerklubben, der i en kælder under et møbelmagasin havde sine egne overdådige selskabslokaler, som havde taget på hans kræfter. Midt i disse undersøgelser kom så tilmed den berygtede camperwilleske giftmordsproces. Det var denne, som Sherlock Holmes fik opklaret ved det geniale indfald, at han ved at trække den døde mands ur op beviste, at det måtte være trukket op to timer i forvejen, hvorved tidspunktet for hans hjemkomst konstateredes."

"Og mordersken fik sin straf?"

"Selvfølgelig! Hun blev hængt og er nu anbragt i den lange række af mordere, som Sherlock Holmes har overgivet til den straffende retfærdighed og til fremme af sin berømmelse.

Men alle hans sejre kunne dog ikke befri ham for reaktionen af den rent ud overmenneskelige sindsanspændelse. På samme tid som hans navn blev nævnt med beundring rundt om i Europa, og vi i hans arbejdsværelse bogstaveligt vadede i lykønskningstelegrammer, var han selv et bytte for den sorteste melankoli: Det var mig umuligt at stramme ham op ved at forklare ham, at han alene havde løst opgaver, som tre landes forenede opdagelsespoliti ikke havde kunnet få klarhed over. Det var ugørligt at få hans stolthed og forfængelighed til at kaste blot en eneste lysstråle ind i hans mørke sindsstemning.

Jeg forstod nu, at hans eneste redning var at skifte luft og at komme afsted i ro til et badested, hvor han ikke ville blive alt for overhængt.

Så valgte jeg Marienlyst, og efter at være gået meget diplomatisk til værks, lykkedes det mig endelig at få ham overtalt til at rejse med."

"Hvor bor De?"

"Vi bor i to prægtige værelser nede på Strandhotellet."

"Under navn?"

"Nej, Gud bevares! Jeg er blevet indskrevet som doktor Watson, et navn, som jeg jo deler med hundreder af mine landsmænd, mens Sherlock Holmes kalder sig doktor Brown. Vi har haft fred i en uge, men i går er der en af Deres højtærede kolleger, der synes at have fået færten af den rigtige sammenhæng, og på min morgenpromenade hørte jeg nogle af gæsterne fortælle, at nyheden nok stod som forlydende i Helsingør-bladene."

"Er De ked af det?"

"Nej, egentlig ikke," svarede doktor Watson med en skælm i øjet. "Måske er jeg end ikke selv uden skyld i, at Sherlock Holmes' inkognito er røbet. Jeg skal betro Dem, at han nu er fuldstændig restitueret, og jeg tror, at han netop i øjeblikket trænger til et lille pust fra omverdenen for ikke på ny at synke helt hen i sig selv. Desuden har vi besluttet at rejse allerede i morgen.

Nu får vi se, om han er oppe, for han sover altid langt op på dagen, når han har sine rolige perioder."

Mine øjne fulgte dr. Watsons. I et vindue på første sal så jeg en ualmindelig høj mand på over 1½ meter med påfaldende lange arme. Hans ansigt var skægløst, hans øjne skarpe og gennemtrængende, hans næse tynd og høgeagtigt bøjet. Den

fremstående, skarpe hage gav det underligt kantede ansigt et årvågent, energisk præg.

Skikkelsen stod lænet op mod altanen og røg på en pibe.

"Godmorgen, doktor Brown!"

"Godmorgen, doktor Watson!"

"Jeg har en gæst med, må jeg præsentere ham for Dem?"

"Med fornøjelse, doktor Watson, jeg har allerede set, hvem det er," lød Sherlock Holmes' korte, tørre stemme.

3

Da vi trådte ind i værelset, fra hvilket der både var udsigt til Sveriges kyst og til det prægtige Kronborg, der tegnede sine maleriske tårne mod den blå sommerhimmel, sad Sherlock Holmes på sin sædvanlige yndlingsplads i hjørnet af sofaen.

Han så op, og hans før så skarpe øjne havde nu et ejendommeligt drømmende, næsten melankolsk udtryk.

Mr. Watson ville præsentere mig, men Sherlock Holmes sagde i en afværgende tone og med et næsten ironisk smil:

"Kære Watson, du må dog kende mig tilstrækkeligt til at vide, at den herre allerede er mig bekendt."

Han bød mig venligt med en håndbevægelse tage plads og sagde:

"De, som har interesse for mig, kender antagelig også mine teorier, takket være vor kære ven Watson. De ved, at jeg af et menneskes negle, af hans frakkeærme, af hans støvler, af hans bukser, af hans måde at opføre sig på, af hans lintøj, af huden på hans fingre næsten altid er i stand til med sikkerhed at bestemme hans livsstilling. De vil da ikke forbavse Dem over, at jeg ved første øjekast er i stand til at bestemme en så udpræget journalisttype som Deres.

Selv om jeg ikke havde haft noget som helst ydre kendetegn, ville det have været mig nok fra verandaen at se Dem hilse på og blive hilst af to herrer, der absolut var skuespillere, og som kun hilser sådan på en af pressens mænd.

Da jeg nu til overflod ved, at Watsons eneste ven her i Danmark er en mr. Charles, hvis efternavn jeg ikke erindrer, da jeg blandt mine opdagermangler har en svigtende hukommelse

for navne, så er De følgelig den mr. Charles, som det er mig en fornøjelse at gøre bekendtskab med, og som måske vil tillade mig for nemheds skyld vedblivende at bruge den korte betegnelse."

"Det skal være mig en fornøjelse."

"Nå, mr. Charles, De bor altså på 'Hamletgård', som De forlod for en time siden, hvorpå De umiddelbart efter traf mr. Watson ved Ophelias Kilde og fulgtes sammen herhen."

Mr. Watson betragtede mig med det henrykte blik, der findes hos forældre, når de vil have, at man skal beundre deres børns begavelse.

"Slutningen er unægtelig ikke svær," fortsatte Sherlock Holmes med et smil. "Mr. Charles har endnu den sorte, friske jord, der findes ved "Hamletgården" på støvlekanterne. Under fodsålerne sidder på begge de herrer den gule lerjord, der begynder ved Ophelias Kilde for at fortsættes ud mod Hellebæk, og hvis aftryk står så smukt på tæppet henne ved døren. På støvlernes overlæder har begge De herrer endvidere det sandstøv, som man her kun kan pådrage sig ved at gå gennem det opfyldte terræn ned til badehotellet."

Jeg bukkede anerkendende for opdageren og sagde:

"Jeg føler mig lettet over ikke at være mig nogen brøde bevidst, til hvis opdagelse mine forræderiske støvler kan lede."

Derefter tog vi alle plads ved bordet henne ved vinduet, hvor der var dækket en engelsk breakfast med ristet skinke, æg, marmelade og en stor kande med te.

Under måltidet skottede jeg af og til over mod Sherlock Holmes. Jeg lagde særligt mærke til hans lange, smidige fingre, der bar tydelige mærker af blæk, og som var oversåede med små

pletter, der var sikre tegn på, at han også her i sin ferie beskæftigede sig med alle slags kemiske eksperimenter.

Da vi havde spist, gik vi ud på verandaen.

Sherlock Holmes bød mig en pris tobak af en gulddåse, hvis kostbarhed stod i en så ejendommelig modsætning til hans hele prunkløse fremtræden, at jeg uvilkårligt betragtede den med forbavselse.

"Ja, mr. Charles," sagde han, "det er en gave fra kronprinsen af Holland, men den sag, i hvilken jeg ydede ham min tjeneste, var så delikat, at jeg end ikke har turdet betro min ven Watson den."

Vi stod nu alle tre henne ved balkonens rækværk og så ned over stranden.

Sherlock Holmes udviklede, hvorledes hans særlige evner var en arv, som også var blevet hans broder Mycroft til del, uden at denne forstod at udnytte dem. Han har udviklet sig til en særling og er stifter af den ejendommelige "Diogenes-klub", i hvilken det ene medlem ikke må tage nogen som helst notits af det andet."

"Det er et udmærket sted her til at iagttage mennesker fra," sagde Sherlock Holmes. "Det morer mig hver morgen at stå herude, mens gæsterne går forbi til bad, og bestemme hver enkelt."

"Og hvem er så han der?" spurgte jeg og pegede på en mand, der passerede forbi, og hvis forhold jeg tilfældigt kendte.

"Det er en tidligere officer. Han har stået ved garden. Han har nylig fået sin afsked. Han har mistet sin hustru, og han har flere børn."

"Det er fuldstændig rigtigt, men hvoraf slutter De det?"

"Det er såre simpelt, mr. Charles, og jeg skal gerne give Dem en lille lektion i menneskekarakterisering. At han er officer fremgår af hans skæg, hans holdning, hans mine og rosetten med flere ordensfarver i hans knaphul.

At han har været gardist ses tydeligt af, at han bærer Deres gardeofficerers portepé af sølv på vesten som urkæde.

At han nylig har fået sin afsked fremgår af, at han endnu er ganske vejrslået, at hans teint på den ene side af ansigtet er mørkere end på den anden på grund af felthuen, som han har båret på snur.

Han har flor om armen og har følgelig mistet en nær slægtning. Da han har to forlovelsesringe på den ene finger" – Sherlock Holmes rakte mig sin kikkert –, "må det være hans hustru, for at hun først er død for nylig fremgår af, at han i hånden holder et stykke legetøj til et ganske lille barn. At han har flere end det, kan ses af, at han på armen bærer en trøje til et barn, der må være større end det, der leger med rangle."

Mr. Watson og jeg lo fornøjede som folk, der morer sig over en behændigt udført tryllekunst.

Sherlock Holmes' blik var imidlertid blevet stift og stirrende, og idet han pegede ned for sig, sagde han:

"Men se der, mine herrer, kommer en dame, der er meget interessantere. Det skulle være mærkeligt, om hun ikke havde ærinde til os."

4

Vi var alle tre trådt lidt tilbage på balkonen, mens vi dog gjorde os umage for at se den person, der havde tildraget sig Sherlock Holmes' opmærksomhed.

Jeg kiggede over opdagerens skulder og bemærkede på den anden side af gangen, der førte over den lille bro ned til Strandhotellet, en høj, elegant ekstravagant klædt kvindeskikkelse.

Hun var meget mørk, med en let gullig teint, der røbede hendes sydlandske blod. Profilen var smukt skåret à la kejserinde Eugenie. Hendes øjne var kulsorte og hendes bevægelser på én gang lade og æggende. Hendes kostbare grå fløjlskjole sad stramt om hendes flotte, lidt for overmodne figur, hvis talje var noget for svær, trods snørelivets kraftige anvendelse. Hun havde store brillanter i ørene, og den bredskyggede spanske bolerohat var smækket op til den ene side, efter den kokette Hertuginde-af-Devonshire-mode.

Hun stod med en nervøs, rådvild holdning under et af træerne og kiggede under den store skygge op til balkonen, mens hun øjensynlig kæmpede med sig selv uden at kunne bestemme sig.

Med en rask beslutning forlod hun pludselig sin plads, skyndte sig over gangen og gik hastigt gennem vestibulen ind til portieren.

"Jeg har set den slags symptomer før," sagde Sherlock Holmes. "Denne ubeslutsomhed er meget karakteristisk og tyder på, at hun gerne vil have et råd, men generer sig for at røbe, hvad der ligger hende på hjerte. Hun er mere forvirret end

oprørt og mere bedrøvet end hævnlysten. Men hun vil snart selv forklare os det hele."

I det samme bankede det på døren, og en af Marienlysts små, nette, uniformerede piccoloer trådte ind og sagde beskedent, men uden generthed:

"Der er en dame herude, doktor Watson, der siger, at hun absolut må tale med den mørke herre, som står på altanen."

Vi betragtede spørgende Sherlock Holmes. Jeg var spændt til det yderste på, om han ville bryde sin inkognito. Skulle jeg have den lykke at høre ham personligt indlede et af disse ejendommelige forhør, om hvilke jeg så ofte havde læst i de af dr. Watson nedskrevne oplevelser?

Stod jeg her på min sommerferies første dag overfor en sådan oplevelse?

Mit hjerte bankede til glæde for min egen journalistiske samvittighed, og jeg mærkede rødmen stige op i mine kinder, da Sherlock Holmes roligt svarede:

"Lad hende kun komme!"

Derefter gik vi alle tre indenfor.

Et øjeblik efter bankede det på ny. Den lille, uniformerede piccolo trådte atter ind, denne gang med et stort, elegant visitkort på en bakke.

Sherlock Holmes tog visitkortet, over hvis navn der var anbragt en bred grevekrone, og læste:

Lucia Montajada.

"Død og pine," sagde han. "Vi får fint besøg og sikkert også med en fin sag at gøre."

"De tror altså ikke, at det er en almindelig affære?" spurgte jeg med tydelig spænding i stemmen.

"Nej, min gode mr. Charles, det tror jeg, De kan være rolig for. Når folk kommer til mig, er det i reglen, fordi de ikke tror, at myndighederne vil kunne hjælpe dem. I øvrigt har jeg gjort den erfaring, at de såkaldte almindelige og ubetydelige affærer byder den rigeste mark for iagttagelser og for den hurtige analyse af årsag og virkning, der giver en undersøgelse dens egentlige charme. De største forbrydelser er tilbøjelige til at blive de simpleste, for jo større forbrydelsen er, desto mere iøjnefaldende er som regel motivet."

Mens Sherlock Holmes udviklede denne teori, bankede det sagte på døren, der åbnede sig langsomt og forsigtigt.

Damen, som vi havde set stå nede i parken, trådte ind.

Da hun så, at der var fremmede til stede, ville hun hurtigt trække sig tilbage, men Sherlock Holmes trådte hastigt hen til hende og tog hendes hånd.

"Kom De kun indenfor, fru grevinde," sagde han i den lette verdensmands tone, for hvilken han var bekendt overfor alle sine klienter.

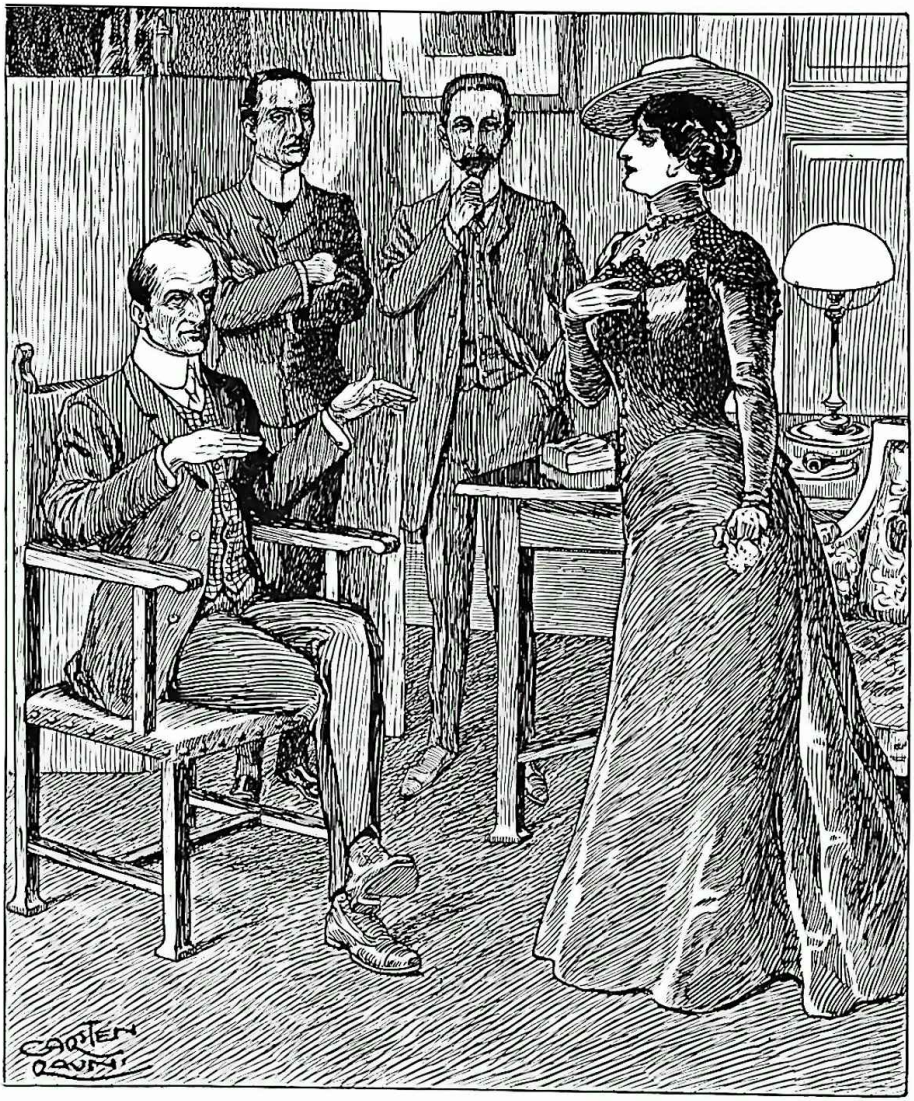

"Kom kun indenfor, fru grevinde."

Efter at han havde lukket døren, fulgte han hende bukkende hen til en lænestol, mens han betragtede hende på den opmærksomme og dog tilsyneladende åndsfraværende måde, der var ejendommelig for ham.

Han præsenterede os løseligt: "Min ven doktor Watson, som De sikkert kender, når De kender mig, og en af hans venner, mr. Charles."

Med blødende hjerte gjorde jeg for skams skyld i høflighedens navn en bevægelse, som om jeg ville forlade værelset.

"Nej vist ikke," sagde Sherlock Holmes med et blink i øjet, der viste, at han selv har været en lidenskabelig dyrker af journalistikken. "Bliv De blot, mr. Charles, De kan måske være os til stor nytte, for det er altid behageligt i en sådan affære at have en mand med, der har fuldt ud lokalkendskab."

Derefter sagde han:

"Lad nu, fru grevinde, som om vi to er ganske alene her i værelset. Fortæl mig alt, hvad der er passeret, og med hensyn til hvilket De vil søge mit råd. Referér endelig alt så udførligt som muligt, og tro ikke, at noget er sagen uvedkommende. Tænk Dem vel om og husk, at detaljerne er det vigtigste for helhedsbilledet."

Sherlock Holmes tog plads i en lænestol overfor grevinden. Han lukkede øjnene, som han altid plejer, når han skal samle sine tanker, og satte fingerspidserne mod hinanden.

Der var så stille i værelset, at man hørte vandets taktfaste bølgeslag mod kysten.

Grevinden, der var blevet ligesom hypnotiseret af hans rolige, bestemte ordre, begyndte flydende på sin fortælling, mens hendes stærkt farvede læber blottede en række blændende hvide tænder.

5

"Jeg er født i Granada. Min moder var i sin tid en af Spaniens mest berømte danserinder, hvis ry endog overgik selve Pepitas.

Min fader hørte til Spaniens fineste adel. Han var meget musikalsk og havde en pragtfuld stemme, med hvilken han ofte i de stille måneskinsnætter vakte sensation ved det dejlige badested San Sebastian, hvor min moder og jeg tilbragte nogle måneder af sommeren.

Min fader delte sin tid ligeligt mellem operaen og tyrefægtningspladserne. Sammen med den sidste ætling af den store Christobald Columbus, der bar sin berømte stamfaders navn, holdt han store tyrestutterier i Sevilla, og de mest populære matadorer kom i vort hus både på vort landsted *"Casa Bianca"* ved Granada og i vort palæ ved Solporten i Madrid.

Jeg var forkælet og feteret fra barnsben. Allerede da jeg var ganske lille og lå og byggede fæstninger i det hvide sand ved den biscayiske bugts skønneste perle, følte jeg, at jeg var smukkere end de andre. Alle ville de have fat i mig, alle ville de kysse mig, men jeg var så stolt som en lille prinsesse, og for hvert år, der gik, og jeg voksede til, mærkede jeg, at jeg bandt ethvert blik til mig, når jeg i mit tætsluttende badekostume trådte ud på strandbredden. Det morede mig at se mændene blive røde og forlegne under mit koketteri, og jeg afslog mere end ét fornemt parti. Jeg var så omsværmet af friere, at jeg ikke kunne bestemme mig, og jeg mente også stadig, at der var tid nok.

Så brast det hele pludselig.

Min fader gjorde en millionfallit. Hans stalde, hans palæ, hans villa, alt blev solgt. Kreditorerne var imidlertid så galante

ikke at røre ved nogle af mine smykker, hvis værdi løb op til flere hundrede tusinder.

Efter at min fader var død, rejste jeg med min moder til Paris, og da jeg havde opdaget, at jeg havde en stor sangstemme, tog jeg undervisning hos den berømte madame Marchesi, der spåede mig verdensry. Min stemme ville i forbindelse med mit skønne ydre, min fuldendte figur, mine elegante ben, der er så lige som lys, min plastik, som jeg havde lært af min moder, og mit fortryllende smil sætte mig i stand til at lægge alle fem verdensdele for mine fødder."

Grevinden stak ved disse ord et par nydelige, små, hvide lakstøvler frem under roben og sagde i en kort, næsten forretningsmæssig tone:

"De forbavser Dem måske over, at jeg taler sådan uden forbehold om mine fortrin og yndigheder, men når man i ti år så at sige er blevet offentligt befamlet for publikums øjne af næsvise journalister, af begejstrede digtere, af kunstnere, der har tryglet én om at stå model, af brutale reklametegnere, der snart har afbildet enhver del af ens legeme på gadehjørnerne, så er det næsten, som om ens ydre skikkelse tilhørte et andet menneske, overfor hvilket man ikke har nogen blusel.

Jeg fik efterhånden rent ud afsky for mændene, der ikke kunne tale to fornuftige ord med mig, uden at deres øjne så at sige dissekerede mig, og deres tale blev flove eller tvetydige komplimenter. Jeg svor dem evigt had og evig forbandelse, indtil en skønne dag Nemesis traf mig.

Det er nu kun et godt år siden, og jeg var ikke længere i min mest fejrede ungdom, skønt jeg vel må siges at have konserveret mig godt."

Grevinden gjorde ved disse ord en lille pause. Hendes hvide tænder lynede i et glimt bag de kirsebærrøde læber, og de mørke øjne fik et koket, sødladent udtryk.

Da Sherlock Holmes imidlertid blev siddende ubevægelig med lukkede øjne, næsten som om han sov, antog hendes ansigt hurtigt sit tidligere udtryk, og hun fortsatte i den samme rutinemæssige tone, der tydede på øvelse gennem mange interviews i at give flatterende skildringer af sig selv:

"Det var imidlertid gået, som madame Marchesi havde spået. Jeg havde haft en enorm succes overalt. Mine engagementer var lige så store som Trebellis og Adelina Pattis. I London har jeg endog konkurreret med Christina Nilsson, og jeg kan i min scrapbog vise Dem anmeldelser, der endog sætter mig over den svenske nattergal.

Mine største triumfer fejrede jeg imidlertid i Mexico og Brasilien. Det er til de pladser, man må gå, om man virkelig vil tjene penge. Det var en prægtig tid. Guldet strømmede ind, min impresario, den bekendte Glaser, tjente sig en formue; jeg blev ligefrem belæsset med diamanter og juveler. Jeg sendte penge i tusindvis næsten hver uge til Englands Bank, købte mig en villa ved Comosøen og tænkte allerede på at trække mig tilbage.

Så mistede jeg i Rio de Janeiro min moder, der trofast havde fulgt mig overalt, og som jeg havde glædet mig til at pleje på hendes gamle dage.

Mit liv forandrede sig med ét slag. Jeg blev forelsket!"

6

"Den mand, mine øjne faldt på første gang med lidenskabelig kærlighed, var netop en sådan, som man så ofte havde advaret mig imod, og som jeg tidligere med et foragteligt smil så folk af min slags indgå ægteskab med.

Han er smuk, vidunderlig smuk. Hvis vi får børn, bliver de skønnere end Rafaels engle. De skulle blot se ham. Enhver kvinde må blive forelsket i ham, men han vover ikke at se til den side, hvor en ung dame ville gøre mig rangen stridig. Jeg forsikrer Dem, greb jeg ham i utroskab, ville jeg uden betænkning tage en dolk og støde ham ned. En kvinde som mig vover ingen at kaste vrag på."

Grevinden havde rejst sig, og hendes øjne skød lyn, som var hun allerede i færd med at myrde et helt kompagni af fremdragende rivalinder.

Der kom et næsten umærkeligt smil i Sherlock Holmes' stenansigt, og hans hænder spillede ligesom beroligende i luften.

"Nå, undskyld min heftighed, mr. Holmes, men den blotte tanke kan få mit blod til at koge."

Hendes højthvælvede barm bølgede voldsomt under den stramme fløjlsrobe, hendes næsebor udvidede sig som på en fyrig andalusisk fuldblodshest, og en rød sky skød op over hendes matgrå hals og røbede hendes sindsoprør.

Hun tørrede sig let over panden med et elegant kniplingslommetørklæde og vædede læberne med spidsen af tungen.

Så betvang hun sig med en sjælelig kraftanstrengelse. Halsens lød gled atter ned til sin normale farve, ansigtet faldt i ro, og øjnene fik på ny deres slørede mørke glans som dugbesprængte, overmodne druer.

Jeg vekslede et blik med doktor Watson. Han stod stiv som en støtte og betragtede hende betaget. Denne kvinde med de voldsomme lidenskaber fremkaldte åbenbart hos den fordums feltlæge minder fra Indiens soldage.

Grevinden fortsatte:

"Min mand havde den gang ingen formue. Han havde tumlet sig vidt om i verden, han havde været løjtnant i Ægypten under lord Kitchener, og han havde gjort furore i salonerne i Cairo. Hans karakter var en blanding af en spillers og en eventyrers. Jeg så det godt, jeg forstod faren, men den gav ham kun en ny charme.

Jeg ville for enhver pris have denne mand, der var den eleganteste og dristigste rytter, den flotteste balkavalér, den smidigste sportsmand, den fineste aristokrat i hele sin bygning, og hvis stålblå blod fik ham til at optræde med den mest urokkelige grandezza, skønt jeg tydeligt så, at han ofte var i pengeforlegenhed, og at denne afholdt ham fra at ydmyge sig ved som en stymper at møde frem i mine beundreres rækker.

Men netop derfor opmuntrede jeg ham. Jeg havde den samme følelse som en millionær overfor en lille Askepot, som han tørster efter at få klædt i silke og diamanter. Jeg ville se ham rig, ruttende med penge til alle sider, et hoved højere end enhver, der kom i hans nærhed, stolt, arrogant, kæk, ridderlig, mens jeg kunne pege på ham og sejrsbevidst sige: Den mand er min!

Det varede ikke længe, inden jeg fuldstændig havde magten over ham, og han, betaget af optændt lidenskab og længsel, kastede sig for mine fødder og besvor mig sin kærlighed.

Å, mr. Holmes! De skulle prøve et sådant øjeblik. Deres stenskikkelse ville blive så blød som voks, og i røde strømme ville blodet flyde fra Deres hjerte og få det til at krible som tusinde nåle i hver fiber.

Men i et sådant nu af salighed bliver en kvinde som jeg grusommere end et rovdyr. Hun frygter for at gribe længslens modne frugt, hun vil endnu lade den hænge, skøn, funklende og uberørt, som en gylden orange i solglans under de mørke, gådefuldt dækkende blade på kærlighedens træ.

Jeg viste ham fra mig. Jeg ville opleve et øjeblik som dette endnu en gang. Det kom aldrig mere igen på den samme måde.

Hans stolte karakter var såret. Jeg måtte ydmyge mig for at vinde ham tilbage på ny. Jeg vandt ham igen, men han var blevet en anden, og af og til følte jeg med rædsel, at der var kuldestrømninger i vor før så varmtbølgende luft.

Alligevel måtte jeg eje ham, og vort bryllup stod i Nizza. Derfra rejste vi til Monte Carlo, og her åbenbarede hans karakter sig først rigtigt.

Bleg, med sved på panden, kunne han sidde i timevis, kun nippende til et glas isvand, og spille ved rouletbordet, indtil midnatsklokken forkyndte, at banken var lukket.

Jeg prøvede på at ægge ham ved min kærlighed. Det nyttede intet. Spillets djævel var stærkere end jeg. Han brugte penge, mange penge; nå, det fik være, men hans kølighed, hans fuldstændige negligeren af min person, hans tomme blik, når

det mødte mit, der ikke længere formåede at smelte det i sin glød, fornærmede mig, irriterede mig og indgød mig rædsel.

Vi måtte bort fra Monte Carlo. Jeg tiggede, jeg bad, jeg bønfaldt med hede tårer. Det nyttede ikke. Så nægtede jeg ham penge. Det var et frygteligt middel, mr. Holmes, og det skar mig dybt som en flængende lancet helt ned i hjertet. Men det måtte så være, og det hjalp.

Stolt, men kold og fornærmet brød han op, og vi tog her til Marienlyst, hvor der ingen fristelser er. Det syntes, som om han i disse dejlige, fredelige omgivelser atter fandt sig selv. Han talte ikke mere om Monte Carlo, og jeg følte mig glad og taknemmelig overfor ham.

Så skete der i går nat noget, som har fyldt mig med bange anelser, og det er derfor, De nu ser mig her."

7

Sherlock Holmes åndede op i stolen med et lettelsens suk over endelig at nå til sagen. Så lukkede han atter øjnene, mens grevinden fortsatte:

"Min mand og jeg har lejet os en lille villa ude ved Hellebæk. Den hedder "Villa Bianca" og ligger vidunderligt på skovskrænten med udsigt lige over til Kullagunnarstorp og Sophiero.

Vi bor ganske for os selv og har kun en gammel tjenestepige, en mulatinde, der har fulgt mig på alle mine rejser, og hvis troskab er hævet over enhver tvivl.

Mellem alle de smykker, som jeg, således som jeg allerede har fremhævet for Dem, fik under mit ophold i Brasilien og Mexico, er der et, som er min erklærede yndling, og som jeg fører med mig overalt trods dets store kostbarhed.

Det befinder sig stedse i min nærhed og ligger i et lille mørkt ibenholtsskrin. Jeg opbevarer det som regel i mit toiletværelse umiddelbart op til mit sovekammer, og her har det også stået i den tid, vi har boet på Hellebæk, og jeg har hver aften overbevist mig om, at smykket var i skrinet."

"Er der nogen særlig indgang til toiletværelset udefra?"

"Nej! For at komme derind, må man passere såvel min mands som mit sovekammer, der ligger inderst."

"Er sovekammerdøren lukket ud til gangen?"

"Nej, men derimod låser jeg altid om aftenen døren ind til toiletværelset, for hvilket der om natten er anbragt skodder, så at det danner en fuldstændig lille boks med mine juveler og mit temmelig kostbare sølvtoiletservice."

"Har mulatinden nøgle til boksen?"

"Nej."

"Har Deres mand nøgle?"

"Ja," sagde grevinden, og en rødme gød sig hastigt over hendes ansigt for straks at forsvinde igen.

"All right! vil De så behage at fortælle videre."

"Som sagt, smykket er meget værdifuldt. Det er godt kendt af alle juvelerer i hele Europa og går almindeligt under navnet: "Marskalindens diamanter".

Sherlock Holmes så op med en pludselig bevægelse.

"Har De været ejerinde af det smykke?"

"Ja," sagde grevinden med en kvindelig stolthed, i hvilken der dog syntes at blande sig nogen melankoli, "det er det skønneste smykke, en kvinde nogensinde har båret, når hun da ikke samtidig havde et kejserligt eller kongeligt diadem på sin pande.

Jeg har en lidenskab for diamanter. Jeg har set den berømte indiske "Koh-i-Noor", som de engelske soldater kaldte Lysbjerget, og som de erobrede til dronning Victoria i Indien, og jeg har set "Stormogulen", af hvilken Koh-i-Noor kun er en splint. I Brasilien har jeg stået med "Sydstjernen" i min hånd, den skønneste diamant, som findes i privateje i hele Verden. Jeg kunne næsten ikke rive mig løs fra at betragte den, og der var et øjeblik, mens dens 125 karat hvilede i min hånd, hvor jeg forstod, at man kan blive tyv.

Og dog har jeg aldrig set noget juvelarbejde, der var så bedårende ved sin rigdom, sin smag og sin elegance som "Marskalindens Diamanter".

Smykket var i sin tid bestilt af den ulykkelige kejser Maximilian af Mexico som en gave til den franske marskal Bazaines hustru til tak for franskmændenes hjælp. Der blev ikke noget at takke for, da Maximilian blev skudt af sine egne undersåtter, og franskmændene måtte trække sig tilbage.

Så blev smykket købt af en rig planter. Det bestod af lutter kornneg, små og store knyttede sammen, men alle fremstillede af de skønneste gule ildopaler fra Villa Seca ved Zunapan i Mexico. Disse kornaks af gule ædelstene var af en betagende virkning.

Om hvert kornneg var bundet et bånd i de franske farver: Rødt, blåt og hvidt.

Det røde var fremstillet af rubiner. Ikke de almindelige ægte rubiner, men af de orientalske rubiner, hvis pris er højere end diamanternes, det blå var dannet af de sjældne safirer fra gruben Muso i Columbien og det hvide af de næsten ubetalelige perler fra den californiske golf ved La Paz.

Sammenføjningerne dannedes af brillanter fra Diamantina ved Minas Gerais i Mexico.

Ja, sådan var det smykke, som hele mit hjerte hang ved. Og i går nat er det blevet stjålet."

"Og hvorfor er De først i dag kommet til mig?"

"Jeg har set Dem nede ved hestevæddeløbsspillet et par gange, og jeg, som har rejst så meget, og som er vant til at kende folk, jeg var intet øjeblik i tvivl om, hvem De var. Alligevel turde jeg ikke gå til Dem, da jeg fik brug for Dem. Jeg var bange for, at De skulle afvise mig."

"Det kunne De aldrig tro, fru grevinde. De ved, at jeg altid med iver ville tage mig af en sådan affære.

Nej, jeg skal sige Dem, fru grevinde, hvorfor De ikke kom straks, da tyveriet var begået, og hvorfor De kommer nu."

8

Grevinden så halvt forskræmt op på Sherlock Holmes, der stadig sad ubevægelig med lukkede øjne og sagde:

"Straks, da tyveriet var begået, frygtede De for, at en undersøgelse skulle føre til, at det var Deres mand, der havde taget smykket. Nu har Deres kærlighed med afsky skudt den tanke til side, og nu kommer De, endnu usikker på Dem selv, og siger til mig: Skaf mig bevis for, at det er en anden!"

"Ja, ja, mr. Holmes, De har ret," sagde grevinden og rødmede. "Det er netop det, jeg vil bede Dem om. Vil De undersøge sagen, og såfremt De kommer til det resultat, at det virkelig skulle være min mand, der har været letsindig nok til at begå et sådant skridt, hvad jeg anser for umuligt, da straks opgive enhver videre forfølgelse. Men hvis De finder et andet spor, så ville De gøre mig til den lykkeligste kvinde, om De kunne med beviser forjage den mistanke, som jeg ikke helt kan frigøre mig for.

Hvor kostbart smykket end er, og hvor stor pris jeg end sætter på det, så spiller det dog for mig en ganske underordnet rolle. Men den tanke er mig forfærdelig, at jeg muligvis skulle leve side om side med en mand, der bestjæler mig enten for at spille eller for at tilfredsstille sin tilbøjelighed for andre kvinder.

Jeg kommer til Dem som privat opdager, og jeg stoler på Deres loyalitet og delikatesse. Hvis jeg anmeldte sagen til det herværende politi, ville det være mig umuligt at standse en undersøgelse, når den en gang var indledet, selv om den ville få det for mig mest pinlige forløb."

"De kan trygt stole på mig, fru grevinde. Men De må nu først fortælle mig, hvorledes tyveriet er foregået, og om De ikke har

noget som helst spor, som kan være til nytte under forundersøgelsen."

"Som jeg allerede har sagt Dem, var smykket forsvundet, da jeg i går morges åbnede skrinet. Det er mig umuligt at give nogen som helst antydning af, hvem der skulle kunne have haft lejlighed til at trænge ind i mit påklædningsværelse og foretage tyveriet."

"Var skrinet brudt op?"

"Ja."

"Har Deres mand en nøgle, der kan åbne skrinet?"

"Nej."

"Fandt De slet ikke noget i skrinet?"

"Nej, intet af betydning. Der lå kun en lille seddel."

"Og det kalder De intet af betydning, fru grevinde. Stod der noget på sedlen?"

"Ja, der stod:

"Hvis De anmelder sagen, er døden Dem vis.

Hamlets Ånd"

Jeg lagde ikke videre vægt på denne trussel, der åbenbart kun var beregnet på at skræmme mig."

"Tror De ikke, at Deres mand havde vidst, at noget sådant ville være unyttigt?"

"Jo, det tror jeg næsten," sagde grevinden glad, "for han ved bedst, at jeg ikke er en kvinde, der er bange."

"Men med hvad hånd var sedlen skrevet?"

"Det var derfor jeg kaldte sedlen uden betydning. Den var nemlig ikke skrevet, men derimod sat sammen af trykte

bogstaver."

"Har De den ikke hos Dem?"

"Jo," sagde grevinden og åbnede en citytaske, som hun havde i hånden. Hun tog en lille seddel frem af en lommebog og rakte den til Sherlock Holmes.

Opdageren vendte sedlen mellem hænderne og betragtede den længe opmærksomt. Så sagde han:

"Jeg kender de bogstaver. Denne seddel vil kunne være os til stor nytte, selv om den ikke røber sig gennem håndskriften. Den første betingelse for, at jeg skal kunne udrette noget, er imidlertid, at jeg får adgang til nøje at undersøge stedet, hvor tyveriet er begået."

"Det har jeg netop også tænkt mig."

"Men hvorledes vil det ske, uden at Deres mand aner uråd?"

"Det vil kunne ske i morgen. Min mand vil tage til væddeløb på Eremitagen og blive borte det meste af dagen. De vil ugenert kunne besøge min villa i morgen ved ellevetiden. Jeg havde lovet ham at tage med, men jeg vil let kunne finde et påskud til at blive hjemme."

"Vel," sagde Sherlock Holmes, "så kommer vi i morgen og foretager vor undersøgelse på stedet. De må tillade mig at tage mine venner med, da De vil kunne være mig til nytte på forskellig måde."

Grevinden nikkede og mønstrede os begge med et flygtigt blik.

"Når jeg så har aflagt Dem mit besøg, fru grevinde, må De ikke søge mig, tale til mig eller på nogen måde lade Dem mærke med, at De kender mig. Nysgerrigheden er allerede blevet vakt

om min person, og det kunne ødelægge det hele, om det opdagedes, at vi stod i forbindelse med hinanden.

I morgen må De i Deres villavindue sætte en plakat, på hvilken der står: Til leje! I den anledning besøger vi Dem tilfældigt, og derefter må De forholde Dem ganske roligt, indtil jeg giver Dem et vink."

"Jeg skal i alle henseender rette mig efter Dem, mr. Holmes," sagde grevinden og rejste sig for at tage afsked.

9

Så snart grevinden var borte, satte Sherlock Holmes sig til nøjagtigt at studere den lille seddel. Den var skrevet på engelsk. Ordene var et for et skåret ud af en bog eller et blad og derefter klistret sammen.

Sherlock Holmes sad længe og stirrede på papiret med et tomt blik, der røbede, at hans tanker var langt borte.

Pludselig lysnede det i hans ansigt, og han sagde:

"Mr. Charles, vil De være så venlig at gå over i læsesalen og se, om der endnu skulle ligge et nummer af 'Daily Mail' med en med blå blyant understreget artikel. Jeg har set det i de sidste fire, fem dage, og det skulle være underligt, om det var taget bort."

Jeg skyndte mig hurtigt over i læsesalonen, smigret over straks at være blevet taget med i det arbejde, der nu forestod.

Længe søgte jeg febrilsk mellem bladene uden held. Så begyndte jeg at gennemgå en bunke, der var lagt hen på reolen, og jeg følte en sand opdagerfryd, da jeg fandt et nummer af det engelske blad for 1. juli med en artikel, der ganske rigtigt var indstreget med blåt.

Jeg skyndte mig hurtigt tilbage til Sherlock Holmes og overrakte ham bladet.

Han nikkede og sagde:

"Tak, det var netop det, jeg søgte."

Derefter rakte han avisen til doktor Watson og betydede mig, at jeg skulle tage plads bag ved ham.

"Kære Watson, vil du så læse artiklen højt for os. Det er en reklame, der åbenbart er skrevet af en journalist, som har boet

her."

Watson begyndte:

"Ved det henrivende Øresund er Marienlyst absolut perlen mellem de talrige badesteder, der kæmper om publikums gunst."

"Holdt, slå en streg under *er*. Videre!"

"Mange historiske minder knytter sig til stedet, hvor man både viser Ophelias Kilde og Hamlets Grav, ligesom man endnu på Kronborg finder de bastioner, på hvilke faderens ånd viste sig for prinsen."

"Det var jo en hel høst," sagde Sherlock Holmes og lo. "Her har vi ikke blot Hamlets ånd, men måske endnu mere. Læs videre, Watson!"

"Det ejendommeligste indtryk modtager De dog, hvis De begiver Dem ned i de såkaldte kasematter, hvor sagnet fortæller, at den for længst af døden bortrevne Holger Danske endnu sidder, vågende over Danmarks fremtid, beredt til at melde sig til rigets tjeneste den dag, landet er stedt i nød."

"Men Watson, Watson dog, det er jo rent overvældende, hvad du kan fortælle os. Her har vi altså først: *Hvis* og: *Dem*. Derefter har vi: *Døden* og *melder* i samme åndedrag. Og endelig et helt lille oplag af: *De*, der kan benyttes efter behag. Videre!"

"Naturen er så skøn, beliggenheden så fortrinlig og opholdet så behageligt, at Marienlyst absolut bør anbefales til turister, der vil tilbringe sommeren på et sundt og smukt sted."

Doktor Watson gjorde en pause.

"Er der ikke mere?" spurgte Sherlock Holmes.

"Nej. Så kommer der noget om forholdene i Irland og om kong Edward og kejser Wilhelm."

"Tak, det bryder vi os ikke om. Den sidste del var jo lidt mager, men *anbefales* var dog ikke så helt dårligt. Når vi sætter det lille *an* foran det *melder*, som vi allerede har, så er vi straks et skridt videre."

Sherlock Holmes begyndte alter nøje at betragte bogstaverne. Så sagde han:

"Ordet *vis* er klippet ud helt op til *s*'et. Efter det har der intet mellemrum været; det er altså en del af et andet ord. Stod der ikke noget om, at man viser Ophelias Kilde?"

"Jo, der stod: Hvor man både *viser* Ophelias Kilde og Hamlets Grav."

"Bravo, Watson. Så har vi blot sagen tilbage. Lad os se lidt nærmere på: *Sagen*. Den er lavet af to stykker. Først har vi *sag*. Lad mig få bladet et øjeblik."

Doktor Watson rakte ham det.

"Ja, var det ikke det, jeg tænkte. Den er nok så nydeligt taget af sagnet om den brave, gamle Holger Danske, og et *n* behøver man jo ikke en gang at være en ånd for at finde. Den vare er der i Guds velsignelse af.

Lad os få skåret bogstaverne ud, og tag lidt gummi derhenne."

Et par minutter senere lagde Sherlock Holmes to sedler på bordet. På dem begge stod ganske ens:

"Hvis De anmelder sagen, er døden Dem vis.

Hamlets ånd."

"Er der nogen af De herrer, der kan skelne disse to sedler fra hinanden?" spurgte han derpå smilende, idet han med velbehag

betragtede sit værk.

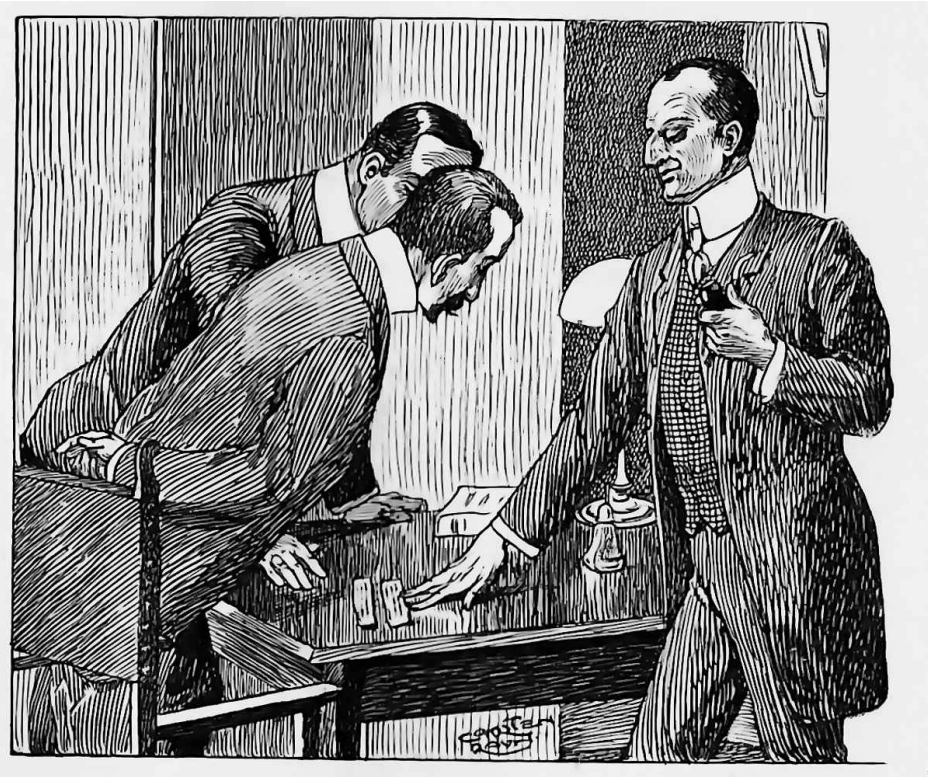

Han lagde to sedler på bordet.

10

Sherlock Holmes ringede på den elektriske klokke, og et øjeblik senere trådte den lille, uniformerede piccolo, der havde anmeldt grevindens besøg, hurtigt ind ad døren.

Det var en ualmindelig fiks fyr med klare, blå øjne under det lyse, krøllede hår og et frejdigt, opvakt væsen.

Sherlock Holmes betragtede ham med velbehag, som om han tænkte: Den dreng vil jeg kunne bruge.

Derefter sagde han henvendt til mig:

"Vil De bede den unge herre om at gå ned og få fat i portieren, hvis han et øjeblik kan forlade sin plads. Han skal selv følge med tilbage."

Efter at der var gået et par minutter, kom portieren op og sænkede med dyb ærbødighed sin guldtressede kasket for de to englændere, idet han trådte ind i værelset

Sherlock Holmes tog nummeret af "Daily Mail" og sagde til ham:

"Kender De dette?"

"Ja, det gør jeg rigtignok. Vi fik tilstillet 20 eksemplarer fra en engelsk journalist, der har boet her på hotellet, og som var meget tilfreds med opholdet."

"Og hvad har De gjort ved Dem?"

"Dem har vi fordelt rundt til alle de store hoteller og pensionater her i nærheden for at vise dem, hvor velanskrevne vi er."

"Ved De adresserne på de steder, til hvilke bladet er sendt?"

"Nej, det ved jeg ikke. Men det kan vi let få at vide, hvis det interesserer Dem. Vi behøver blot at spørge på kontoret.

Direktøren skrev personligt listen over de adresser, til hvilke bladet skulle sendes."

"Kan De skaffe mig den?"

"Det er der vist ikke noget i vejen for," sagde portieren og blev stående noget forbavset, men forsvandt hurtigt, da Sherlock Holmes trykkede ham en guldtikrone i hånden.

Et par minutter senere kom han tilbage og overrakte et stykke papir, på hvilket der var skrevet en række adresser.

Sherlock Holmes kastede et blik på listen og sagde derefter til portieren:

"Har De noget imod, at jeg låner Deres lille piccolo en dags tid? Jeg skal nok betale ham godt og Dem også for den udgift, De har med at få ham erstattet, men jeg har netop brug for ham."

"Gudbevares, den lille fyr står fuldstændig til Deres disposition."

"Tak! Ja, så er der ikke mere!"

Portieren fjernede sig atter med dyb høflighed, og Sherlock Holmes kaldte drengen hen til sig.

Derefter sagde han:

"Mr. Charles, De må nu være min tolk og nøje indprente vor lille ven, hvad det er. jeg forlanger af ham."

Sherlock Holmes fortsatte, og jeg lod ordene gå videre:

"Kan du køre på cykel?"

"Ja, det kan jeg rigtignok."

"Nå, det er godt. Kender du alle disse steder, som er skrevet op på dette stykke papir, og som mr. Charles dér skal læse højt for dig?"

"Ja, dem kender jeg godt."

"Vel! Kør så rundt og besøg alle stederne. Sig til portiererne eller betjeningen, at du kommer fra Marienlyst, og at nogle engelske herrer der gerne vil have et par af de eksemplarer af 'Daily Mail' hvori der har stået en artikel om etablissementet, og som er blevet sendt stedet. Hvis de derfor ikke bruger bladet, eller det er blevet smidt til side, så bed dem om det. Sig blot til dem, at du kan tjene godt ved det, så gør de dig nok den tjeneste. Er de uvillige, så giv dem et par kroner og sig, at det er drikkepenge fra de engelske herrer."

Dermed gav Sherlock Holmes drengen en håndfuld sølvpenge og spurgte:

"Har du nu forstået mig?"

"Javel," sagde drengen resolut. "Men hvor mange eksemplarer skal jeg bringe tilbage?"

"Helst alle dem, som du kan få fat på. Du kan godt love dem at bladet skal blive sendt tilbage, når de engelske herrer har læst det, de har kun brug for det en dags tid. Men læg nøje mærke til, hvor du har fået hvert enkelt eksemplar."

"Javel, det skal ske," sagde drengen høfligt og skyndte sig afsted.

Lidt senere så vi ham i fuld fart rulle ad Hellebæk til på sin cykel.

"Jeg tror, jeg har fået fat i den rigtige fyr," sagde Sherlock Holmes og så efter ham. "Han er både rask, forslagen, pengekær og dog ærlig.

Og nu, mine herrer, vil jeg bede Dem forlade mig lidt. Jeg har forskellige småting, jeg gerne vil bringe i orden. Efter middagen håber jeg at se Dem her. Måske vil der allerede i aftenens løb kunne foreligge et spor, der kan føre os videre."

Dermed hilste Sherlock Holmes på os med et blik, der nu havde et underlig tåget og åndsfraværende udtryk, og doktor Watson og jeg gik ned ved stranden.

11

Doktor Watson og jeg sad alene på den prægtige veranda med udsigt ud mod Sundet. På Kronborg var fyret allerede tændt i den lyse sommeraften, og ovre omkring Helsingborg begyndte de oplyste ruder at skinne som St. Hansorme i strandkanten.

Doktor Watson fortalte mig om Sherlock Holmes' ejendommelige egenskaber som opdager: "Han har så godt som intet kendskab til litteratur og slet intet til filosofi eller astronomi. Politik er ham fuldstændig ligegyldig.

Derimod har han en videnskabsmands kundskaber med hensyn til alle slags giftstoffer som belladonna, opium, morfin og kokain. Til dette sidste er han desværre selv hengiven i slappelsesperioder. Jeg har dog ikke mærket, at han har brugt det her på Marienlyst.

Ved et eneste blik skelner han forskellige jordarter, hvad De selv fik bevis for, da jeg præsenterede Dem for ham.

Han læser kun sensationelle romaner, og han kender på en prik alle det forløbne århundredes forbrydelser, og alle mere celebre forbrydere.

I øvrigt er han en underlig blanding af skarpsind og uvidenhed. Det er gået så vidt, at da vi en dag talte om den gamle misforståelse med, at Solen gik omkring Jorden, sagde han: "Gør den ikke det? Nå, det er mig ligegyldigt. Jeg lever på Jorden."

Mens tusmørket blev tættere, fortalte doktor Watson en hel række morsomme anekdoter; så rejste vi os for at gå op til Sherlock Holmes.

På trappen tog dr. Watson mig pludselig i armen og standsede mig:

"Vi må foreløbig lade være at forstyrre ham. I øjeblikket spiller han på sin violin, og det er de eneste fattige minutter, i hvilke hans ellers altid anspændte nerver er i en smule ro."

Jeg blev stående og lyttede. Det var en underlig musik. Det lød ikke som nogen bestemt melodi, men det var dog harmoniske toner, der snart var dybt melankolske og smægtende, snart muntre og fantastiske.

"Spiller han altid sådan?" spurgte jeg doktor Watson.

"Nej, det er kun, når han er alene. Han lægger da i reglen violinen over sit knæ og lader buen glide skødesløst over strengene, mens hans blik er ganske fraværende, og han synes at være hensat i helt andre omgivelser.

Er der nogen til stede, producerer han sig sjældent, men i gode venners kreds kan det dog ske, at han både spiller Haydns og Schumanns sonater samt en del af Mendelsohns lieder. Når han skal rekreere sig efter et stort arbejde, går han gerne i operaen. Hans yndlingsopera er "Huguenotterne"."

Der var imidlertid blevet stille inde på Sherlock Holmes' værelse, og vi fortsatte derfor vor gang op ad trapperne.

Da vi trådte ind, stod Sherlock Holmes ude på altanen og røg sin pibe, mens han spejdede over mod Hellebækkanten. Mørket var begyndt at falde tæt, og ovre fra kasinoet, hvor hestespillet var i fuld gang, hørte man munter latter og knalden af champagnepropper.

"Der er han," sagde Sherlock Holmes pludselig. "Han træder så selvbevidst på cyklen, at han sikkert i hvert fald tror at have

en god samvittighed, selv om han ikke bringer noget, som vi kan bruge."

Lidt efter styrtede piccoloen forpustet og stakåndet ind ad døren med kasketten i hånden og en pakke aviser under armen.

"Nå, hvor mange har du fået?" spurgte Sherlock Holmes.

"Jeg har fået ni."

Sherlock Holmes tog pakken og foldede bladene ud et for et. Vi fulgte ham spændt med øjnene.

Da han var færdig, sagde han roligt:

"Var det alt, hvad du fandt, min lille ven?"

"Ja," sagde piccoloen nedslået. Han mærkede nok, at det ikke var forløbet, som det skulle.

"Så kan du gerne gå," sagde Sherlock Holmes.

Drengen gjorde en bevægelse, som om han ville betale de penge, han havde fået, tilbage.

"Behold dem blot. Du har gjort dit bedste."

Piccoloen blev helt rød i hovedet af glæde og sagde, ligesom for at byde noget til gengæld:

"Ja, De bryder Dem vel ikke om dette nummer, for det er helt ødelagt?"

Sherlock Holmes greb med et glædesudbrud bladet, i hvilket der var skåret en række ord ud af artiklen om Marienlyst. Han gik hen til vinduet og betragtede med tilfredshed den udhullede spalte.

Så spurgte han muntert:

"Hvor har du fået det blad, min dreng?"

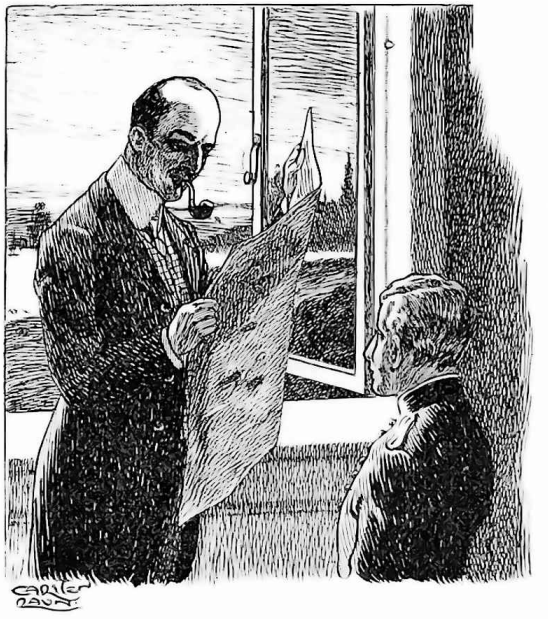

"Hvor har du fået det blad, min dreng?"

"I det store sommerpensionat 'Villa Marina' ude på Ålsgård."

"Det er godt, min ven," sagde Sherlock Holmes og stak ham et beløb så stort, at den lille fyr var ved at gå bagover af overraskelse og glæde.

Derefter vendte han sig til os og sagde:

"Mine herrer, vi kan nu skride til værket. Vi har lovet grevinden, at vi kun ville forfølge sagen, såfremt vi havde sikkerhed for, at det ikke var hendes gemal, der var tyven. Den sikkerhed har vi vel ikke absolut, men da det blad, af hvilket trusselsbrevet er udklippet, er fundet udenfor huset, er der foreløbig størst sandsynlighed for, at det ikke er ham.

I morgen tidlig, mine herrer, tager vi altså til "Villa Bianca", og bagefter spiser vi frokost sammen på "Villa Marina".

Det første spor er allerede fundet, nu gælder det om at finde det næste."

12

I morges tidlig holdt der en elegant landauer udenfor Strandhotellet. Vejret var prægtigt og solklart. Da vi kørte ud ad Strandvejen, forbi de små maleriske Julebækshuse, hvor man endnu med stolthed i den lille have viser det gamle, forfaldne træbord, ved hvilket kejserinde Dagmars og Alexander III's forlovelse blev deklareret i overværelse af hele den kongelige familie.

Blandt de talrige villaer, der er byggede under skovskrænten mellem det gamle glaspusteri og den hyggelige Hellebæk Kro, var der en i let, elegant, italiensk stil, som på facaden i guldbogstaver bar indskriften: "Villa Bianca".

I et af de store vinduer stod på en seddel: Til leje!

Vejen var altså ryddelig. Greven måtte være taget til væddeløbene, og vi kunne roligt træde indenfor.

Sherlock Holmes gik i forvejen og ringede på døren. En ældre, skikkeligt udseende mulatkvinde lukkede op, og ved synet af os udstødte hun en underlig kaglende lyd, der åbenbart var at opfatte som en art signal.

I det samme viste grevinden sig. Hun begyndte med at beklage, at hun ikke havde fået tid til at klæde sig om, og dog var det åbenbart, at hun var forberedt på vort komme, og netop havde taget denne dragt på, fordi den klædte hendes mørke, fyldige skønhed. Det var en art morgenkjole af et hvidt, nubret stof, der sluttede tæt om hendes elegante buste, men faldt løst ned over den noget for fyldige midje.

Som en art undskyldning for det forholdsvis tarvelige stof, af hvilket den lette sommerrobe var syet, var der om halsen, der

var stærkt dekolleteret, så at man så brydningslinjen mellem den naturlige og den solbrændte hud, anbragt en kostbar kniplingskrave, der holdtes sammen af en safir-agraf. I øvrigt bar grevinden intet smykke, men en stor buket nyplukkede *La France*-roser var koket anbragt foran på brystet og blandede deres duft med en let, næsten umærkelig parfume.

Grevinden åbnede døren til et stort værelse og bad os alle træde ind, mens den tykke mulatkvinde stirrede måbende efter os.

Den tykke mulatkvinde så måbende efter os.

Rummet var overordentlig pragtfuldt monteret, og overalt på etagerer og småborde stod der genstande af højst blandet art, men af lige kostbarhed: Indiske tempeltæpper, mexicanske

våben, japanske bronzer, kinesisk porcelæn og siamesiske gudebilleder, skåret i elfenben.

I den lille glasveranda, hvis store vindue vendte ud mod søen, var der stillet eksotiske planter, mellem hvilke alle slags fugle flagrede rundt i lunefuld farveblanding.

Sherlock Holmes så sig skarpt omkring, men inden han havde fået sagt et ord, faldt grevinden ind:

"De undrer Dem måske over, at jeg har taget så mange småting med mig. Det er en særhed, jeg har. Overalt, hvor jeg befinder mig, vil jeg have, at min lejlighed skal se ens ud. På den måde får man bedst noget, der ligner et hjem, selv om man som jeg stadig tumler Jorden rundt. Hvor jeg end befinder mig, skal værelserne altid ligge ens for hinanden, alt skal stå på samme plads, og er det ikke, som jeg vil have det, må det indrettes."

"Det er en meget farlig vane," sagde Sherlock Holmes.

"Hvorfor?" spurgte grevinden forskrækket.

"Fordi enhver, der har haft lejlighed til at besøge Dem et eller andet sted i Verden, også straks kan orientere sig hos Dem, når han træffer Dem på en anden plads."

"Ja, det har De ret i, mr. Holmes," svarede grevinden. "Betyder det, at De mener, at der er sket indbrud hos mig på en eller anden måde, og at en person, der måske tidligere har kunnet udspionere mig, har stjålet mit smykke?"

"Akkurat!"

"Men i så fald, mr. Holmes, har De allerede gjort mig en stor tjeneste, hvis De kan bevise mig, at det er en fremmed, der har bestjålet mig, selv om De ikke kan finde ham."

Grevinden blev helt rød i hovedet. Hun forstod, at hun ved sin glæde røbede den mistanke, hun tidligere havde næret.

"Jeg skal give Dem fuldgyldigt bevis. Men nu gælder det først og fremmest om at komme på spor efter tyven. Vil De vise mig det rum, i hvilket skrinet med smykket stod?"

Grevinden viste vej over gangen.

Vi trådte ind i et elegant monteret herresoveværelse, fra hvilket en dør førte ind til et endnu elegantere damesoveværelse.

Fra dette førte atter en dør med en slå ind til et toiletværelse med marmorkummer, et stort badekar, en kamin, der ikke syntes at have været benyttet i lang tid, og som var fyldt med kunstige gløder, samt et overdådigt udstyret toiletbord med slebne flakoner og massive sølvgenstande med kronet navnetræk.

Midt mellem alle disse kokette genstande stod det lille, sorte ibenholtsskrin, i hvilket "Marskalindens Diamanter" havde ligget.

Skodderne, der nu var åbne, så at dagslyset strømmede ind i fuld klarhed, var til at lukke tæt med jernsprosser.

"Her ser De min boks, som jeg kalder den, og som jeg indretter overalt. Når døren her til soveværelset er lukket, ser jeg ikke nogen vej, ad hvilken et menneskeligt væsen skulle kunne trænge ind."

"Vejen er smal, fru grevinde, men vejen er der," sagde Sherlock Holmes.

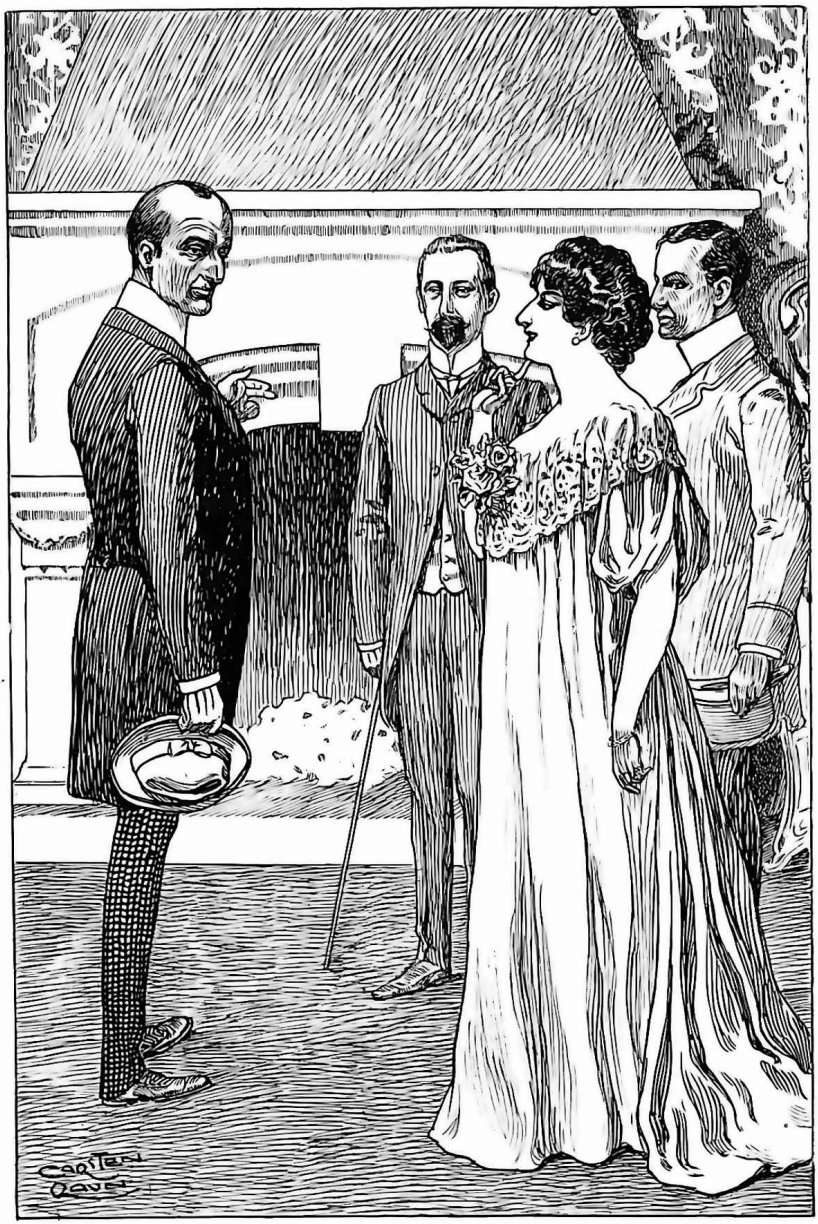

"Vejen er smal, fru grevinde, men den er der."

13

Sherlock Holmes gik hen mod kaminen. Grevinden fulgte ham med øjnene, og et smil krusede hendes smukke røde læber, så at de hvide tænder tittede frem med skalkagtig ironi.

"Ja, min kære mr. Holmes, det har jeg selv tænkt på straks, men jeg kan berolige Dem med, at den kamin har været tilmuret i flere år, da der ikke har været nogen brug for den."

"De har fuldstændig ret, fru grevinde, kaminen er tilmuret, så at der ikke kan fyres i den. Men samtidig er den blevet omdannet til en art ventilationsapparat med to smalle kanaler, der på hver side af tilmuringen fører op til skorstenen."

Sherlock Holmes' sidste ord var næsten ikke til at høre. Han var nemlig gået ind i kaminen og stod nu oprejst, så at man kun kunne se hans ben og hans underkrop, mens hoved og overkrop antagelig skjultes i en af de ventilationskanaler, som han havde omtalt.

Det varede noget, inden han atter dukkede frem. Han var helt rød i hovedet af opholdet i den trange luftvej. Det var imidlertid tydeligt, at han allerede havde anstillet flere af sine undersøgelser. Hans høst bestod af en del tilsyneladende ret ligegyldige ting: nogle hår, et par tøjtrevler, en halv knap og en lille tot bomuldsgarn.

Han gik hen til vinduet og undersøgte rariteterne gennem en lup, som han altid bar hos sig.

Derefter gik han uden at sige et ord ud i haven, og vi fulgte alle nysgerrigt efter ham. Han gik først helt rundt om villaen og kastede mønstrende blikke til alle sider. Derefter standsede han

ved et stort frugttræ, der voksede på bakkekanten, og som strakte sine tykke, ru grene helt ind over villaens tag.

Lidt efter forsvandt han op i træet og vendte på ny tilbage med nogle ganske ubetydelige bagateller, som han atter satte under forstørrelsesglasset, og som for os ikke så større ud end bakterier.

"Det er netop forbrydelsens baciller, som jeg her undersøger, og de har allerede fortalt mig ikke så lidt om, hvad der her er sket. Kun skade, at jeg ikke er kommet et par dage tidligere, så ville gerningens skrift have været lettere at læse. Heldigvis er der dog ingen, der har udslettet noget, og det gode vejr har været gunstigt for sporenes bevarelse.

Den mand, der har begået indbruddet, er ganske rigtigt kommet fra den kant, ad hvilken "Villa Marina" ligger. Han er gået ned ad bakkeskrænten og er gennem det store rosenbed, hvor man endnu kan se hans tydelige spor, gået hen til frugttræet. Han har en ualmindelig lille, smuk fod, der tillige lader os formode, at han netop har en bygning, der også passer med det, han senere har foretaget sig.

Ved foden af træet har han taget sine støvler af og er på hosesokker kravlet op ad stammen, hvor der endnu findes små rester af hans bomuldsstrømper. Han er behændig som en kat kravlet hen ad grenene, men han har dog beskrevet sin vej så tydeligt som muligt ved små tråde af sin hvide, tynde lærredsdragt og ved hår af sit rødbrune skæg,

Efter at være nået hen på taget, er han kravlet ned gennem skorstenen og videre ad luftkanalen, hvor hår og trevler af samme slags som dem, der findes på grenene, også er blevet hængende i den smalle udmunding i kaminen.

Vi er nu ikke blot nået til et sikkert billede af, hvorledes han har begået sin forbrydelse, men også til et delvist signalement.

Dette får yderligere betydning ved denne højst værdifulde halve knap, der er sprunget af, mens han pressede sig gennem den snævre luftkanal, og ved sporene, som jeg har taget et afrids af her på dette ark."

Sherlock Holmes foldede et stykke papir sammen, på hvilket der var tegnet ridset af en fodsål, og lagde det ved siden af den halve knap, hårene og trevlerne, omhyggeligt indpakket i sin tegnebog.

"Nu står der kun tilbage at tale et par ord med villaejeren."

"Han bor tæt her ved siden af," sagde grevinden, der var lige så optaget af den interessante forundersøgelse som vi andre.

"Vil De så sende bud efter ham."

Mens vi ventede, tog vi plads i et lysthus, der havde udsigt til Sundet, på hvis anden bred det lille nydelige Sophiero tegnede sig som et legetøjsslot, mens Kullens blå, bølgende linjer lå som et lavt, hendragende tordenvejr.

Det varede ikke længe, inden værten kom til stede. Det var en jovialt udseende mand i en lærredstrøje og med merskummer i hånden. Han lod til at være meget snakkesalig, som folk, der til stadighed skal underholde landliggere.

Værten var en jovialt udseende mand.

Han var åbenbart meget smigret over, at der var blevet sendt bud efter ham, og han var stærkt interesseret i at skulle have en samtale med de mærkelige fremmede, der i høj grad syntes at optage ham.

Han gjorde en stor kompliment for selskabet, mens han ærbødigt aftog sin røde rygehue, i hvilken der hang en stor

kvast.

Sherlock Holmes lod ikke til at tage nogen notits af hans overdrevne høflighed, han bad ham med en håndbevægelse tage plads, og med mig som tolk begyndte nu et formeligt forhør.

14

"Har der ikke været nogen for at se på villaen, mens greven har boet her?"

"Ja, ser De, mine herrer, denne villa er jo, som De kan tænke Dem, meget søgt. Den har den mest fortrinlige beliggenhed på hele kysten, den er indrettet med alle mulige udenomsbekvemmeligheder, og lige på den anden side af vejen har De badehus med egen bro og båd ved. Jeg har kunnet leje den mange gange ud til højere pris end den, greven og grevinden giver, men det kunne selvfølgelig aldrig falde mig ind at lægge på lejen af den grund, når jeg en gang har truffet en aftale, for jeg siger altid, og det er mit valgsprog her i Verden, og med det tror jeg, man kommer videst: Et ord er et ord, og en mand er en mand."

Sherlock Holmes satte et komisk fortvivlet ansigt op og nikkede til mig, som om han ville sige:

"Fortæl mig blot meningen."

Derefter vedblev han:

"Jeg spørger Dem: Har der været nogen her, som har set villaen Indvendig, *efter* at greven og grevinden er flyttet ind?"

"En dag, da grevens kort efter deres ankomst var taget til København, var der en fremmed herre, der absolut ville leje villaen. Han talte tysk, så jeg forstod næsten alt, hvad han sagde: at denne villa var den *wunderhybscheste*, som han havde set, og at han absolut ..."

"Ja, det er godt, men lod De ham se lejligheden?" spurgte Sherlock Holmes strengt

"Ja, det gjorde jeg rigtignok! Hvad skal man sige, man vil jo dog gerne stå sig med folk, og høflig må man også være mod dem, man ved jo aldrig, når de kommer igen, og de gæster, man har, de flytter og kommer."

"Javel, husker De, om det var en lille, spinkel mand med rødbrunt skæg?"

"På det lag! Det kan godt passe. Han var sådan, hvad man kalder en lille pillen herre, og han havde mange ringe på fingrene, deriblandt en med en stor blå sten."

"Se, se! Spurgte han Dem ud om grevens og grevindens forhold?" sagde Sherlock Holmes mildere.

"Det tør jeg ikke benægte. Han lod til at kende dem bedre end jeg. Han sagde, at der havde jeg rigtignok fanget et par guldfugle, som var meget rige, men som aldrig blev længe ad gangen på et sted. Så lod jeg ham se sig lidt omkring. Jeg mente ikke, det kunne gøre nogen skade, sådan en fin mand med sådanne ringe på fingrene, og en stor nål med en guldslange havde han også i slipset, det husker jeg tydeligt."

"Fortræffeligt! Var han også i sovekammeret?"

"Han var allevegne, for det morede ham, og så kendte han vist også den sorte, for han sludrede hele tiden med hende, noget, som jeg ikke kunne forstå, og han gav hende en stor skilling, da han gik."

"Tak, det er godt, hr. vært, så er der ikke mere."

Værten fjernede sig nølende og hilsende med den røde fez, mens mulatinden hurtigt blev tilkaldt.

"Hvor er den mønt, som De fik af den fremmede herre, der beså lejligheden her?" spurgte Sherlock Holmes med et blik, der fuldstændig fik den sorte til at gå fra koncepterne.

"Måtte jeg ikke tage den?" begyndte hun at græde, mens hun vred sine hænder.

"Jeg er sikker på hendes ærlighed," sagde grevinden undskyldende.

"Jeg tror heller ikke, hun har gjort noget, men hun har ladet munden løbe."

"Hvorfor snakkede du med den fremmede herre?"

"Jeg kan næsten aldrig rigtig forstå, hvad De siger til mig her, men han talte så dejligt ligesom en af vore egne, og så var han så morsom, så jeg ligefrem ikke kunne bare mig for at le."

"Hvad sagde han da?"

"Han fortalte mig, at jeg var meget smukkere end som fruen," sagde mulatinden og blev endnu mørkere end ellers under huden. "Hvis jeg blot en dag tog hendes brillanter på, så ville jeg være meget dejligere end hun."

"Hvad sagde du til det?"

"Jeg sagde, at det bare var noget snak, og at jeg heller ikke kunne komme til smykkerne, for de blev altid gemt sådan, at ingen kunne komme til dem."

"Fortalte du ham så, hvor de var?"

"Det tror jeg ikke, men det var alligevel, ligesom han fik mig til at sige mere, end jeg selv ville."

"Godt, og hvor er mønten?"

Mulatinden rodede dybt ned i sin kjolelomme og log en femfranc ud af et stykke avispapir.

Sherlock Holmes kastede et blik på den:

"Sagde De ikke, fru grevinde, at det var i Monte Carlo, De sidst bar det stjålne smykke ved en karnevalsfest, der var arrangeret af kunstnere og kunstnerinder i veldædigt øjemed?"

"Jo."

"Så kan det måske interessere Dem, at der på denne femfranc sidder et billede af fyrsten af Monaco. Her er altså tale om et længe planlagt tyveri.

Der står nu kun ét tilbage foreløbig. Vil De skriftligt give mig en udtømmende detaljeret beskrivelse af smykket."

"Den har jeg allerede udarbejdet," sagde grevinden og hentede et papir, på hvilket "Marskalindens Diamanter" var betegnet på en lidt primitiv, men dog fuldt anskuelig måde, med angivelse af de forskellige ædelstenes art.

"Tak," sagde Sherlock Holmes og hilste forbindtligt på grevinden. "Vi har allerede fået så vigtige spor, at jeg næsten tør spå Dem en heldig udgang af affæren. God morgen."

Dermed steg vi alle tre til vogns,

"Til Villa Marina," sagde Sherlock Holmes til kusken.

15

"Villa Marina" er et stort sommerpensionat, der ligger på den anden side Hellebæk ude i Ålsgård, ikke langt fra Odinshøj.

Ud mod søen har det en stor veranda, fra hvilken man kan se ned på strandbredden, hvor der er rejst nogle små telte, i hvilke gæsterne i reglen opholder sig før og efter badet.

Vi tog plads ude på verandaen. Der var i dag kun få gæster, og vi var derfor genstand for stor opmærksomhed fra den kjoleklædte, københavnske opvarters side. Hans høflighed steg, da Sherlock Holmes bestilte en flot frokost, og da han hørte, at vi talte engelsk, for slagordet på Sjællands nordkyst er blevet: Tyskerne er ikke noget værd, vi må have fat på de engelske og amerikanske turister.

Mens vi sad på verandaen og med god appetit spiste vor frokost, dvælede Sherlock Holmes' blik gentagne gange ved et punkt ude på søen et godt stykke fra badehuset med den lange, smalle træbro, på hvilken nogle små, barbenede drenge lå glade og fangede krabber.

Til sidst optog den iagttagne genstand i den grad hele hans opmærksomhed, at også vi andre lod kniv og gaffel synke og fulgte retningen af hans blik.

Hvad der havde tiltrukket sig Sherlock Holmes' opmærksomhed viste sig efterhånden, som vi betragtede det nærmere, at være et menneske, der bevægede sig i vandet på en ejendommelig åleagtig måde. Snart rejste han sig op af bølgerne, som ville han gå på vandet, snart slog han en knude på sig selv og forsvandt for først længe efter at dukke op et

andet sted langt borte, hvor han så snurrede rundt som en top, mens vandel stod i skum omkring ham.

Opvarteren, der følte sig halvt smigret på stedets vegne over den interesse, vi lagde for dagen for fænomenet, nærmede sig, som om han bød sig til, hvis vi ville have underretning.

Sherlock Holmes sendte mig et blik, og jeg vinkede ad opvarteren, der hurtigt kom farende.

"Hvem er den mand derude?"

"Det er marquis François!" svarede opvarteren med en hemmelighedsfuld mine. "Han er enten italiener eller spanier, og der er ingen af os, der forstår, hvad han siger, men han kan blive så gal som en tyrk. For resten holder han sig om dagen mest på sit værelse.

Når han tager bort, bærer han altid en høj grå hat og lader ofte døren stå på vid gab. Når han opholder sig her, bærer han en lille skotsk hue og sætter ekstrahængelås for sin dør, blot han fjerner sig nogle timer for at spise eller bade.

To gange om dagen går han i vandet, og så er der tit helt opløb nede på stranden for at se ham svømme. Bagefter er han så træt, at han straks lægger sig til at sove en time, men så har han også slidt sådan i det, at vi såmænd godt kunne have taget entré for at lade ham se."

Opvarteren kom selv til at le sådan over dette indfald, at det formelig klukkede i ham, mens han skyndte sig ud efter den næste ret.

Manden ude i vandet var imidlertid forsvundet, og lidt efter gik døren til badehuset op. En lille, elegant bygget person med et par ualmindelig små, næsten dameagtige fødder, trådte ud og bevægede sig sirligt hen ad broen. Da han nåede de fiskende

småbørn, der lå og spærrede passagen, gjorde han et behændigt hop og satte over dem så let som en fjer, mens de forbavset vendte sig om og måbede efter ham.

Han var nu nået ind på strandbredden og begyndte at gå op ad den høje primitive trappe, der er dannet af sand og tynde granstammer, og som fører op til pladsen foran verandaen.

Sherlock Holmes betragtede ham opmærksomt gennem sin lommekikkert.

"Signalementet passer fortræffeligt," sagde han halvhøjt. "Ringene på fingrene er der, og end ikke slangen i slipsnålen mangler. Der er altså ingen tvivl om, at det er den mand, der har set på lejligheden. Nu er spørgsmålet, om det også er ham, der har begået indbruddet. Lad være at se på ham, når han kommer forbi. Det vil kun kunne vække hans opmærksomhed uden at gavne os."

Sherlock Holmes, der hidtil havde været temmelig tavs, begyndte nu pludselig at blive helt overgiven, han drak og talte højt, næsten som om vinen var ved at gå ham til hovedet. Jeg skottede af og til hen til ham og var lidt forbavset over, at han kun kunne tåle så lidt, for vi havde på ingen måde ekstravageret.

Nu ringede han på opvarteren og sagde:

"Har De 'Sparkling Hoch'?"

"Javel," sagde opvarteren, stolt over at stedet førte den yndede, fine engelske drik, som åbenbart kun sjældent blev bestilt.

"Sæt to flasker på is," sagde Sherlock Holmes, mens han overgivent slog ud med hånden.

Da ordren var udført, og den lette, mousserende vin skummede i champagneglassene, gav Sherlock Holmes opvarteren en guldtikrone og sagde:

"Her har De drikkepenge! Men betaling for vinen får De ikke, før vi ved, hvem der skal betale."

"Hvorledes mener herren?" spurgte opvarteren lidt ængstelig og betragtede den overstadige udlænding.

"Vi har væddet om de to flasker, og væddemålet må De afgøre."

"Så gerne, hvis jeg kan," sagde opvarteren og bukkede. "Tør jeg spørge, hvad væddemålet drejer sig om?"

"Om marquiens støvler."

16

Sherlock Holmes skænkede atter i glassene og sagde:

"Min ven dér påstår, at støvlerne ikke er mere end otte tommer lange, jeg siger, de er mindst ti."

"Ja, jeg ved skam ikke, hvad jeg skal svare," sagde opvarteren forlegent, uvist om det var spøg eller alvor.

"De skal heller ikke svare noget, De skal skaffe os en af dem."

"Hvorledes mener herren?"

"Sagde De ikke, at marquien altid sov en times tid, efter at han havde været i vandet?"

"Jo."

"Nå, så må det da være en let opgave for en så smart opvarter som Dem at få et påskud til at låne en af støvlerne. De kan jo spørge, om De ikke skal børste dem lidt, mens han sover, det kan da kun være en høflighed."

Der gled et forslagent smil over opvarterens ansigt, og han skyndte sig bort.

Det varede noget, inden han kom tilbage og sagde i en ængstelig, hviskende tone:

"Nu har hotelkarlen taget støvlerne, men jeg tør ikke bringe dem herud. De står i rummet ved siden af portierens loge. Måske en af de herrer ligesom ved en fejltagelse kunne gå derind. Så kan De måle dem der. Jeg skal nok sørge for, at de herrer ikke bliver forstyrrede."

"Fortræffeligt!" sagde Sherlock Holmes oprømt. "Det er nok, når jeg går alene derind. Du er vel ikke bange for, at jeg skal snyde dig, Watson?"

"Nej, jeg stoler på dig," sagde doktor Watson, og vi smilede nu alle tre forstående til hinanden.

Da Sherlock Holmes var gået, sagde doktor Watson: "Nu begynder De vist at forstå, hvad for en mærkelig mand Sherlock Holmes er. Han kan spille alle mulige roller. Der er ikke tvivl om, at opvarteren virkelig tror, at han har fået lidt i hovedet og derfor ikke har fattet den mindste mistanke om, hvorfor han vil se marquiens støvler.

Nå, det er jo heller ikke så svært at lade, som om man er beruset, men jeg har en gang set det mærkelige, at han har rødmet, fordi han ville det, og en anden gang efterlignede han på en af vore ekspeditioner et epileptisk anfald så naturligt, at det endog skuffede mig som læge."

I det samme kom Sherlock Holmes tilbage. Han udfoldede det papir, på hvilket han havde aftegnet sporet i villahavens rosenbed. Der var nu med en blyant tegnet et nyt omrids, der næsten fuldstændig faldt sammen med det første.

"Se her! Marquiens fod passer i sporet så nøjagtigt som i den bedst sluttende galoche. Vi har ikke spildt vor dag, og vi er kommet et godt skridt videre på vor spejdersti."

Derpå ringede han og sagde:

"Hele regningen er min," hvorpå han betalte den bukkende opvarter, der med mange skrabud fulgte os helt ud til vort køretøj.

Da vi atter var kommet til vogns, sagde Sherlock Holmes:

"Nu må tiden udnyttes godt, og hver må i morgen gøre sit arbejde.

De, mr. Charles, er den, der er bedst lokaliseret her på egnen, og hvis tilstedeværelse vækker den mindste opsigt. De står af,

når vi kommer til Hellebæk Kro og tager et værelse dér. Så går De atter ud til "Villa Marina" og lader, som om De kun har fulgt Deres gæster på vej. De må på bedste måde udspionere marquien og stadig være à jour med, hvor han opholder sig.

Du, Watson, må tage dig af grevinden. Som læge kan du godt besøge hende under påskud af, at du har truffet hende på rejse. Du må meddele hende, at vi er nået langt frem og har megen udsigt til et godt resultat. Du må først og fremmest indprente hende, at hun er fuldstændig rolig og ikke taler til højre og venstre om tyveriet, men foreløbig holder ren mund både overfor værten, den sorte, sin mand og hvem andre, som måske kunne friste hende til fortrolighed. Hvis det bliver bekendt, at tyveriet er begået, og hvis det muligvis endog kommer offentligt frem, vil det kunne fordærve hele spillet for os.

Selv tager jeg til København. Jeg har noget at forberede, som jeg ikke tror, jeg kan få udført i Helsingør. Måske varer det længere, end jeg tænker. Det kommer an på omstændighederne.

I hvert fald mødes vi i morgen aften klokken 12 hos mig efter det sidste togs ankomst fra København."

"Oprigtig talt," sagde doktor Watson, "så synes jeg, at du allerede har så mange indicier mod den mand, at du godt straks kunne melde ham til politiet og lade ham arrestere."

"Du er altid så hastig, kære Watson, og vil straks skride til handling. Husk på, at vi er i et fremmed land, og at jeg ikke har nogen som helst politimyndighed. Jeg har mine egne tanker om marquien, og jeg tror, at vi er i færd med at gøre en virkelig fangst, der vil rygtes langt ud over Marienlysts grænser. Men vi har ingen brug for øvrighed, arrest og betjente. Her, hvor vi er

uden for vore egne enemærker, må vi ganske stilfærdigt lave et lille, fint pudset arbejde efter alle kunstens regler. Vi må nå til, at marquien selv overleverer øvrigheden 'Marskalindens Diamanter'."

17

Klokken lidt over elleve i aftes så jeg lyset slukkes i marquiens vinduer. Jeg havde længe ventet på dette øjeblik, for det var over to timer siden, at han havde forladt verandaen og var gået op på sit værelse.

Hvad han tog sig for, var det mig umuligt at forstå. Han læste ikke, men han gik uafbrudt frem og tilbage med lyset, som om han hentede noget og derefter atter bragte det tilbage på sin plads.

Jeg var allerede blevet helt kold af at stå ude på landevejen, hvor vinden blæste skarpt fra Sundet i den friske sommeraften, da der endelig blev mørkt deroppe. Jeg sprang hurtigt på min cykel, som jeg havde ladet komme herud, og satte rask afsted mod Marienlyst, som jeg nåede på små tyve minutter, næsten en halv time før den aftalte mødetid.

Parken lå smukt i måneskinnet, der kastede en sort silhuet af Hamlets statue ud over den blålig lysende grusgang. De lette broer mødtes i en dobbeltbue i de kunstige søers stille vand, hvis grønklædte småskrænter stod i en så ejendommelig modsætning til den sandede strandbred med dens indskyllende småsten, af hvilke mange i deres fugtige gennemsigtighed lyste som ædelstene i det hvide månelys.

I kasinoet var der endnu folk, der lo og morede sig ved at se hestene fare rundt i fortunaspillets karruselhjul. I de små, elegant monterede værelser, der lå ved siden af spillesalen, sad en herre og drak en halv flaske isafkølet champagne. Han talte ikke til nogen af de tilstedeværende, men stirrede tankefuld

frem for sig. Af hvad jeg hidtil havde hørt, sluttede jeg næsten med bestemthed, at det måtte være grev Montajada.

Imidlertid hørte jeg uret slå tolv og skyndte mig afsted. Jeg var utålmodig efter at komme til mødet, for efter min mening havde jeg udført min opgave tilfredsstillende, og jeg var spændt på, hvad der nu yderligere skulle ske.

Da jeg bankede på og trådte ind i værelset, var doktor Watson allerede kommet og havde øjensynlig afgivet sin beretning.

"Nå, hvorledes lyder så Deres rapport, min kære mr. Charles?" spurgte Sherlock Holmes i en forretningsmæssig tone.

Han tog derpå som sædvanlig plads i sofahjørnet og lukkede øjnene, mens han udsendte nogle vældige skyer fra sin lille pibe, hvis røg syntes så stærkt lugtende, at man næsten skulle tro, at han havde vædet tobakken med en eller anden narkotisk væske. Jeg tog straks fat:

"Efter at vi havde forladt hinanden, gik jeg atter ud til "Villa Marina". Det var på høje tid. Efter at marquien havde sovet sin sædvanlige middagssøvn på en time, tog han med dagvognen til Helsingør og derfra videre med kystbanen ind til København, hvor vi ankom klokken tre kvarter til fire. Jeg fik imidlertid ikke megen ulejlighed med at følge ham, for han skråede lige over gaden og gik ind i cirkus, hvor der var eftermiddagsforestilling, hvad han åbenbart har vidst i forvejen.

Han sad først nogen tid i caféen og drak en absinth. Hans optræden slog mig. Den stilling, han indtog på stolen med benene skrævende fra hinanden, den måde, på hvilken han klappede artisternes hunde, det blik, med hvilket han så på ballettens damer, og den mine, med hvilken han senere inde i forestillingen fulgte numrene, såvel som den vanemæssige

manér, på hvilken han applauderede, alt bestyrkede mig i den overbevisning, at han var gammel artist, et folkefærd, som jeg kender temmelig nøje."

"Bravo, mr. Charles," sagde Sherlock Holmes, mens jeg formelig syntes, at doktor Watson så lidt misundelig ud over den anerkendelse, der blev mig til del.

Jeg fortsatte endnu ivrigere:

"Derefter satte jeg mig i logen ved siden af ham, hvad der ikke var påfaldende, da referenterne altid går fra den ene plads til den anden, som det passer dem, og jeg fikserede ham et par gange skarpt.

Herefter var min anelse steget til vished. Hans tynde, brune skæg voksede alt sammen på overhagen og var i lange hår redt ned over underhagen, der var ganske bar, fordi den var ligeså hård og brusket som en ligtorn. En sådan hage har kun én slags mennesker, og de kan ikke blive den kvit, selv om de ikke arbejder i flere år. Nu vidste jeg, hvad marquien tidligere havde været. Han havde været slangemand."

Sherlock Holmes gjorde en anerkendende bevægelse med hånden:

"Min kompliment, mr. Charles."

Jeg følte, at jeg blev helt rød i hovedet af stolthed og berettede endelig om mit sidste afgørende kup.

"Da jeg var klar over, at marquien virkelig var artist, faldt det mig ind, at det måske ikke ville være vanskeligt netop mellem så mange artister at få hans identitet godtgjort.

Jeg gik derfor hen til den gamle staldmester, der omtrent har været i alle cirkus i Europa i de sidste to menneskealdre, og spurgte ham:

"Kender De den mand, der sidder oppe i den loge?"

Han så længe på ham, så sagde han:

"Det kunne næsten ligne den mindste af de tre marquier, der i sin tid optrådte i Cirkus Benz."

"Er han da virkelig marquis?" spurgte jeg forbavset.

"Nej," sagde han og lo, "de var tre brødre, der hed Marquis, og så blev de halvt for spøg og halvt for reklame kaldt: 'De tre marquier'. På plakaten hed de: 'Ørkenens Sønner'."

Sherlock Holmes rejste sig og sagde:

"Det er godt! Nettet er nu helt spundet. I morgen nat spræller fisken i garnet!"

18

I eftermiddag holdtes det sidste store krigsråd i Sherlock Holmes' værelse. Denne gang var der en fjerde person til stede.

Det var den nye herredsfuldmægtig, der under byfogedens sommerferie er konstitueret i hans sted.

Det er en ung, elskværdig, lidt naiv jurist, som er meget opfyldt af den stilling, der er betroet ham. Han brænder af begærlighed efter at udrette et eller andet, der kan dupere herredsfogeden, når denne kommer hjem, og som kan skaffe ham selv omtale mellem de helsingørske damer, når han promenerer sine funklende nye guldkaskettresser ved koncerterne.

Selvfølgelig var han meget optaget af de oplysninger, Sherlock Holmes gav ham om, hvad der uden hans vidende var passeret i hans jurisdiktion.

Da alt var forklaret ham, beredte han sig straks til at tage sagen i sin hånd:

"Der er jo ikke nogen tvivl om, at fyren virkelig er forbryderen. Vi må straks lade ham arrestere og foretage husundersøgelse hos ham. Selv om vi ikke finder noget, skal jeg nok få ham til at bekende med de beviser, som vi allerede har mod ham. Jeg slipper ham ikke, før han bliver mør og rykker ud med hele lektien."

Sherlock Holmes kunne ikke lade være med at smile.

"De går strengt frem, hr. fredsdommer. Det er dog så sin egen sag at krænke boligen og foretage en arrestation, før man er fuldstændig sikker i sin sag."

"Ja, men her er jo ingen tvivl, og hvad vil det sige at krænke boligen, når der er tale om en fremmed, der bor på et hotel."

"Vel! hr. fredsdommer," sagde Sherlock Holmes, "når De mener, at De tør påtage Dem et så stort ansvar, så vil De sikkert ikke have noget imod at give autorisation til et lille trick, som jeg med engelske forhold for øje end ikke havde turdet bede Dem om, men som er mig fuldstændig tilstrækkeligt."

"Og hvad er det?"

"Tilladelse til at lade mig lukke ind på marquiens værelse."

"Ja, selvfølgelig, hvis det kan hjælpe noget."

"Men De husker nok, at opvarteren fortalte os, at marquien altid lukkede sin dør, når han forlod sit værelse, og tilmed satte hængelås for," indskød jeg.

"Jo, det husker jeg meget godt, mr. Charles. Men man kan da også komme ind af vinduerne. Når jeg blot har tilladelse til at sige, at jeg handler efter den stedlige myndigheds ordre og ikke selv risikerer at blive sat fast som forbryder, skal jeg nok klare det."

"Den tilladelse har De, og jeg skal sørge for, at De ikke får nogen som helst ubehagelige følger af Deres optræden, undtagen dem, som De selv vil kunne pådrage Dem ved sådan at vove Dem alene ind i løvens hule. Vil De ikke have, at vi skal postere en betjent i nærheden?"

"Nej tak! De, mine herrer, tager nu alle ud på "Villa Marina" med det samme og spiser Dem en middag i al ro og mag. Det eneste, De har at passe på, er tidspunktet, når marquien tidligt på aftenen går op på sit værelse. En af de herrer må da hurtigt springe ud på landevejen og give et fløjtesignal op til marquiens

vinduer, mens denne selv henter sit lys hos portieren og går gennem den lange mørke gang til sit værelse.

Et par minutter efter, at marquien er gået op, kan De selv følge ham og opholde Dem i et af værelserne i nærheden, som jeg skal sørge for står til disposition. I øvrigt må De ikke røre Dem eller foretage Dem noget som helst, før jeg giver et signal. Har De forstået mig, mine herrer?"

"Javel!" svarede vi i kor. Sherlock Holmes talte nu med så stor autoritet, at det ikke ville falde politimanden ind at modsige ham eller at blande sig i hans dispositioner.

Sherlock Holmes gik derefter ind i sit toiletværelse og kom ud igen med en kuffert i hånden.

Han bød os farvel, og et øjeblik efter så vi ham køre med en af sofavognene til Hellebæk.

Efter en times tids forløb kørte vi samme vej og tog ud til "Villa Marina", hvor vi søgte os en plads på verandaen, fra hvilken man ikke blot kan se ud over havet, men også ind i table d'hôte-salen.

Da vi omtrent var færdige, så vi marquien træde ind og tage plads ved hovedbordet.

I det samme opdagede jeg, at en skikkelse smuttede om verandaens hjørne og hurtigt vinkede med hånden. Det var en almindelig vinduespudser i den kendte uniform: bluse med bælte, uniformskasket og en stige på nakken.

Vi vekslede alle tre blikke. Enhver af os læste i de andres øjne, at de havde forstået, hvem pudsemanden var, og hvad hans ærinde gjaldt.

Det syntes imidlertid også, som om marquien var blevet opmærksom på os, og erindrede at have set vore ansigter.

Da vi herefter slet ikke mere så hen til ham, tabte han også interessen for os og satte sig til at drikke kaffe ude på verandaen, mens han røg så mange, små tynde cigaretter, at der formelig lå et snevejr af papirstumper rundt om hans stol.

Ved nitiden rejste han sig og gik gennem spisesalen ud til portier-logen.

I et nu var jeg nede ad de få trapper til første afsats og rundt om huset. Et øjeblik efter lod mit fløjtesignal: Phy-pho! Phy-pho! Phy-pho!

19

Efter at marquien havde åbnet døren til sit værelse, tog han atter nøglen ud og låsede omhyggeligt indvendig fra.

Derefter gik han hen til vinduerne og trak gardinerne tæt sammen, hvorefter han tog et par skridt til siden for at stille lyset på et bord, der stod i hjørnet foran en sofa.

Hans ansigt udtrykte den højeste forbavselse.

På bordet lå der to breve. Det ene var lagt i en almindelig konvolut og bar udskriften: Hr. Marquis François.

Marquien tog brevet i hånden, vendte og drejede det et par gange imellem sine smidige fingre og besluttede sig endelig til at åbne det.

Ud af konvolutten tog han kun en lille seddel, på hvilken der var klistret en række ord, som var skåret ud af en avis.

Han så sig om med en bevægelse, som om han troede, at der var nogen i værelset, så holdt han undersøgende papirslappen op for lyset og mumlede nogle uforståelige ord.

Derefter betragtede han det andet, større brev med et udtryk af ubehag.

Udskriften lød:

"Til slangemennesket François Marquis, forhv. medlem af truppen 'Ørkenens Sønner'."

En dyb rødme gød sig over marquiens ansigt, og hans hænder rystede, mens han febrilsk åbnede det store brev.

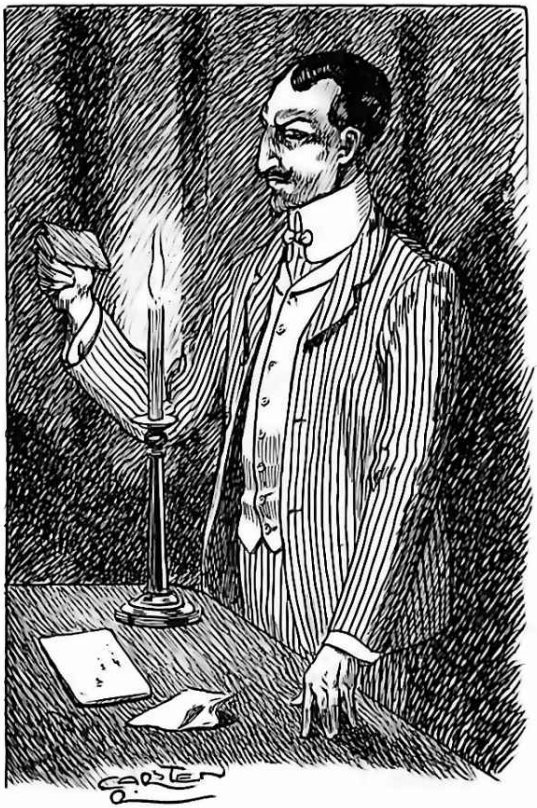

Marquiens hænder rystede, idet han åbnede brevet.

Det indeholdt en lap papir, nøjagtig mage til den første og samtidig et nummer af "Daily Mail" for 1. juli med en række udskårne ord.

Marquien befandt sig nu i den højeste ophidselse. I et spring var han henne ved det elektriske ringeapparat og trykkede så voldsomt på det, at man kunne høre lyden rulle langt nede i gangen.

Endelig viste en opvarter sig:

"Hvor er de to breve kommet fra?" spurgte marquien og pegede hen på bordet.

"Det ved jeg ikke," sagde opvarteren, "jeg har ikke lagt dem der."

"Så spørg nede hos portieren."

Marquien gik uroligt op og ned ad gulvet.

Opvarteren kom igen og meddelte, at portieren ikke havde modtaget noget brev til marquien.

"Men hvem har da været inde på mit værelse?" udbrød marquien, rød i hovedet af raseri.

"Jeg kan forsikre Dem for, der har ingen været," svarede opvarteren troskyldigt. "Værelset har været låset af hele tiden, mens marquien har været borte."

Marquien betænkte sig et øjeblik, så sagde han: "Det er godt, gå Deres vej."

Derefter låsede han atter døren indvendig fra og gik igen hen til vinduerne. Han slog gardinerne til side, så at det sidste lys fra aftenskumringen kunne trænge ind.

Længe undersøgte han med en sagkyndig mine vindueskrogene samt sprosserne og vindueskarmen, og det syntes, som om hans undersøgelse havde ført til et tilfredsstillende resultat, for han slog atter gardinerne for. Derefter gik han hen til bordet og tog en revolver, der lå bagved skrivetøjet.

Med skydevåbnet i hånden begyndte han derpå sin ronde i værelset. Først åbnede han en paneldør ind til en art garderobe i væggen, men lukkede den atter efter en kort undersøgelse.

Derefter åbnede han for det temmelig store klædeskab, men syntes heller ikke der at finde noget mærkeligt.

Endelig gik han hen til sengen. Han bøjede sig ned, idet han holdt lyset i den ene hånd og revolveren i den anden.

I det øjeblik, han havde kigget ind under den temmelig lavt anbragte madras, udstødte han en forfærdelig, italiensk ed. Samtidig tilkendegav han med en bydende bevægelse en person, der lå under sengen, at han skulle komme frem, hvis han ikke ville risikere det værste.

Frem fra skjulestedet kravlede en mand, der var klædt i en tarvelig vinduespudserdragt, hans ansigt var forskræmt og dets udtryk bedende.

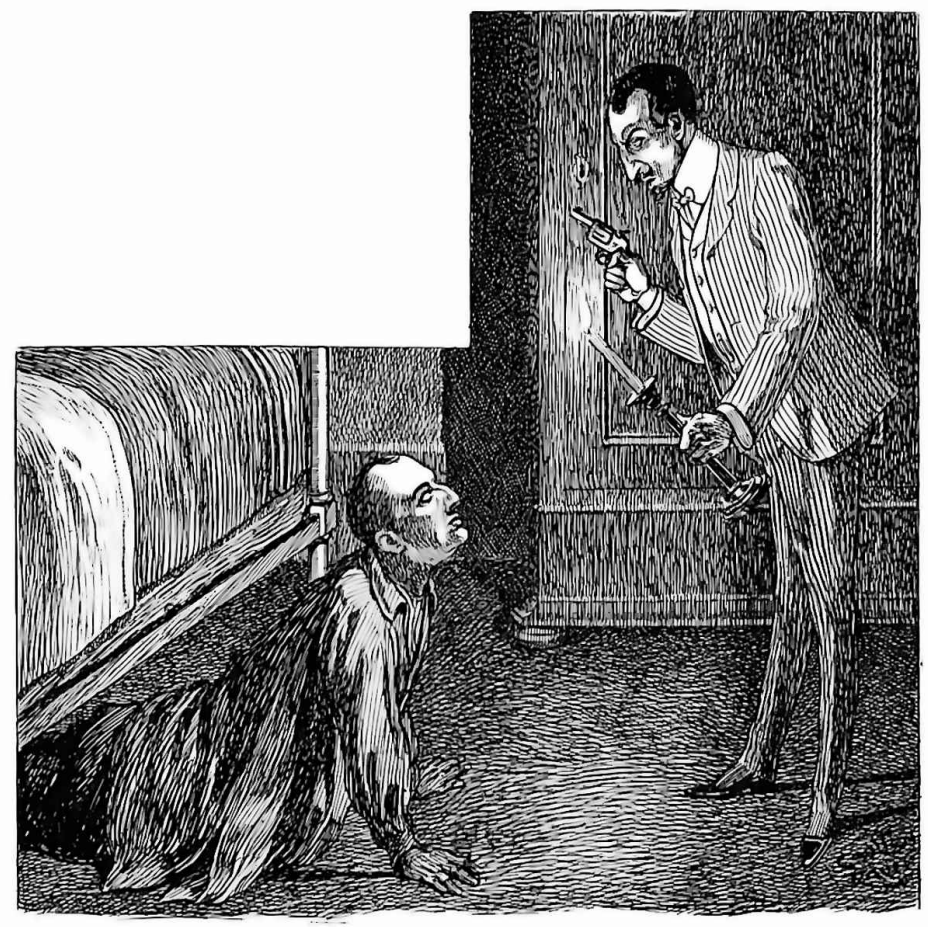

Frem fra skjulestedet kravlede en mand klædt som en vinduespudser.

"Hvad har du der at bestille," tordnede marquien først på italiensk, derefter på dårligt fransk. Da vinduespudsemanden rystede på hovedet, gentog marquien endelig det samme spørgsmål på radbrækket engelsk.

"Nå, De taler også engelsk, hr. marquis," sagde manden, hvis ansigt nu formelig lyste af tilfredshed, og hvis stemme havde en drillende klang.

"*Maledetto Diavolo!* Hvad pokker kommer det dig ved, din slyngel."

"Åh jo, vi to har dog måske et og andet at tale med hinanden om."

"Hvad skulle jeg have at tale med dig om, sådan en landstryger, sådan en tyveknægt. Hvis du ikke tager dig i agt, gør jeg kort proces med dig og skyder dig en kugle i hovedet."

"Så sagte, hr. marquis! For det første skal man være forsigtig med at skyde folk ned hertillands, og dernæst skulle De først se, om Deres våben er ladt. Den slags ting er jeg altid meget omhyggelig med," tilføjede han derpå, idet han selv tog en revolver op af lommen.

Marquien kastede et forvirret blik på det våben, han havde i hånden, og så til sin forfærdelse, at patronerne var taget ud.

"Nu er det mig, der er den stærkeste," sagde vinduespudseren, "men De behøver ikke at frygte for nogen overlast, når De blot vil høre roligt på, hvad jeg har at sige Dem."

Marquien satte sig ned og brummede halvhøjt:

"Det kan næppe more mig synderligt."

"Måske dog," svarede vinduespudseren. Dermed tog han en æske ud af sin brystlomme og sagde:

"Hvad tror De, der er i denne, hr. marquis?"

"Det ved jeg ikke, og det interesserer mig ikke."

"Heller ikke, når jeg fortæller Dem, at det er: *Marskalindens diamanter?*"

20

Den højeste forbavselse spejlede sig i marquiens blik, og idet blodet steg ham voldsomt til hovedet, udbrød han ude af sig selv af raseri:

"Hvis De har det smykke, skal De straks udlevere det til mig, for i så fald har De stjålet det."

Vinduespudseren smilede og sagde:

"Brug dog ikke sådan et grimt ord, imellem os hedder det jo blot at låne, og jeg skulle tage meget fejl, om De ikke selv har lånt det."

"Hvad mener De med det?"

Vinduespudseren stak den ene hånd i lommen, mens han vedblev at holde revolveren i den anden, og tog et lille stykke af en knap op.

"Værsgo, hr. marquis! Jeg vil dog ikke have, at De skal tro, jeg er en almindelig gavtyv, der låner bagateller. Tag dette, det tilhører Dem med rette og passer akkurat til den halve knap, som sidder i det hvide tøj, De har hængt op henne ved kakkelovnen. De skulle forresten have ladet det vaske. Man ser alt for tydeligt på benklæderne de grønne pletter, som De har fået af at kravle i træet i grevindens have, og de sorte klatter, der er kommet på trøjen af at krybe igennem kaminen."

Marquien var efterhånden blevet mere rolig, og han sagde, ikke uden en vis jovialitet:

"De er pokker til menneske. De er i hvert fald ikke uden snedighed. Men jeg er heller ikke fra i går. Jeg forstår nok, hvor De vil hen. De har udforsket mine veje, hvorfor, det ved jeg endnu ikke, og De tror, at De har beviser for, at det er mig, der

har bestjålet grevinden. De ved, hvorledes hendes smykke ser ud, som om De var i besiddelse af det, for at få mig til at gå i fælden og røbe, hvor det er skjult. Men det lykkes ikke, gemmestedet er alt for sikkert og De finder det ikke."

"De indrømmer altså, at De har stjålet det."

"Jeg indrømmer aldeles ingenting. Hvorfor forresten bruge så grimme ord som at stjæle. Selv om jeg har lånt det, hvad kommer det så Dem ved? Nu skal jeg i hvert fald nok vide at passe på det og at få Dem gjort uskadelig."

"De vil vel ikke melde mig til politiet?"

Marquien så længe hoverende på vinduespudseren, hvis ansigt nu havde fået et forskrækket udtryk.

"Nej," sagde han, "jeg vil ikke bringe en kollega i forlegenhed, skønt jeg roligt kunne gøre det. Politiet vil næppe lægge synderlig vægt på, hvad en mand siger, som man finder gemt under sengen i et hotelværelse. Men jeg vil være højmodig. De har troet at kunne gøre en forretning. De har måske selv haft kig på diamanterne og er kommet for sent, og nu har De villet prøve på at foretage kuppet hos mig, der har været heldigere. Jeg bebrejder Dem det ikke, og jeg vil ikke holde nogen moralprædiken for Dem. Jeg beklager kun for Deres skyld, at De har haft så lidt held med Dem. Er De imidlertid i pengeforlegenhed, er jeg villig til at give Dem et mindre beløb. Jeg fordrer ikke, at De skal betale det tilbage. Jeg går kun ud fra som givet, at De derefter søger Dem en anden øvelsesplads, og jeg ønsker Dem held og lykke til et godt udbytte. Og dermed skilles vore veje. Vil De gå ind på det?"

"Måske!"

"Måske! Hvad mener De med det? Jeg synes, mit tilbud er så kulant, som De overhovedet kunne vente det, og at De må være himmelglad ved på den måde at slippe fra Deres mislykkede forsøg."

"Det kommer an på, hvor meget De byder."

"Hvor meget trænger De til?"

"Jeg trænger ikke til noget, men jeg forlanger halvdelen af smykkets værdi."

"Er De gal, mand!"

"Hvis De gør vanskeligheder, melder jeg hellere os begge til politiet."

"Betænk vel, hvad De gør. Hvad fordel vil De have af det? Jeg er villig til at give Dem et endda ret anstændigt beløb, men en så svimlende betaling som den, De forlanger, ville jo være vanvid, når De ikke en gang ved, hvor smykket er."

"Jeg ved ikke blot, hvor smykket er. Jeg har det hos mig."

"Det er umuligt," udbrød marquien ophidset.

"Vil De gå lidt længere tilbage. Sådan! Bliv nu stående, og rør Dem ikke af stedet. Falder her et skud, eller kommer vi to op at slås, så er vi begge fortabte. Vi må gå ud af dette værelse arm i arm som venner, ellers slår vi følge til et sted, der ikke er så behageligt som dette. Husk vel på det."

Marquien nikkede. Det var blevet temmelig mørkt i værelset, og lyset begyndte al flimre stærkt i stagen.

Vinduespudseren tog en æske op af sin sidelomme. Han åbnede den næsten højtideligt og løftede et smykke op af den. Et øjeblik viste han det i lyset, så lod han det atter triumferende glide ned i æsken og spurgte:

"Hvem af os to har så Marskalindens Diamanter?"

Marquien stod som lynslagen. Hans ansigt var blegt, mens hans øjne spilede sig op, som om de skulle træde ud af hovedet.

"Det er jo trolderi," sagde han næsten for sig selv. "Hvor er det muligt, at De har kunnet få fat i det smykke. Hvordan har De fundet mit gemmested, og hvordan har De fået det brækket op?"

"Jeg er ikke indbrudstyv. Jeg bryder intet op. De vil finde alt lige så uskadt, som da De forlod det."

"Nej, det er umuligt, for så måtte De være den skinbarlige Fanden," udbrød marquien, der fuldstændig syntes at glemme sig selv.

Han greb det flimrende lys og gik hurtigt hen i et hjørne af værelset.

21

Marquien stillede lyset på en konsol og åbnede en stor kuffert. Vinduespudseren fulgte hver af hans bevægelser med den højeste spænding, mens marquien var så optaget, at han slet ikke mere syntes at lægge mærke til ham.

Marquien løftede først et løst rum op, i hvilket der var indpakket en del klædningsstykker. Derefter tog han fra bunden af kufferten en stor hatteæske og åbnede den. Ud af æsken tog han en høj hat, som han nøje betragtede indvendig.

Hans forbavselse syntes at stige, mens han mumlede nogle uforståelige eder.

I bunden på hatten sad et firmamærke, der imidlertid var til at skyde til side som en klap, så at der viste sig et lille nøglehul. Han betragtede opmærksomt hullet, men det syntes ikke, som om der var rørt ved det. Han kastede et stjålent, forbavset blik hen til vinduespudseren, der stod stiv som en støtte, uden at forandre en mine.

Så tog marquien en nøgle op af sin portemonnæ og satte den i nøglehullet. Idet han drejede rundt, sprang bunden ved fjederkraft op til begge sider, og et lille vatfyldt rum, der som en stålæske lå gemt i pulden, kom til syne. Marquien fjernede det øverste lag rødfarvede bomuld og udbrød i den højeste ekstase, mens han blev stående med hatten i hånden:

"Det er bedrageri! Her ligger jo Marskalindens Diamanter!"

Vinduespudseren stødte i en lille fløjte. I det samme gik døren ud til gangen op, og politifuldmægtigen, doktor Watson og jeg trådte ind.

Marquien, der var blevet voksgul i ansigtet, blev stående ubevægelig som en panoptikonfigur.

"Vær så venlig, hr. politifuldmægtig, at skille denne herre af med hans hat," sagde Sherlock Holmes, "han ved ikke, hvad han skal gøre med den."

Marquien målte med et hastigt blik afstanden hen til vinduet, men hans øjne traf Sherlock Holmes' revolver, der pegede lige på hans hoved.

Marquiens øje traf Sherlock Holmes' revolver.

Så rakte han tavs politifuldmægtigen hatten, som denne tog uden ret engang at vide, hvad det egentlig var, der gik for sig.

"Hr. politifuldmægtig," sagde Sherlock Holmes, "jeg betror nu 'Marskalindens Diamanter' i Deres hænder og overlader til Dem at lade Dem gå videre til den retmæssige ejerinde: Grevinde de Montajada.

Jeg beder Dem sige hende i mit navn, at jeg intet vederlag forlanger for mit arbejde. Det har været mig en fornøjelse at gøre dette lille amatørarbejde i min ferie. Det har moret mig og holdt øvelsen vedlige uden at være alt for anstrengende."

Da jeg i morges tidlig kom op til Sherlock Holmes, var han i færd med at pakke sine sager sammen.

Han var i strålende humør og sagde:

"Den fangst, vi har gjort, mr. Charles, er langt vigtigere, end jeg fra begyndelsen havde troet.

Efter at marquien er blevet målt med det bertillonske system, og der er taget aftryk af hans fingre, er der blevet sendt politiet i London et udførligt signalement. Herefter har jeg allerede modtaget telegrafisk svar og lykønskning, for 'Marquien' er en længe eftersporet professionel indbrudstyv, som man forgæves har søgt, og som har begået en række tyverier langs Rivieraen. Han går under navnet 'Skorstensfejeren', og hans specialitet er at krybe gennem kaminer ind i lejlighederne. Han er så meget farligere, som han nærmest er en art kleptoman, der aldrig sælger sine koster, men kun gemmer de juveler, han tilegner sig, for at glæde sig ved synet af dem. Ved husundersøgelsen i

hans hjem i London har man fundet en mængde kostbare smykker, der er stjålet fra højtstående personer."

Mens Sherlock Holmes talte, bankede det på døren, og en ung, smuk mand trådte ind.

Han gik lige hen til opdageren, trykkede hjerteligt hans hånd og præsenterede sig som grev Montajada.

"Jeg takker Dem oprigtigt for, hvad De har gjort for mig. Jeg vidste godt, hvilken mistanke der hvilede på mig; det ydmygede og smertede mig. De har skaffet mig en oprejsning, som jeg aldrig selv havde kunnet forlange uden at gøre mig mistænkelig. Jeg ved ikke, hvad jeg og min hustru tør byde Dem i honorar."

"Jeg ønsker intet honorar," svarede Sherlock Holmes. "Det eneste, jeg forlanger, er betaling for mit udlæg til forarbejdelse af dette smykke. Det er lavet af simili diamanter i forgyldt ståltrådsindfatning og er et smukt stykke dansk kunstindustri, der taler til ære for stedet.

Det har kun kostet nogle hundrede kroner, og det har stået sin prøve, idet end ikke tyven selv kunne kende det fra det ægte."

Lidt efter holdt vognen for døren. Sherlock Holmes og doktor Watson tog afsked, mens også jeg pakkede min kuffert og forlod Marienlyst. Min ferie var forbi. Den havde været, hvad den skulle være: en oplevelse med nye indtryk. Fuldendt vil den stå i min erindring, hvis jeg tillige har opnået en skribents skønneste lod: at interessere læserne ved at fortælle om det, der har interesseret ham selv.

Brillantdronningen

1

Hun havde været fejret som få i de år, hun havde arbejdet i cirkus. Talrige var de, som hun havde forskruet hovedet på. Med et smil havde hun taget imod deres gaver, og til gengæld for dem gav hun i reglen ikke andet end smilet, der hidsede hendes tilbedere til nye ofre, indtil de pekuniært forblødte sig.

Selv havde hun god forstand på penge. Hun anbragte dem i solide papirer, helst i de små lande, og i smykker. De kunne altid gøres i penge, hvis hun skulle komme til at trænge, men det var der ikke stor sandsynlighed for, for hun var allerede blevet en velhavende, lidt indolent kvinde, der begyndte at se sig om efter en villa, hvor hun kunne slå sig ned efter at have trukket sig tilbage fra det anstrengende artistliv. Men endnu så hun godt ud. Hendes tidligere slanke figur var blevet lidt yppigere og måtte med magt snøres ind i den stramme, sorte ridekjole for at give hende talje, og de tidligere så skinnende hvide tænder begyndte at gulne. Men endnu sendtes der hende mangt et forelsket blik, når hun sprængte ind på sine kostbare fuldblodsheste.

Endnu kunne hun udfolde hele sin gratie, når hun trak sig nejende tilbage, løftende på hatten. Endnu samlede hun blikkene på sadelpladsen, når hun stak sin lille sortlakerede fod frem under ridekjolen og stak sin lille hvidhandskede hånd frem, for at hendes yndlingshest kunne æde af den.

Så kom den frygteligt gengældende Nemesis over hende. Denne kvinde, som havde kunnet binde enhver mand til sig med et smil, en koket berøring, men som altid havde bevaret

sin forstands kulde, når hendes tilbeder mente, at hendes kærlighed var hedest, hun blev selv forelsket.

Og i samme øjeblik, denne følelse kom over hende, nu, da hun for længst var en moden kvinde, gjorde den hende fuldstændig forrykt. Den mand, der havde gjort et så stærkt indtryk på hende, var i alle andres øjne en ganske tarvelig person både som artist og menneske. Det var en lille, stærktbygget fyr, der optrådte som klovn. Det eneste smukke ved ham var hans tænder. De var så hvide og friske som et rovdyrs, men smilet var tomt og råt, når han viste denne elfenbensrad frem, der var hans stolthed og genstand for al hans omhu.

På kvinder, der havde en vis finfølelse, virkede han frastødende på grund af sin brutalitet.

Og således havde hendes indtryk af ham også været den første gang, hun havde talt med ham.

Men lidt efter lidt blev de rå ord søde i hendes øre, der aldrig havde været vant til at høre andet end vamle smigrerier.

Hun kunne ikke undvære ham.

Han var i reglen fremme tidligt på aftenen mellem de dårligste numre, men hun stillede altid længe før, og hun fulgte ham fra sin plads med et beundrende blik, skønt hun godt følte, at hun prostituerede sig. Den første skolerytterske og den tarveligste klovn! Det var værre end en mesalliance, det hørte til den slags forbindelser, der var til latter mellem kammeraterne. Men intet kølnede hendes kærlighed.

Især havde hun forelsket sig i et nummer, hvor han optrådte som abekat og viste sine tænder som skinnende perler bag den bruntsminkede hud. Hun kunne drømme om ham i denne

karikerede skikkelse, hun kunne kryste ham til sig og kysse hans tykke læber. Det var et fuldstændigt vanvid, der havde grebet hende.

Han optrådte som abekat og viste sine skinnende tænder.

I begyndelsen lo han ad hende, når hun forfulgte ham overalt for at komme til at tale med ham; han gjorde nar ad hende til kammeraterne, der fortalte hende, at nu havde han sagt *det* og nu *hint* om hende, men hun brød sig ikke om det, hver fornærmelse virkede stimulerende på hende som piskeslag og drev hendes lidenskab frem, så at hun følte det som en lykke, da det en dag blev fortalt hende, at han havde sagt:

"Hvis hun endelig vil have mig, så kan jeg sgu' ikke have noget imod det."

Javist ville hun have ham. Hun ville have ham for enhver pris, hun ville trygle, hun ville ydmyge sig, hun ville gøre alt, når han

blot ville tage hende til hustru.

Da han modtog denne brændende, dyriske kærlighedserklæring, svarede han ikke et ord, han gik fløjtende sin vej og begyndte at prøve med sin store hund i manegen, og mens hun spændt fulgte enhver af hans bevægelser, syntes hun, at det var tegn på mandighed og karakter, at han brutalt sparkede og mishandlede dyret.

Da hun spurgte ham, hvorfor han gjorde det, svarede han:

"For at De kan vide, hvordan De vil få det, hvis De gifter Dem med mig."

Hun greb hans hånd og kyssede den, idet hun besvor ham sin kærlighed.

Hans svar var en forespørgsel om hendes formuesomstændigheder.

Hun havde nok til dem begge.

Så slog han til og modtog en hustru med samme følelse som et uventet, godt engagement.

Det blev et sørgeligt ægteskab.

I den første måned havde hun nogen magt over ham som et nyt kvindebekendtskab, så begyndte hun at irritere ham. Han vrængede under hendes ømhed og søgte at gøre sig fri for hendes kærtegn. Og jo koldere han blev, desto fyrigere blev hun, og for enhver anden syntes hendes skønhed at blive yngre og friskere. Hun havde flere beundrere end nogensinde, men hun havde kun øje og tanke for ham.

Ofte blev han ude hele natten og kom hjem hen på morgenstunden med røde, svidende øjne efter at have spillet hasard i en eller anden smugkro. Han gad ikke længere arbejde, og han begyndte at blive fordrukken, men hun holdt stadig ved.

Hun sled i det, hun skrabede penge sammen, men hun kunne ikke tage dem ind så hurtigt, som han kunne smide dem ud, og han generede sig end ikke for at kaste dem i grams til fremmede kvinder.

På den måde gik det stadig mere og mere tilbage. Pengene smeltede hen, smykkerne stod på assistenshusene verden over, uden at der var evne til at løse dem ind, og hestene blev ringere og ringere.

Det var vel ikke længere kærlighed, hun nærede til ham, men det var heller ikke had eller afsky. Hun rystede, når hun hørte hans ravende trin på trappen ved nattetid, men hun tålte uden at kny hans bebrejdelser og hans slag, når hun ikke kunne skaffe penge nok. Det var jo hendes fejl, at hun ikke kunne skaffe dem, og pryglene havde han jo lovet hende forinden. Og så følte hun dem ikke en gang som en smerte, når de kom fra hans hånd.

Hun tålte uden kny hans slag.

Hun begyndte at føle martyrens glæde ved at lide!

Men en dag kunne hun ikke mere. Hun var blevet afjasket og indfalden, hendes kostumer var luvslidte og hendes heste i dårlig foderstand. Hun kunne ikke få noget engagement.

Han ville forsøge at få hende til at presse penge. Hvor havde hun i sin tid fået sine heste, hvor havde hun fået sine smykker? Der var vel nok en eller anden mand, hun kunne prostituere.

Der måtte være breve nok mellem de mange, hun gemte, der var lige så gode som kontanter.

Den tanke greb hende med væmmelse. For første gang rejste hun sig imod ham. Den næste dag var han forsvundet og havde ladet hende i stikken. Hvad han havde kunnet skrabe sammen af tiloversblevne penge og værdigenstande, havde han taget med.

Så måtte hun søge engagement i en ganske lille teltcirkus i en af provinsbyerne. Men hun var ikke længere vant til træk i garderoben og søle på sadelpladsen; en dag blev hun angrebet af lungebetændelse og kørt på hospitalet. Nogle dage lå hun svævende mellem liv og død, stadig fantaserende om en stor abekat med hvide tænder og andre urimeligheder, som man kun ser i vildelse.

Så døde hun.

Hun blev begravet ude på den lille kirkegård i nærheden af byen. En ung præst holdt talen. Det ejendommelige ligfølge opæggede hans embedsiver. Han talte på tysk til de få artister, der var samlede om båren, han mindede dem om, at cirkuslivet med dets glimmer og bifald var forfængelig tant uden alvorlige tanker og uden religionens trøst. Og dog burde artisterne netop have deres sind henvendt mod det høje, for det var jo så, at

døden netop lurede på dem, og farerne omgav dem på alle sider.

Så talte præsten videre om røveren på korset og sagde:

"Det er mærkeligt så ofte jeg blandt artister har iagttaget, hvorledes de af den bibelhistorie, de lærte, da de var små, ganske særligt erindrer beretningen om røveren på korset.

De spørger: Sagde Herren ikke til ham: I dag skal du være med mig i Paradis? Og det sagde Herren, men de har misforstået hans ord. De tænker som så: Lad os blot leve livet i arbejde og verdslighed, når vi engang er færdige med sliddet og har trukket os tilbage, så er det tidsnok at tænke på det åndelige. Blot vi får tænkt på det lidt inden vi dør, så kommer vi alligevel i Himmerig.

Kære venner! Det er aldrig for sent at omvende sig, men den der tror, at man kan holde en bagdør åben til Himmerig ved at foresætte sig at blive troende de sidste fem minutter af sit liv, han må anse Vorherre for en meget dum gammel mand.

Men hvem garanterer i øvrigt jer, at I får fem minutter til at angre og tro? Måske knækker I halsen i aften og dør på stedet?

For jer, der dagligt frister Gud i jeres arbejde, gælder det mere end for nogen anden altid at være beredt."

Artisterne hørte andægtigt til, og de syntes, at præsten havde ret. Mere end én af dem lovede i dette øjeblik i hjertet bod og bedring; for de allerfleste af disse mennesker var jo udgået fra jævne hjem og bar hele en robust opdragelses barnlighed og overtro i sig.

Der var gråd i mange stemmer, da man sang salmen: "Vi går i fare, hvor vi går". Det var ord, som disse folk forstod.

Så blev kisten sænket ned langt henne i et hjørne. Der var ingen, der satte kors eller sten på den lille jordvold, hvorpå der lå en enlig krans fra kammeraterne.

Men den gamle graver, der ikke kunne lide den slags uorden, spurgte i byen hos madammen, hvor den afdøde havde boet, om hun ikke kunne sige ham hendes navn. Hun gav ham en gammel plakat, der var blevet hængende i værelset som en art trofæ, og nogle brevkonvolutter. På dem stod et navn på den afdøde; men den gamle graver var filosof, som mange af hans kolleger, der stadig sysler med døden og dens ofre, han syntes bedre om plakatnavnet. Og mens han nynnede en stump af en salme, malede han med sort på en hvid tavle en indskrift.

Således gik det til, at der på en forsømt grav i en krog af kirkegården stod en lille plade. Indskriften var dækket af ukrudt og tidsler. Den bestod kun af ét ord: "Brillantdronningen".

Den gamle graver malede sort på hvidt en indskrift.

Dødsattesten

1

Solen skinnede varm og lys ind gennem de tynde florgardiner i miss Evas lille kokette lejlighed.

Miss Eva var primadonna i den store cirkusballet. Hun hørte til de artister, der ikke havde misundere, og hvis unge hjerte derfor aldrig havde rummet en bitter tanke. Hun var lys, slank og elegant. Hendes ansigt havde et næsten barnligt udtryk, hendes blå øjne var klare som en forårshimmel, og hendes figurs bløde former syntes endnu at stå i knop.

Damerne syntes, hun var sød, og herrerne, ikke mindst de lidt ældre ungkarle, sværmede platonisk for hendes skære ungdom.

Miss Eva var artistbarn, født og opdraget i cirkus. Der taltes om, at hun var af adelsblod, og der var træk i ansigtet, der kunne tyde på det.

Hendes moder havde selv været ved balletten. At hun skulle have været gift, vidste selv de ældre artister ikke at melde om. Men mens hun endnu selv dansede som en anden klasses figurantinde, hvis specialitet var at vise sin flotte figur i husarkostume, mødte hun en dag til prøve med en lille lyslokket pige ved hånden.

Den italienske balletmester, der altid løb rundt med en regissørklokke i hånden, og som altid udtrykte sig pantomimisk både med arme og ben, når han kom i affekt, fik formelig et anfald af Sankt Veits-dans, da han så den lille Eva.

Balletmesteren blev henrykt, da han så den lille Eva.

"Hun har en fod som en hånd," udbrød han begejstret, mens han med kyndig mine undersøgte barnet, der stirrede på ham med sine store, blå øjne.

Så kom lille Eva til at debutere som snefnug for senere at få sin første store rolle som Tommeliden. Fra den dag var hun sin moders sikre alderdomsforsørgelse. Men længe fik stakkels mama ikke lov at glæde sig ved sin lille pige, sådan som kun en

figurantinde kan glæde sig i en blanding af stolthed og lykke, når hun ser sit barn vokse op til at blive ballettens absolutte primadonna.

En nat, da man i forrygende vejr rejste med skib til en ny plads, forkølede Evas moder sig og døde på hospitalet i en fremmed by af lungebetændelse.

Eva var den gang atten år og havde allerede en stor gage. Hun græd og dansede med våde øjne den aften, da hendes moder blev begravet. Så samlede hun hele sit lille stållegemes energi, engagerede en gammel garderobekone, som altid havde vist hende moderlig velvilje, til at være hendes husholderske, og derefter indrettede hun sig overalt, hvor hun kom frem, i sin egen lejlighed.

I den, hvor hun nu boede, havde hun allerede opholdt sig i 3 måneder, for det var denne gang et langt engagement.

Hun syntes aldrig, at hun på rejse havde befundet sig så godt som her, og den gamle madam Gamst syntes det samme.

Fra lejligheden var der en dejlig udsigt over en prægtig park med store lyse linde og mørke blomstrende kastanjetræer. Når vinduerne om morgenen blev lukket op, strømmede den friske luft mild og duftende med dugvåd blomsterlugt ind i værelserne.

Madam Gamst sad da ved vinduet i dagligstuen og stirrede over sit strikketøj ud over parken, mens hun ventede på, at hendes lille, forgudede herskerinde, der sov længe som alle artister, skulle ringe på hende fra sovekammeret.

Og nu i dag, mens solen skinnede varm og lys ind gennem de tynde florgardiner i miss Evas lille, kokette lejlighed, åbnede madam Gamst da næsten også lydløst døren til dagligstuen og

lod sin noget trivelige skikkelse rulle ind på det bløde bryslertæppe.

Hendes blik gled som sædvanlig mønstrende rundt mellem de lyse, polstrede møbler og de talrige fotografier, der med håndskrevne dedikationer var anbragt overalt på etagerer og hylder mellem et væld af blomsterbuketter.

Pludselig standsede hendes øje ved den lille sofa i krogen under den store palme. Hendes første udtryk var forbavselse, mens hun nærmede sig på tåspidserne og ængstelig spejdede frem for sig. Så gik udtrykket over til angst og derfra til rædsel, idet hun samtidig udstødte et hjerteskærende skrig og følte benene vakle under sig.

Lille miss Eva lå død på sofaen. Hun så ud, som om hun sov, men ansigtet var blegt som voks, og hænderne var trods sommervarmen isnende kolde.

Den lille miss Eva lå død i sofaen.

Den stakkels madam Gamst, hvad skulle hun gøre. Der var ikke en fornuftig tanke i hendes gamle hoved.

Så fandt hun endelig på det eneste, som et forvirret menneske er i stand til at finde på: Hun ville råbe gevalt!

I et nu var hun ude af døren for at alarmere huset, men lige i det øjeblik, hun kom ud på gangen, løb hun i armene på en ung, mørk mand med et smukt distingveret ydre og et par kønne mørke, melankolske øjne.

"Åh Gud, hr. Arthur! De kommer, som De var kaldet."

"Hvad er der i vejen, madam Gamst, der er da ikke sket en ulykke?"

"En ulykke! Det er værre end det. Den lille miss Eva ligger død derinde."

"Død!" udbrød den unge mand og gik et skridt tilbage, men han fattede sig atter mærkværdig hurtigt og sagde:

"Hør nu, madam Gamst, vil De følge et godt råd, så skal De både af hensyn til Dem selv og den afdøde gå ganske stille ind og sætte Dem i Deres værelse uden at røre noget som helst i den afdødes omgivelser.

Jeg skal imidlertid straks gå hen og telefonere til doktor Otto og bede ham komme hurtigst muligt, for at han kan udstede dødsattesten, og vi kan få gjort anmeldelse til politiet."

Nævnelse af politiet virkede fuldstændig lammende på madam Gamsts nerver. Hun adlød som en søvngængerske og gik stille ind i sit værelse, hvor hun et øjeblik senere var opløst i en voldsom hysterisk gråd.

Den unge mand var imidlertid gået ind i den nærmeste port, i hvilken der fandtes en automattelefon, og havde ringet doktor Otto op. Doktoren var til stede og lovede at komme straks.

Denne doktor Otto var en højst ejendommelig skikkelse og et stort stykke af en original. I mange år havde han været cirkuslæge og kom hver eneste aften og satte sig på sin bestemte plads, og der blev han siddende støt under hele forestillingen. Kun i pausen gik han en ronde på sadelpladsen, hvor alle de små balletdamer kendte ham og aldrig benævnede ham andet end: Onkel Otto.

De små balletdamer kendte lægen.

Doktor Otto havde i sine unge dage været eksporteret på grund af alt for stærk livslyst. Han var kommet tilbage rigere på erfaring end på penge og havde i en forholdsvis sen alder taget sin embedseksamen. På sine gamle dage var han blevet filosof og menneskeven. Han betragtede denne verdens underlige foreteelser med et medlidende, til tider medfølende smil. Dette gjaldt ikke mindst alle de små balletdamers ofte triste, ja tragiske skæbne.

Derfor søgte de også til ham i deres nød. Han var deres læge og skriftefader på samme tid. Når de stimlede sammen om ham på sadelpladsen for at konsultere ham, anvendte han altid de mildeste midler: pebermyntekager og gode råd, og gjaldt det et lille lån, stod hans portemonnæ også åben. Der kom aldrig rykkerbrev fra ham hverken på lægehonoraret eller på lånet.

Og nu var onkel Otto altså på vej til miss Evas hjem.

Han ringede på, og madam Gamst lukkede ham op, fuldstændig opløst i gråd.

Doktor Otto trådte ind i den lille dagligstue, hvor miss Eva lå på sofaen med de små fødder trukket op under kjolen, som ville hun dække sig mod indiskrete blikke.

Lægen bøjede sig ned over hende, mens madam Gamst slugte ham med øjnene, som håbede hun endnu på, at hans tilstedeværelse skulle fremkalde et vidunder.

Men doktor Otto rystede på hovedet og sagde:

"Det er forbi, madam Gamst. Det gør mig inderlig ondt, hun var et godt lille menneske."

Madam Gamst fik et sådant anfald af krampegråd, at hun atter måtte søge ind i sit værelse for at vinde herredømmet over sig selv i enrum. Doktor Otto bøjede sig endnu en gang ned

over liget. Så studsede han og mumlede nogle ord, idet hans hånd nede i sofasammenføjningen fik fat i en lille flaske uden prop.

Han så sig om i værelset. På bordet stod endnu en kop med en lille slat kold te. Han rystede koppens indhold et par gange og lugtede til det.

Så lukkede han kakkelovnsdøren op, kastede koppens indhold derind og puttede flasken i lommen.

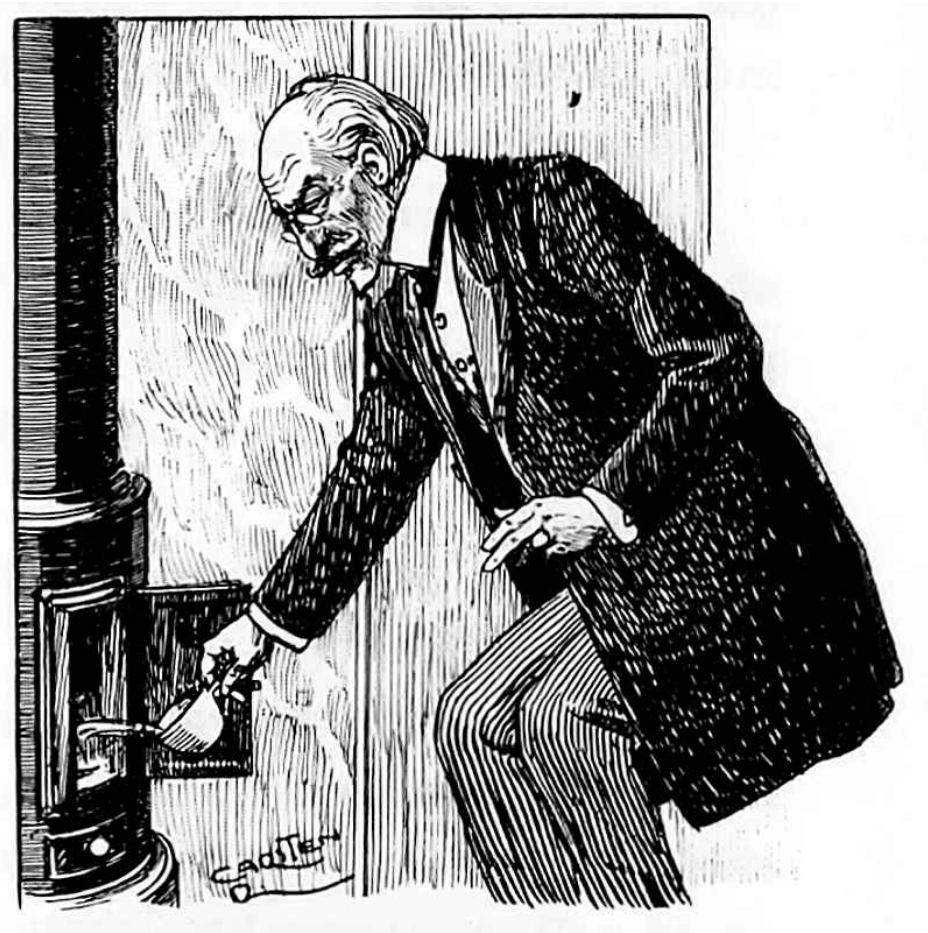

Doktor Otto kastede koppens indhold i ovnen.

Derefter satte han sig ved skrivebordet og udstedte dødsattesten lydende på: Hjerteslag.

Idet doktor Otto rejste sig, forbavsedes han ved at se, at der bag ved ham stod en ung, mørk mand, der var kommet så lydløst ind i værelset, som var han skudt op af jorden.

"Tillader De, at madam Gamst går hen med dødsattesten på politikontontoret og gør anmeldelse, jeg vil gerne tale med Dem så længe i enrum, indtil assistenten kommer."

Doktor Otto rakte den unge mand attesten. Han gik ud med den, og da han var kommet tilbage, hørte man døren slå i ude på gangen.

De to var nu alene med liget.

Der blev en lang pause. Den unge mand så ud, som om han ville sige noget, han endnu betænkte sig på at komme frem med.

Da der var gået omtrent to minutter, sagde han endelig:

"Så! Nu er den fløjet ud og kan aldrig mere fanges ind igen."

"Hvilken?" spurgte doktor Otto forbavset, idet han hævede øjnene fra liget, på hvis træk han havde siddet og stirret.

"Dødsattesten!"

"Dødsattesten! Hvor kommer De til at tænke på den, hr. Arthur?" spurgte lægen igen, ikke uden en vis forvirring.

"Fordi jeg ikke tror på den," svarede den unge mand fast og så lægen lige i øjnene.

"Hvor tør De vove at beskylde mig for en handling, der – om jeg havde begået den – ville være tilstrækkelig til, at jeg kunne fradømmes min ret til at praktisere?"

"Fordi jeg føler mig overbevist om, at når det lille menneske dér er død så pludselig, så er det sket, fordi hun selv ville det

så."

"Og hvoraf slutter De det, hr. Arthur," spurgte doktoren interesseret.

"Det er min hemmelighed, doktor Otto. Vi har nu hver sin, skal vi udveksle dem mod gensidigt tavshedsløfte, som ingen af os kan have interesse af at bryde?"

Doktor Otto sad lidt og betænkte sig. Så nikkede han bekræftende.

"Hvorfor udstedte De så dødsattesten på hjerteslag?"

"Fordi der altid er så meget grimt og uhyggeligt, der følger i hælene på et officielt selvmord. Et menneske, der har taget sig selv af dage, har ingen ret for sit minde. Alt snuses og snøftes igennem for at finde motivet. Og til hvad nytte? Livet kommer jo ikke tilbage af den grund, og den, der har holdt selvjustits, har jo selv med det samme stillet sig for den højeste dommer, der må tage sagen i sin hånd."

Den unge mand nikkede, og doktor Otto fortsatte ivrigere:

"Miss Eva stod for mig som indbegrebet af menneskelig skønhed, som et lille kunstværk fra naturens skaberhånd. Hvad der her i verden var gået hende imod, og hvad der havde grebet hendes sind med en sådan fortvivlelse, at det havde drevet hende i døden, det vidste jeg ikke. Men jeg ville forhindre, at sensation og nyfigenhed i publikum og presse skulle gøre jagt på disse motiver og skandalisere hende i hendes grav. Jeg ville gøre mit til, at der ikke skulle kastes uhygge og smuds over hendes minde."

"Da jeg telefonerede netop efter Dem, var det min tanke, at jeg måske kunne få Dem til at ræsonnere således. Da jeg så dødsattesten, følte jeg mig lettet, fordi De havde handlet på

eget ansvar, og uden at jeg havde nogen andel i de mulige følger."

Dr. Otto så skarpt på den unge mand og sagde:

"Vær De så glad ved, at det er gået, som det er.

Et falskneri som det, jeg har begået, det begår en læge kun efter samråd med sin samvittighed og på eget ansvar. Blot et ord eller en antydning fra Deres side ville have umuliggjort det for mig at handle, som jeg har."

Der blev en lille pause, så sagde den unge mand:

"Doktor Otto! De er en humant tænkende mand. De er en klog mand, en verdensklog mand, en meget verdensklog mand. Er det aldrig faldet Dem ind, at De muligvis er en for klog mand?"

"For klog? Hvad mener De med det?"

"Dermed mener jeg, at man i tillid til sin egen klogskab begår en dumhed eller noget, der er værre."

"Er det en bemærkning i al almindelighed, eller tænker De på det foreliggende tilfælde?"

"Jeg tænker på det foreliggende tilfælde. Sæt her nu slet ikke forelå et selvmord, men et mord?"

"Et mord!"

"Et mord! Et drab! En aftale! Hvad De vil kalde det."

"Men der har ingen været i lejligheden. Jeg har spurgt madam Gamst nøjagtigt ud. Da hun gik til ro, var miss Eva alene, og da hun i morges tidlig kom ind, lå danserinden død."

"Det er ikke alt, en artistdame betror sin husholderske. Hun har undertiden også lyst til at have sit privatliv bag hendes ryg."

"Det kan være. Jeg forstår ikke, hvad De mener. Hvem skulle have været her i mellemtiden?"

"Det har jeg!"

Doktor Otto rejste sig og stirrede spørgende på den unge mand.

"Har De været her?"

"Ja, i den sidste måned har jeg hver aften efter forestillingen hemmeligt besøgt miss Eva, uden at nogen vidste det, end ikke den gamle madam Gamst. Hun vidste kun, at jeg boede her i huset, og at jeg var mellem hendes herskerindes talrige beundrere. Men hun vidste ikke, at jeg havde en nøgle, med hvilken jeg kunne lukke mig direkte ind fra gangen, når hun var gået til ro."

"Og det var den nøgle, De har brugt nu, mens jeg var alene herinde?"

"Ja!"

"Og hvad skete der så i nat?"

"Vi elskede hinanden, men en forbindelse mellem os var en umulighed. Hun tilbed at følge mig i døden, men et sådant dobbeltselvmord ville straks have sat hele kobbelet på spor efter den hemmelighed, som jeg netop ville bevare. Skammen og skandalens skarn ville være sprøjtet op om hendes minde og min families navn.

Så sagde jeg hende, at vi måtte skilles, men at vi senere atter skulle mødes.

Jeg fortalte hende, at jeg ville rejse langt, langt bort, og jeg bad hende om at give mig mine breve, portrætter og småforæringer tilbage.

Under tårer gik hun ind i værelset der og hentede det alt sammen, idet hun sagde:

'Hvorfor vil du ikke tage mig med! Jeg vil jo gå med dig overalt, om det så var i døden. Helst i døden, i den ville jeg være lykkelig, når blot du fulgte mig.'

Så tilbød hun mig atter under fornyede tårer, at vi skulle gå i døden sammen som kronprins Rudolf og baronesse Vetsera, som grev Sparre og Elvira Madigan. Jeg afslog det atter, men hun kastede sig heftigt om min hals, idet hun lidenskabeligt udbrød:

'Lov mig, at du aldrig vil søge døden, uden at jeg får lov at følge dig.'

Det lovede jeg hende, og hun lod mig højtideligt bekræfte mit løfte.

Jeg kendte hendes vaner. Jeg vidste, at hun hver aften, inden hun gik til ro, drak en kop te og lagde sig på sofaen, mens hun i tankerne gennemgik alle dagens hændelser.

Så hældte jeg indholdet af en lille flaske, som jeg havde taget med mig, ned i den opskænkede te og stak den tomme flaske ned i sofasammenføjningen."

Doktor Otto havde taget den tomme flaske op af lommen og holdt den frem.

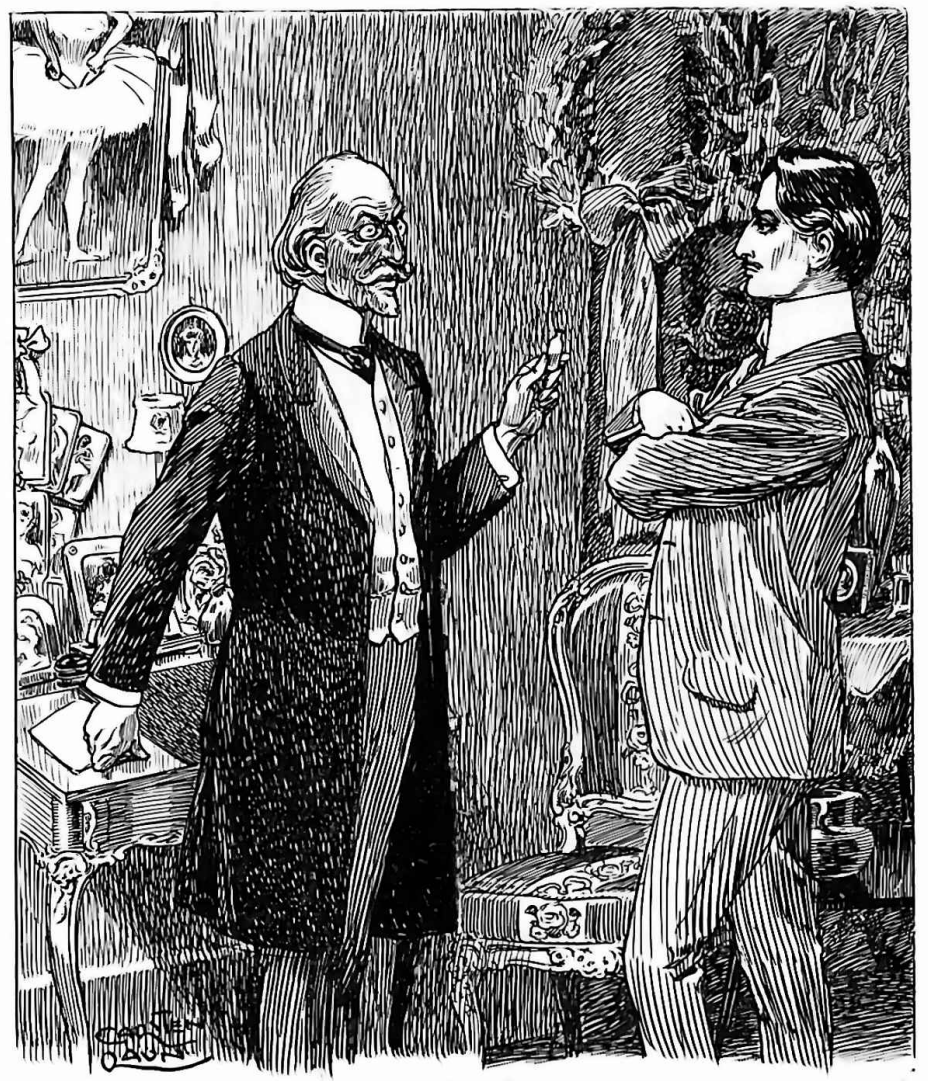

Dr. Otto holdt den tomme flaske frem.

"Ja, netop den," sagde den unge mand og nikkede.

"Men det var fejt," udbrød doktor Otto heftigt. "Det var fejt, det var lumpent sådan at ville give det udsende af, at det lille menneske havde begået selvmord."

"Derfor havde jeg også lagt alt sådan til rette, at vi to kunne forhindre, at dette skete. De kom mig selv i forkøbet."

"Men aldrig havde jeg gjort, hvad jeg har gjort, om jeg havde fået sagens sammenhæng at vide."

"Jo, doktor Otto! En mand med Deres anskuelser havde gjort det for min og hendes kærligheds skyld, når De havde hørt min hemmelighed og fået at vide, hvad der ville følge efter."

"Aldrig! Aldrig! Og jeg vil ikke høre den hemmelighed. For resten kan den blive opklaret sammen med sagens øvrige omstændigheder. Nu er ingen fortielse længere mulig. Jeg bryder det tavshedsløfte, jeg gav Dem, og jeg bekender selv den embedsbrøde, jeg har begået."

I det samme ringede det på klokken.

De to betragtede hinanden uden at røre sig.

Det ringede anden gang. Så gik doktor Otto ud og lukkede op.

Det varede noget, inden han kom tilbage. Ude i gangen hørte man mandsstemmer, i hvilke madam Gamsts højrøstede klageudbrud blandede sig med en strøm af ord.

Den unge mand havde taget en revolver frem. Han kastede et blik på liget og så sig derefter længe og dvælende omkring i værelset.

Idet doktor Otto trådte ind igen sammen med politiassistenten og madam Gamst, faldt et skud.

På sofaen lå to lig over hinanden.

På sofaen lå to lig over hinanden.

Det blev så smukt, så smukt og romantisk, alt hvad der blev berettet.

Miss Evas lille hjerte var blevet forbenet af at danse. Alle kammeraterne erindrede nu tydeligt, hvor tit hun havde klaget sig og stemt hånden for brystet, når hun kom ud fra sadelpladsen.

Hendes liv havde været en uafbrudt, hvirvlende dans, og nu var hun danset lige ind i døden ligesom den lille pige i eventyret om de røde dansende sko.

Og den unge, kønne, mørke hr. Arthur, der havde sværmet for hende, og som en gang skulle have været hendes lykkelige

brudgom, han var ved efterretningen om hendes sørgelige død ilet til og havde dræbt sig af fortvivlelse.

Ikke en eneste mislyd forstyrrede denne romantiske kærlighedstragedie, i hvilken det store publikum end ikke fik at vide, hvem den mandlige hovedperson egentlig var. Hans slægtsnavn blev bevaret i døden, der havde lukket sig over hans livs hemmelighed.

Men dagen efter, at de to var blevet begravet, sendte doktor Otto meddelelse til cirkus om, at han ikke længere kunne fungere som læge. Han var blevet for gammel!

Primadonnanykker

1

Startskuddet faldt fra dommerskibet. En let blå røg slyngede sig ud over Øresundets letkrappede bølger og forsvandt, dansende som en lille elverpige mellem små hvidbrystede havfruer.

Ombord på lystkutteren "Amor", der lå for anker med udspændte guirlander og brogede signalflag, stod en høj, mørk mand i en blå, tætsluttende blankknappet cheviotjakke, hvide benklæder og "Kgl. Dansk Yachtklub"s emblemkasket på det kraftigt formede hoved med de energiske træk. Han holdt en kikkert for øjnene og syntes at spejde efter de startende fartøjer.

Hans blik var imidlertid andetsteds. Det søgte til siden, hvor en smuk, ung kvinde havde draperet sig på en af hynderne i en halvt liggende, halvt siddende stilling.

En smuk, ung kvinde havde draperet sig på en af hynderne.

Hendes bygning var ualmindelig fin og sart. Hendes ansigt var skåret i en ren klassisk profil, og den skøntformede næse med den lette bue var så tynd, al det var, som om solen skinnede igennem den. Hendes øjne var blå, af en ejendommelig blå farve, der snart næsten kunne synes sort, snart spillede i det gennemsigtigt lyse. Hendes mægtige, sorte hår, der var skinnende blankt og skilt i midten, var ført hen til siderne over de små øren, så at det smalle ansigt med den matte teint fik et udtryk som en madonna.

Den unge kvinde var klædt i en glat, hvid silkekjole af tyndt råstof med blå besætning. I halsen var en dyb udskæring, der lod en bred krave falde til hver sin side af et lille diamantanker i en blå perlekæde. På hovedet havde hun en simpel, men koket stråhat med blåt bånd. Hendes skikkelse var i øvrigt delvis dækket af et tykt, loddent tæppe, som hun løst havde kastet om sig, og som dannede en ejendommelig kontrast til de lette sommerstoffer.

Den nydelige dame syntes slet ikke at have nogen interesse for, hvad der foregik derude på Sundet, hvor alle blikke nu var optaget af at drøfte chancerne for de anmeldte fartøjer.

Pludselig bemærkede hun en bevægelse bag ved sig. Den unge mand havde med forsigtige skridt forladt sin plads og havde listet sig hen til hende. Han havde bøjet sig ned over hende og kysset hende på halsen.

"Åh! Er det dig, Alfred!" udbrød hun næsten utålmodigt. "Du gjorde mig helt forskrækket."

"Stakkels lille!" svarede han og smilede med de stærke tænder under den mørke knebelsbart. "Så må du have endnu et kys for forskrækkelsen."

Den unge dame slog tæppet til side og rejste sig.

"Så! Lad det nu være nok. Du irriterer mig med dine evindelige kærtegn. Nu sad jeg lige og læste så godt."

Der kom et næsten bedrøvet udtryk i den unge mands mørke øjne. Men han fik ikke tid til at svare.

En lille robåd lagde til ved falderebet. Den unge mands blik opklaredes straks, idet han udbrød:

"Nej, er det jer! Det var da morsomt, at I ville hilse på os."

To herrer trådte op på dækket.

Den ene var høj, mørk, med et par dybe, melankolsk smægtende øjne og et glatbarberet ansigt, der havde en underlig melet teint som af sminke. Den anden var lille, tyk og struttende af gemytlighed med et martialsk opsat kejser Wilhelm-skæg og et par poliske, plirrende øjne. Han talte højt og lo kraftigt af, hvad han selv sagde, uden at andre kunne opfatte noget særlig morsomt i ordene.

To herrer trådte ind på dækket.

"Kom herhen! Kom herhen!" sagde den unge mand.

Den unge dame havde imidlertid indtaget sin tidligere stilling, mens hun med et lidt træt udtryk rakte sin smalle, hvide hånd frem til hilsen. Den melankolske greb hånden,

trykkede den til sine læber og lod sine øjne hvile dybt i den unge frues, mens han sagde:

"Hvis Venus fra Milo havde arme, så ville de se sådan ud."

Den gemytlige slog hælene sammen, så det dundrede efter, og sagde, idet han gjorde militærisk honnør til yachtkasketten:

"Melder sig, Deres Nåde, som Deres Nådes ydmyge og beundrende tjener. Ha! Ha! Ha!"

Derefter ville også han trykke et kys på damens hånd, men hun trak den til sig, idet hun sagde:

"Uf! Hvor Deres svinebørster stikker, Brandt."

Den joviale Brandt glemte at le og så lidt flov ud, mens den unge ægtemand skyndte sig at sige: "Nu skal vi have et glas til velkomst."

Derefter forsvandt han et øjeblik ned i kahytten.

Der blev en pause. Fruen fortsatte læsningen i sin bog, mens den melankolskes øjne formelig hang ved hende, og Brandt sagte fløjtede en populær melodi mellem tænderne.

"Men så lad dog være at glo sådan på mig, Holm," sagde fruen pludselig irriteret, idet hun så op fra sin bog. "De gør mig nervøs med den evindelige stirren. Man skulle tro, De ville købe mig."

"Købe Dem! Ja, gid jeg kunne eller rettere, gid De ville købe mig og gøre mig til Deres usleste træl. De ved jo, fru Rigmor, hvor højt jeg elsker Dem."

Brandts fløjten blev højere, mens fru Rigmor med en beroligende håndbevægelse sagde:

"Så, så, så! Ingen kærlighedserklæring. Dem har jeg såmænd fået nok af i min tid."

Yachtens ejermand kom i det samme tilbage med en flaske champagne og fire glas, som han stillede på et lille bord.

"Tak, ingen champagne til mig, Alfred. Du ved jo godt, at jeg ikke bryder mig om det stads."

"Kan du ikke tage et lille glas med for selskabs skyld?"

"Nej, du. Jeg har migræne. Jeg vil lægge mig lidt ned, så går det måske over. Jeg tror også, samtalen bliver mere fornuftig mellem jer, når I er alene. Det er åbenbart en forbavsende evne, jeg har til at idiotisere jer allesammen."

"Nu smigrer fruen!" lo Brandt lidt anstrengt. Dog, fru Rigmor tog ikke en gang notits af ham, men rejste sig og forsvandt, mens hun hilste på de to herrer med en flygtig håndbevægelse.

De blev alle tre siddende tavse nogen tid, indtil det pludselig busede ud af Brandt:

"Må jeg spørge, gamle ven, er det kammertonen? Ha! Ha! Ha!"

"Ja-a!"

"Det må min salighed være hårdt. Det havde jeg oprigtig talt ikke troet skulle passere Alfred Høegh. En mand som du, der er en mand som ingen anden mellem mænd."

"Det er måske netop fejlen, at jeg har omgåedes mænd for meget i min tid. Jeg forstår mig ikke rigtig på kvinder."

"Behandl hende, som du har behandlet mænd, så skal du se noget andet. Kvinder vil lade sig beherske. Hun foragter den, der altid falder hende for fode og brænder røgelse for hende."

"Men hvor kan man andet overfor så skøn en kvinde!" udbrød Holm smægtende.

"Ja, du er nu en gang ulykkelig forelsket i hende, og det skal du også have lov til at være, når det morer dig, men Alfred er gift med hende. Så længe fru Rigmor var primadonna og primaballerina, så var det en anden sag. På scenen sætter kvinden pris på at hyldes selv af sin ægtemand. Men når du nu har giftet dig med hende og forbudt hende at optræde, så må du også se at få hendes liv ind i andre former. Hvis ikke, så siger jeg dig rent ud som din gamle ven, at livet bliver uudholdeligt for dig."

"Uudholdeligt! Ved hendes side! Det er jo blasfemi."

"Der er ingen, der taler til dig, Holm. Smægt du blot videre. Det er en billig og underholdende fornøjelse. Jeg taler til dig som mandfolk, Alfred, du må ikke gøre vort køn til skamme. Skal det virkelig siges, at vor første sportsmand er blevet en sølle tøffelhelt?"

"Nej, det skal ikke. Du kan være ganske rolig, Brandt," svarede Alfred Høegh og rejste sig, idet han stødte sit champagneglas mod vennernes. "I mit ægteskab vil det altid blive mig, der er manden, men man må have tid til alt, især til at vente.

I dag har I set den lille primadonna fra Alhambra-teatret. På gensyn om en måned i Langelinjes pavillon, så skal jeg præsentere jer for min egen, søde elskværdige hustru, der vil gøre alt for, at hendes mands venner kan befinde sig vel."

2

Så snart den lille båd med de to venner var roet væk fra lystyachten, kaldte Alfred Høegh sin gamle, trofaste sømand op. De to var næsten venner, så gode venner, at det ikke var langt fra, at den unge, smukke frue, for hvis små fødder hele København havde ligget, til tider var jaloux på den gemytlige, begede gut.

"Kasper!" sagde Alfred Høegh, "pas nu på, hvad jeg siger dig!"

"Javel!"

"Tag først alt, hvad der findes ombord af vin, konserves og delikatesser og bring det her op på dækket. Signaliser så efter en båd og lad Svend hjælpe dig med at få alt stuvet ned i den. Ro så med hele pibetøjet ind i bådehavnen. Derefter kan du selv tage dig en ferie med kostpenge, foreløbig på otte dage. Når de er gået, åbn så dette brev og udfør, hvad der står i det."

Kasper så på sin chef og var lige ved at gøre en indvending, men den blev stikkende i halsen på ham, da Alfred Høegh kort spurgte:

"Har du forstået mig?"

"Javel!"

I løbet af knapt 20 minutter var alt bragt på dækket: store kasser med vin og sodavand, konservesdåser i alle former og størrelser med kød- og fiskeretter, grøntsager og desserter, pakker med cigarer og cigaretter og kurve med frugt og konfekt.

Alt blev stuvet ned i den lille jolle, der var roet ud af en dreng, og Kasper roede nu selv roligt og sindigt i land, mens Alfred Høegh viftede til ham til afsked.

"Så, Svend!" sagde Alfred Høegh til den fjortenårige nybodersdreng, som han havde taget som lærling på sin forestående bryllupsrejse med "Amor", "nu må vi to klare butikken alene."

"Det kan vi også sagtens," sagde drengen, der var stolt over ikke længere at skulle stå under den gamle sømands formynderskab.

"Det glæder mig, at du ikke er bange af dig. Gør nu alt klart til at lette, jeg kommer tilbage om lidt."

Alfred Høegh gik nedenunder. Der lå hans unge hustru og hvilede sig på kahyttens hynder. Skønt hun næppe havde tænkt på, at hun skulle blive overrasket i denne stilling, havde hun dog instinktmæssigt ordnet sine klæder således, at de på den mest flatterende måde fremhævede hendes legemes fine, nydelige bygning. Et øjeblik blev Alfred Høegh stående betaget og betragtede sin hustru.

Hendes klæder fremhævede hendes fine bygning.

Enten hun nu havde hørt ham komme, eller hun havde mærket hans blik, som hvilede på hende, så åbnede hun i hvert fald øjnene med de lange vipper og så på ham med et træt udtryk.

"Står du nu igen og stirrer på mig. Du ved ikke, hvor det irriterer mig."

"Det kan da ikke irritere dig, når du sover, min kære ven?"

"Jeg sov slet ikke. Jeg gik kun herned, fordi jeg ikke kan tåle dine venner, som de kalder sig. Er de gået?"

"Ja. Kommer du så op?"

"Jeg ved det ikke rigtig. Når er kapsejladsen forbi?"

"Om et par timer."

"Så bliver jeg vist hernede så længe. Der kommer måske andre, som jeg heller ikke bryder mig om at lade mig kede af med komplimenter."

"Som du vil. Skal vi gå med til middagen på Skodsborg?"

"Det kan jeg ikke svare dig på endnu. Jeg har egentlig ikke lyst til noget som helst i dag. Men du kan jo høre herned om en times tid."

"Javel, min skat!" svarede Alfred Høegh og trykkede et kys på den smalle, hvide hånd, som hans hustru nærmest af en art medlidenhed med sin ægtefælle hængte ud til ceremoniel afbenyttelse.

Hos Alfred Høegh var der mærkeligt nok ikke nogen som helst fortrydelse at spore over den nonchalante måde, på hvilken hans hustru behandlede ham. Han lod tværtimod til at være ualmindelig tilfreds som en mand, for hvem alt går efter ønske. Fru Rigmor syntes endogså at lægge mærke dertil, og hun sagde næsten med en slags fortrydelse:

"Når du blot har din yacht, så er du tilfreds. Det er næsten, ligesom om den var din elskerinde."

"Det er i reglen hustruens egen skyld, når manden forfalder til elskerinder, af hvad art de nu end er," svarede Alfred Høegh, og gik atter op på dækket.

Fru Rigmor rejste sig halvt op på albuen og så efter ham, mens hun gentog ordene:

"Hustruens egen skyld, når manden forfalder til elskerinder!" Så lo hun: "Nej! Der er såmænd ingen fare, så forelsket som han er."

Derefter lagde hun sig atter til rette i sin hvilende stilling, og som om det virkelig virkede dulmende og beroligende på

hendes nerver at være alene, faldt hun lidt efter i en let søvn. Man kunne se hendes bryst hæve og sænke sig langsomt, og som et sagte, fjernt bølgebrus høre vejret hvisle i regelmæssige drag mellem de halvåbne røde læber.

Efterhånden blev lyden dybere og tungere. Fru Rigmor sov så fast, at hun end ikke mærkede, at hendes mand kom listende ned og stak hovedet ind ad kahytsdøren. Så forsvandt han atter op på dækket med et smil.

I halvanden time havde fru Rigmor sovet trygt, da hun vågnede og forbavset så sig om. Hun mærkede på yachtens bevægelse, at man sejlede.

– Hvad var nu det! Hun havde udtrykkelig sagt til sin mand, at hun kun ville tage ud på rheden, men at hun ikke ville sejle i dag af hensyn til sin migræne. Hvor kunne det så falde ham ind at handle mod hendes befaling. Det var aldrig sket før.

Fru Rigmor strakte hånden ud og tog en lille klokke, der hang i en krog på et i gulvet fastnaglet bord.

Hun ringede stærkt, men der kom ingen, forbavset rejste hun sig helt op, ordnede sit toilette, der var blevet lidt krøllet, og rettede på sin frisure foran et lille lommespejl. Så ringede hun igen, kraftigere end første gang, mens hun utålmodigt stampede med den ene hvidskindede støvle i gulvet.

Denne gang gik kahytsdøren op, og Svend viste sit brede forslagne og gemytlige ansigt i døren, mens han stak tungen ud i den ene kind, som ventede han en ordentlig overhaling.

"Jeg synes, vi sejler!"

"Javel, frue!"

"Hvor sejler vi hen?"

"Det ved jeg ikke, frue! Vi har lige passeret Kronborg."

"Kronborg!" udbrød fru Rigmor, mens den højeste forbavselse blandet med en vrede, der fik de fintdunede kinder til at blusse, malede sig på det smukke ansigt.

"Ja," svarede Svend med en underlig mavevridning, der skulle forestille et buk, og et glimt i øjet, der udtrykte forventning om stor ballade.

"Vil du straks bede min mand om at komme ned til mig, Svend!"

Svend forsvandt. Fru Rigmor satte sig til rette i et hjørne af kahytssofaen. Hendes smukke, blå øjne havde fået en mørk, truende glans, for hvilken de havde været berømt på teatret i tragiske partier. Hendes mund var stram og sluttet, og hendes holdning myndig. Hun følte sig i dette øjeblik som en Messalina, der kalder en slave ind til straf efter sit lunes indskydelse.

Men det var ingen slave der trådte ind. Det var ingen angerfuld og ydmygtbedende mand, der kom med et rædselsslagent udtryk, som hendes magtbrynde kunne nyde. Det var ikke andre end Svend, der viste sig, og han var endnu for ung til at lade sig imponere af skøn kvindelig strenghed, som er den voksne mands søde tyran. Han var selvbevidst som den, der handler efter en højere ordre.

Idet han derfor rev "låget" af hovedet og gentog sin tidligere mavevridning, sagde han i en kort rapporttone:

"Jeg skulle melde, at hvis fruen ville tale med herren, så var han oppe på dækket."

Hun følte sig i dette øjeblik som Messalina.

Derefter forsvandt Svend hurtigt, som var han bange for virkningen af denne frygtelige salve.

Fru Rigmors strenge mine gik over til et næsten stupidt udtryk. Først tænkte hun på at besvime, men hun var bange for,

at ingen skulle lægge mærke til det, og det ville være for anstrengende at spille rollen for længe ad gangen. Så tænkte hun på at gå op på dækket og give ham hans bekomst. Det kunne imidlertid let tydes som eftergivenhed, og den måtte på ingen måde vises overfor en mand ved det første ægteskabelige sammenstød.

Så besluttede hun sig endelig til at vente; vente, hvor længe det skulle være, men indtil han kom og bad hende om forladelse. Ja! Det var den eneste rigtige taktik. Fru Rigmor satte sig så mageligt som muligt til rette, og der blev hun siddende, mens time gik efter time. Mørket faldt på, og vandet vedblev at skumme langs skibssiden med en sydende lyd, der fortalte, at yachten gik frem for alle klude.

3

Med udspilede sejl strøg "Amor" gennem Kattegattet i den måneklare nat.

Alfred Høegh lå henne på en af tofterne og stirrede op på månen, hvis venligt smilende ansigt syntes at sejle om kap med yachten som en gemytlig og nysgerrig iagttager af, hvad der ville ske ombord.

Det var den tredje pibe, Alfred Høegh havde banket ud. Nu var han i færd med at stoppe den fjerde. Klokken var langt over midnat.

Han hørte en lyd. Det var Svend, der kom forsigtigt kravlende, og som sagde i en sagte, hemmelighedsfuld tone:

"Nu er fruen gået til køjs og sover."

"Ja, vent lidt," svarede Alfred Høegh og tændte piben. "Hun sover næppe fast nok endnu til, at vi kan foretage os videre."

Derefter strakte han sig atter, så lang han var, og bakkede løs. Søen lå stille som et mægtigt sølvskjold. Af og til skød et fiskefartøj forbi med lappede sejl, der lignede en sammenskrabet kludebunke. "Amor" sejlede det så fornemt forbi som en veludhalet laps, der passerer en laset vagabond på nattevandring.

Svend, der endnu ikke havde hang til drømmerier, sad tavs på en kant med dinglende ben og betragtede opmærksomt sin høje chef. Drengen var ved at revne af nysgerrighed efter at erfare, hvad der nu skulle ske.

Nede i kahytten havde fru Rigmor, alt som timerne gled, gennemløbet alle de mest skiftende stemninger, fra ærgrelse, harme og raseri til uvirksomhed, frygt, rædsel og – sult.

Af og til udmalede hun sig i sin opskræmte fantasi, at der kunne være sket en ulykke. Måske var hendes mand faldet overbord. Hun var lige ved at skrige op, men så hørte hun Alfred Høeghs og drengens stemmer. Kun forbavsede det hende, at den gamle sømands dybe bas aldrig blandede sig i koret. Nå, han var hende nu så inderlig ligegyldig, eller rettere, hun kunne ikke fordrage hans fortrolige væsen.

Til sidst bestemte fru Rigmor sig til at gå til køjs. Hun følte, at hvis hun blev oppe, havde hun ikke kraft til at modtage sin mand, som han burde modtages, når han kom ned. Nu ville hun sove, og næste morgen ville hun føle sig styrket til at give ham et sådant lag, at han ikke skulle forvinde det for det første.

Mens fru Rigmor klædte sig af og lagde klæderne på en stol ved siden af køjen, forandrede hun imidlertid taktik. Hun ville slet ikke tale til ham. Hverken hvis han nu kom ned for at bede om godt vejr, eller når han i morgen ville give hende forklaringen og et forsoningskys. Ikke et ord ville hun sige til ham i de tre dage, ikke et kærtegn, ikke en tilnærmelse skulle blive ham tilstået. Han skulle mødes med kold ro, uden et spørgsmål, uden en bebrejdelse. Ja, sådan skulle det være.

Med disse tanker faldt fru Rigmor i en søvn så tung, at man udefra gennem døren kunne høre hendes lange, dybe åndedræt.

Alfred Høegh, der et par gange havde været nede for at lytte, følte sig nu sikker.

"Svend!"

"Javel," svarede Svend sagte, men tjenstivrig. Han var forfærdelig spændt, for han følte, at det store øjeblik nu måtte være kommet.

"Kan du liste dig ned i kahytten og tage alle de klæder, som min hustru har lagt fra sig."

"Javel," svarede Svend, der anede, at dette ville blive forfærdelig spændende.

"Men uden at hun mærker det. Også sko og strømper."

"Javel!" svarede Svend åndeløst, og smidig som en kat kravlede han ned i kahytten og dukkede op igen med et brus af silke og tyll, der duftede af parfume, men som ikke syntes at gøre noget som helst indtryk på hans unge sanser.

Svend dukkede op i et brus af tyll og silke.

Alfred Høegh modtog derimod med let rystende hænder den pikante byrde.

"Har du dit søndagstøj i orden, Svend?"

"Ja, det ligger, lige som jeg har fået det fra skrædderen. Jeg har aldrig haft det på."

"Det er godt. Gå så ned og hent det og tag sko og strømper med."

I løbet af et par minutter havde Svend udført ordren og stod nu med sit hvide søndagstøj over armen og så spørgende på sin chef.

"List dig så ned i kahytten igen og læg dit tøj på stolen."

Svend grinede over hele ansigtet. Lydløst snoede han sig ned i kahytten, lagde tøjet på stolen ved køjen og trak sig atter tilbage. Men denne gang kom han til at støde med foden mod døren, så at det gav et lille bums.

Fru Rigmor fo'r op i søvne: "Hvem der?" spurgte hun. Ingen svarede.

Der blev en lang pause, mens hun antagelig samlede sine tanker for at orientere sig, hvor hun var. Pludselig stod situationen hende åbenbart klar, for man hørte en stemme i mørket:

"Er det dig, Alfred, så forbyder jeg dig at komme ned. Nu kan du blive deroppe til i morgen. Jeg tåler ikke, at du forstyrrer mig."

Fru Rigmor lyttede et øjeblik. Skulle hendes stemme alene virkelig have magt nok over ham, eller skulle han prøve på at formilde hende ved kærtegn?

Nej, nu trak skridtene sig tilbage. Lydig som en slave forsvandt han, frygtende sin straf. Fru Rigmor nød det forestående opgør. Når hendes mand blot reagerede noget stærkere. Der var ingen tilfredsstillelse ved en kamp med en modstander, der var så veg som han.

Men ét var fru Rigmor sikker på, at når hun vågnede i morgen, så lå "Amor" på Københavns rhed nøjagtig på den

plads, hvor hun var gået ombord.

Så kunne de tales videre ved, når de kom på landjorden, og man havde spist frokost. For fru Rigmor var glubende sulten.

Med disse tanker faldt fru Rigmor atter i en dyb og tryg søvn uden uro og uden drømme, således som søvnen er med en tom mave.

Alfred Høegh og Svend manøvrerede imidlertid videre med "Amor", der skød en prægtig fart.

Mens lystyachtens chef stirrede op i de drivende, månebeskinnede skyer, drømte han om sin unge hustrus kærtegn og berusede sig i tanken om hendes kærlighed samtidig med, at han fast og bestemt satte sig for ikke et øjeblik at ville slå af på sin værdighed som mand og ægteherre.

Yachtens chef drømte om sin hustrus kærtegn.

4

Det var lige i morgendæmringen. Over havet lå en tæt tåge, som solen endnu forgæves søgte at jage på flugt. Luften var kold og gennemtrængende. Fru Rigmor, der af og til havde åbnet øjnene halvt, mens hun prøvede på at klare drøm fra virkelighed, fo'r pludselig op med et skrig. Fruen hørte nu en lang, skurrende lyd, så kom et forfærdeligt bums, der fik lampen under loftet til at sende en regn af glasskår ned over gulvet. Derefter blev alt et øjeblik stille.

Men også kun et øjeblik varede stilheden, skønt det forekom fru Rigmor en evighed, mens hun sad på køjens kant med opspilede øjne og bankende hjerte.

Så stak Svend hovedet ind i kahytten og råbte åndeløs:

"Skynd Dem at klæde Dem på, frue, vi synker!"

"Skynd Dem op, frue! Vi synker."

"Vi synker!" Ordene fik fru Rigmor til at blegne af forskrækkelse. Hun så sig om. Hvor var hendes klæder! Var hun blevet så fortumlet, at hun ikke mere kunne finde noget? Rolig! Rolig! gentog hun for sig selv, mens hun mere og mere forvirret stirrede rundt i kahytten, hvor alt nu lå uordentligt kastet mellem hinanden.

I det samme så fru Rigmor sin mands ansigt i kahytsåbningen. Hele nattens opsparede raseri kogte op i hende. Hun begyndte allerede at ville holde en ordentlig

gardinprædiken, men hun forbavsedes, næsten forfærdedes ved hans strenge udsende og myndige stemme.

"Skynd dig at komme i klæderne. Her kan det gælde livet."

Livet! Fru Rigmor fo'r op i rædsel. Hun greb efter de første de bedste klædningsstykker. Der lå jo drengens tøj. Hvordan var det kommet herned! Nå, det var i al fald klæder. Fru Rigmor stak hurtigt i de hvide sømandsbenklæder, fik blusen med den udskårne krave trukket ned over skuldrene og den blanke hat med "Amor" i guldbogstaver sat på hovedet. Med sko og strømper i hånden ilede hun op på dækket. I det samme brød solen gennem tågen og belyste en lille grøn ø, på hvilken der kun var nogle træer samt noget, der lignede et gammelt forladt røgterhus.

"Amor" stod på grund i strandkanten, fra hvilken talrige hvide fugle opskræmte hævede sig for atter at dale ned som et snevejr.

Yachten, der allerede havde taget meget vand ind forude, huggede i søgangen og truede med at sprænges i sine fuger. Alfred Høegh var optaget af at sætte den lille jolle i vandet, han vendte sig om og så sin hustru komme op af kahytten. Aldrig havde han i sit liv set en så allerkæreste lille skibsdreng, som hun stod der med rædsel malet i ansigtet og holdende en sko i hver hånd. Han var lige ved at ile hende i møde, omfavne hende, kysse hende og bede hende de tusinde gange om forladelse for den forskrækkelse, han havde indjaget hende. Men han betvang sig, og med kommandorøst råbte han:

"Kom her hen og gå i jollen!"

Fru Rigmor adlød mekanisk uden at sige et ord.

Alfred Høegh fik sin hustru anbragt i båden og sendte drengen ned til hende. Så roede de et stykke mod land.

"Ud med dig, Rigmor! Smøg dine benklæder op og sop i land."

Fru Rigmor adlød atter uden et kny. Hun trak hurtigt benklæderne op over knæet, og på de nydelige fine ben, der så ofte havde henrykket parkettets kikkert-herrer, vadede hun ind på strandbredden, mens kommandorøsten derude atter lød: "Ro så båden ud igen, Svend!"

På de nydelige ben vadede hun ind på strandbredden.

Svends øjne var så store som tekopper af spænding, anstrengelse og forbavselse. Han vidste hverken ud eller ind.

Var dette spøg eller alvor eller begge dele i en underlig blanding?

Nu lagde han sig på siden af "Amor", på hvis dæk Alfred Høegh i hast havde samlet den smule forråd af konserves og flasker, der var blevet tilbage på yachten, samt nogle kogekar og pander, en bøsse og et par æsker patroner. Det blev alt sammen kastet hulter til bulter ned i båden, i hvilken Alfred Høegh nu selv sprang ned. Et øjeblik senere så man "Amor" synke langsomt, derefter smide sig på siden og dreje om som en fuld mand, der lægger sig til ro. En hvirvel dannede sig i vandspejlet, men glattede sig straks efter ud, og bølgerne gled langsomt over vraget af "Amor", hvis skrog man tydeligt kunne se gennem vandet. Det stod kun nogle fod over den sunkne yacht, der i gamle dage havde været sin ejers stolthed, men for hvilken han i de senere år ofte havde tænkt på at få en mere moderne erstatning.

I det samme hørtes inde fra land skrig af forfærdelse og ligesom i nød. Det var fru Rigmor, der besvimede, overvældet af det indtryk, skibbruddet havde gjort på hende.

5

Da fru Rigmor vågnede op, så hun sig forbavset om. Hun lå på et leje af tang og græs i et mørkt, skummelt rum, i hvilket kun en enkelt, skarp solstråle skar ned som en kniv og belyste et gammelt faldefærdigt bord med et par bænke. Ved siden af hende knælede hendes mand, og i et hjørne af hytten stod Svend og så benovet ud.

"Nå, gudskelov det er gået over!" sagde Alfred Høegh og kyssede hende, mens fru Rigmor gjorde en utålmodig bevægelse og sagde:

"Hvordan er det dog, jeg ser ud. Lad mig nu være alene, at jeg kan komme til at klæde mig ordentligt på."

"Hvad vil du klæde dig på med, min lille ven? Vi har ikke andre klæder end de, vi står og går i. Alt det øvrige er gået til bunds med "Amor"."

"Skal jeg gå sådan til spot og spe?"

"Til spot og spe? For hvem mener du? Her på øen er der ikke noget levende væsen, som du behøver at genere dig for, uden Svend og mig."

"Svend, den hvalp. Hvad tror du, jeg bryder mig om ham."

Svend satte en meget fornærmet mine op, mens fru Rigmor, der nu havde rejst sig over ende på lejet, mønstrende kastede blikket omkring sig: "Uf, hvor det er ækelt og uhyggeligt. Lad os da i hvert fald skynde os at komme bort så hurtigt som muligt."

"Jamen, hvor hen? I den lille jolle kan vi ikke nå langt, og det vil også være livsfarligt, for så fjernt, man kan se, er der intet land, og jollen er endogså sprunget læk."

Først nu syntes situationen ret at gå op for fru Rigmor.

"Du vil da vel ikke have, at vi skal opholde os her i længere tid."

"Nej, det ved Gud, at jeg ikke vil have, min søde pige, dersom det stod til mig, men det gør det nu desværre ikke. Forholdene er stærkere end vi, og vi må blive her og indrette os så bekvemt som muligt, indtil der kommer hjælp."

"Hvor længe kan det vare?"

"Ja, hvad ved jeg. Det kan måske vare længe, vi er blevet drevet ud af vor kurs, og det er ikke sikkert, at der kommer skib her de første fjorten dage."

"De første fjorten dage! Men til den tid er vi vel døde."

"Å, man dør ikke så let. Vi har jo tag over hovedet, en dejlig frisk strand, prægtigt sommervejr, fuglevildt i masse og patroner til at skyde det med. Og så har vi hinanden og vor unge kærlighed, ja, kan et par nygifte folk egentlig forlange mere? Jeg føler mig formelig lykkelig ved vort eventyr."

"Så? Ja, jeg er nu ikke nogen romantisk natur. Den slags ting med en øde ø og kildevand kan være ganske morsomt at læse om, men jeg bryder mig ikke om at opleve det."

"Kom nu med ud, så skal du se, hvor smukt stranden ligger, hvordan fuglene kredser i store, hvide flokke, og solen skinner over det lysegrønne græs. Herre Gud, det er da ingen ulykke, der er sket. Vi er jo allesammen i god behold med hele lemmer."

Fru Rigmor, der havde overvundet sin første forskrækkelse, og som nu allerede koldt og nøgternt så eventyret i hele dets ækle ubehagelighed for en forvænt natur som hendes, hørte imidlertid ikke et ord af, hvad hendes mand sagde. Hun kastede sig med ansigtet ned i tangbunken, mens hun græd af arrigskab og raseri og mellem anfaldene stønnede:

"Det tilgiver jeg dig aldrig, Alfred. Havde jeg ikke forbudt dig at sejle? Hvor turde du så gøre det alligevel. Du er en rå og hensynsløs natur, der ikke har spor af hjerte i livet – lad være at røre mig! – og som ikke gør dig samvittighed af at dræbe mig, som du ved, har sådanne sarte nerver."

"Du skal se, lille Rigmor, opholdet her vil netop styrke dine nerver."

"Nå, du håner mig tilmed. Ud med dig, jeg vil ikke se dig, jeg vil ikke tale med dig, forstår du mig, ud med dig og tag den næsvise hvalp med; jeg tror min salighed, han står og ler af mig."

Svend gjorde en betuttet, benægtende bevægelse og så forskrækket op til sin herre, der sagde:

"Nå, om så var! Det er da godt, at der er en, der ikke taber humøret."

6

Der var gået to dage.

Den foregående nat havde der raset en brandstorm med pålandsvind. Uhyggeligt havde der været i hytten, og uhyggen var blevet forøget ved, at den unge frue uafbrudt havde stønnet og klaget sig.

Hendes mand havde én gang spurgt: "Er du syg, Rigmor?"

Han havde fået det svar:

"Nej, men jeg er grænseløst ulykkelig."

Derefter var der ikke blevet vekslet flere ord.

Nu var det prægtigt solskin med højt, varmt vejr, da Alfred Høegh og Svend tørnede ud, stive i alle lemmer.

Så snart de var kommet udenfor, udstødte drengen et glædesskrig og styrtede ned mod stranden. Stormen havde slået "Amor" i stykker, og ude i strandkanten flød det med planker, kasser og talrige smågenstande, som man tidligere havde betragtet som uundværlige nødvendighedsgenstande ombord, men som nu næsten forekom som civilisationens vidundere hver for sig.

Det blev et bjergningsarbejde under mange glade udbrud. En kasse konserves, en do. med toiletgenstande, to feltstole, en oppustet sovepude, tre sæder, en knækket fiskestang med snore, et lille signalflag og en halvfuld flaske med kaffeekstrakt.

Svend løb frem og tilbage til hytten, mens han råbte hurra, hver gang han bragte en ny genstand, dels fordi det morede ham utroligt, dels fordi der efter hvert hurra henne fra tangbunken lød et:

"Hold dog mund, dreng. Du irriterer mig."

Da alt var bragt i hus, gik Svend og hans herre på fangst langs strandkanten i den prægtige morgen. Udbyttet var et par strandfugle, der var faldet for et skud, for der måtte spares på ammunition, og der var nok at sigte på; desuden en halv snes krabber, som Svend tog med hænderne, efter at han var soppet ud på bare ben.

Da det tilmed viste sig, at der var lidt ferskvand på øen, var man godt dækket, og der blev tændt op på det af sten opførte ildsted med en af de kostbare tændstikker, som Alfred Høegh havde bragt tørre i land. Svend og hans herre spiste som tærskere. Fru Rigmor, der nu var blevet anbragt som en prinsesse på ærten midt i en vældig bunke græs, syntes at have fået humøret en lille kende op i det varme solskin, men hun rørte dog kun lidt af maden, som hun erklærede for væmmelig.

Efter en ordentlig skraber på det bløde grønsvær gik Svend og hans herre atter i gang med at skaffe føden, mens vejret var gunstigt. Udbyttet var denne gang overvældende. Det bestod ikke blot af fugle, deriblandt en dejlig fed krikand, men også i tre små torsk, som Svend havde pilket.

Det blev alt sammen lagt ind i forrådskammeret under nogle store sten. Derefter erklærede Alfred Høegh, at han ville foretage en ekspedition hele øen rundt, og spurgte sin hustru, om hun ville følge med.

"Nej!"

Så gik de to andre alene, men denne gang var det næsten umuligt for den glade nyboderdreng at slå et ord ud af sin kære herre, der var tavs og indesluttet.

Turen rundt om øen viste sig at være uden større interesse. Nogle buske og mindre træer udgjorde hele vegetationen, men

røbede tillige, at det meget vel ville være muligt at få noget ud af jorden, især da der flere steder rislede småkilder frem.

Svend og hans herre, der havde taget et bad i det friske strømmende vand, var nu på hjemvejen. Da de var nået et hundrede alen fra hytten, som havde været dækket for deres øjne af en lille højning i terrænet, greb Alfred Høegh pludselig forbavset Svend i armen. Begge stirrede fremefter og så, at der steg røg op fra ildstedet.

Sagte listede de sig nærmere. Nu var de nået helt hen til hytten. Foran ildstedet, på hvilket det blussede lystigt, lå fru Rigmor på knæ, mens hun stegte den fintplukkede krikand på spidsen af en ladestok og dryppede den med noget smør, der havde været i en af konservesdåserne. Hun var så optaget af sit arbejde, at hun slet ikke mærkede de tos ankomst.

Foran ildstedet lå fru Rigmor på knæ.

Alfred Høegh blev først stående nogen tid og betragtede med lysende øjne sin lille huslige hustru.

Så tyssede han med en håndbevægelse på Svend, hvorpå de begge listede ind i hytten, hvor de tog plads så stille som mus.

Lidt efter kom fru Rigmor ind gennem åbningen med en kasserolle i hånden. Hun blev ildrød i hovedet, da hun så Svend og hans herre, men Alfred Høegh sprang op, og idet han tog hende om livet, sagde han:

"Men hvad er det dog, du har til os der, lille mo'er."

Der kom et par store tårer i fru Rigmors øjne, idet hun svarede:

"Det er vist blevet rædsomt! Men jeg ville så gerne også gøre lidt nytte."

"Rædsomt! Det ser jo så lækkert ud, så det kunne sættes lige på kongens bord."

"Synes du?" spurgte fru Rigmor glad. "Så skal du og Svend spise det. Lad mig nu gå og varme kaffen."

Alfred Høegh satte sig syngende til bords, og da han senere lå ude i høbunken med sit hoved hvilende i sin hustrus skød, erklærede han, at han aldrig i sit liv havde følt sig så lykkelig. Og mens solen dalede og tændte ild over vandet, bøjede fru Rigmor sig ned over sin mand, kyssede ham på panden og sagde:

"Jeg må nok være med jer, Alfred? Du skal se, I skal blive tilfreds med mig."

Denne gang følte Alfred Høegh sig helt oppe i den syvende himmels røde, drivende skyer.

Alfred Høegh følte sig i den syvende himmel.

7

I ti dage havde opholdet på den lille ø nu varet. Heldigvis havde det næsten uafbrudt været dejligt vejr med varmt solskin.

De tre skibbrudne var så solbrændte som tatere. De færdedes hele dagen i den friske luft uden hat eller fodbeklædning, og efter tur gik de ned til badepladsen, hvor de også vaskede deres tøj og lod det vindtørre, mens vedkommende selv rullede sig ind i et stort tæppe, der var en af de få luksusgenstande, man havde reddet.

Over hele linjen var humøret tilsyneladende fortræffeligt, og Alfred Høegh var henrykt over den forandring, der var foregået med hans hustru, i hvem der ikke var spor af primadonna tilbage. Hun var så glad, jævn og ligefrem, at hun endogså havde vundet Svends hjerte.

Ofte havde man i de dage, der var gået, spejdet efter en sejler, og ofte havde man set en, lige så ofte den langagtige røg af en damper, men skibene var altid gået så langt borte, at de ikke havde observeret de skibbrudnes signal.

I dag var Svend og hans herre gået sammen til bad. Efter det ville de jage og fiske, da forrådet næsten var sluppet helt op. De havde meddelt fru Rigmor, at de næppe ville komme hjem i de første tre-fire timer. Fru Rigmor kom netop ud af hyttens dør, da hun forbavset holdt hånden spejdende over øjnene.

Der kom en kutter derude, og den sejlede ikke forbi, således som de andre fartøjer havde plejet, men den styrede lige ind mod øen.

En mand gik fra borde, sprang ned i en lille jolle og roede mod land,

Nu kendte hun ham. Det var gamle Kasper.

Aldrig havde fru Rigmor troet, at hun skulle blive så glad ved at se dette skibsinventar, som Alfred Høegh efter eget sigende havde sendt bort, fordi han irriterede den unge frue.

Nu kunne fru Rigmor have omfavnet den gamle, brave sømand, der så modigt havde opsøgt sit herskab. Hun ilede ned til stranden, mens Kasper sindigt trak på årerne. Nu stod han på stranden. Han syntes slet ikke at være forbavset.

"Her er jeg efter ordre med den nye kutter!" sagde han.

"Efter ordre!" gentog fru Rigmor i den højeste forbavselse.

"Ja! Herren skrev i brevet, at jeg skulle være her om ti dage."

"Kender du da denne ø?"

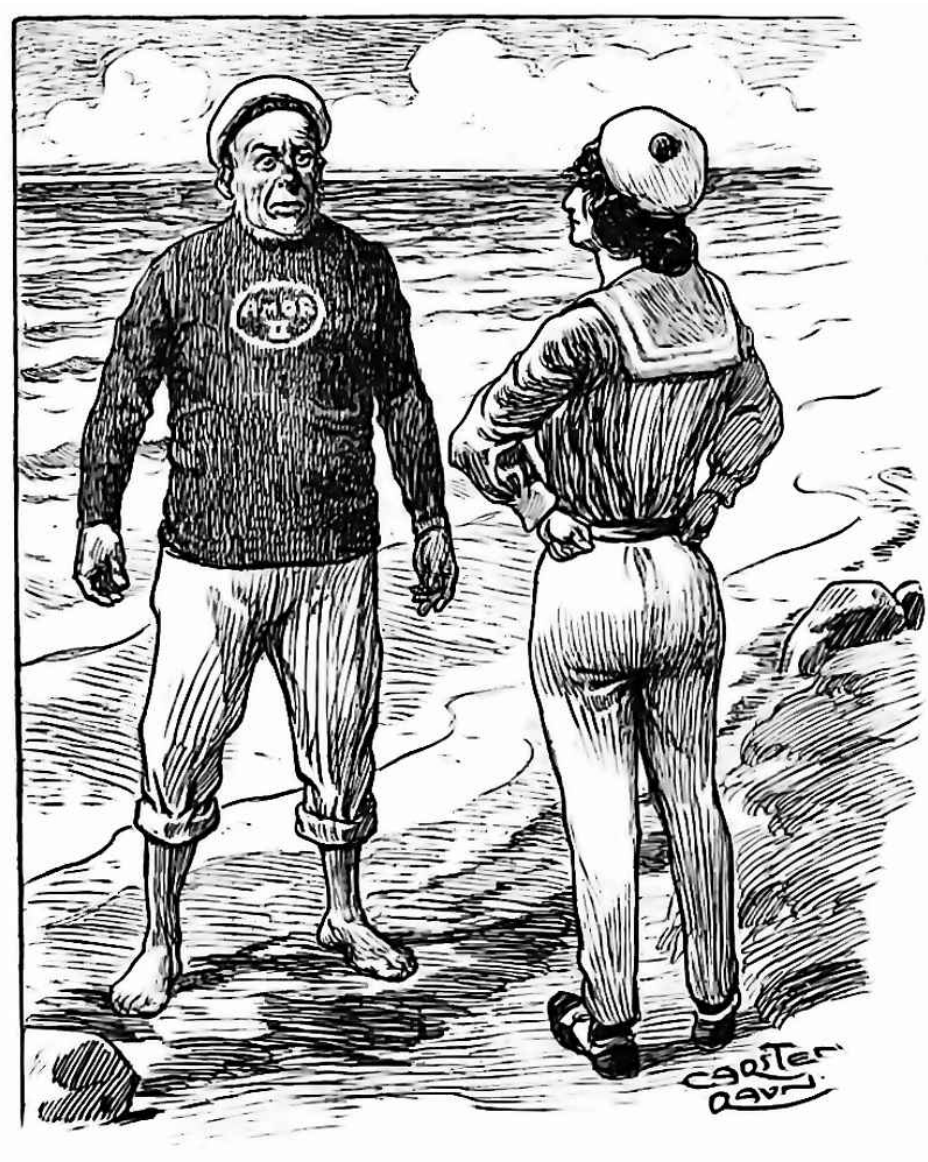

"Kender du da denne ø?" spurgte hun.

"Om jeg kender den? Ja, det er jo herrens. Han har jo købt den. Her er der blevet slået mange slag i herrens ungkarledage."

"Så!" sagde fru Rigmor, der i et nu forstod situationen. "Ja, herren kommer ikke til at slå flere slag her, gamle Kasper."

"Hvad mener fruen?"

"Både herren og Svend er druknet, da de satte 'Amor' på grund."

"Druknet?" gentog Kasper forfærdet.

"Ja, de druknede!" gentog fru Rigmor, som om det var den naturligste sag af verden, mens Kasper så rædselsslagen på sin afdøde herres enke. Han vidste nok, at hun var slem, men at hun var den skinbarlige djævel, havde han dog ikke troet. Han rystede formelig af skræk over hele legemet, mens hendes blanke øjne hvilede på ham med et myndigt, gennemtrængende udtryk.

"Har fruen fundet dem?"

"Nej!"

"Skal vi da ikke lede efter ligene?"

"Nej, vi skal ikke. Nu har du straks at ro mig ud til yachten. Er du kommet efter ordre, så har du vel også tøj med til mig."

"Jøsses jo. Der er hele kister fulde."

"Godt, så ro mig straks ud, at jeg kan få nogle ordentlige klæder på kroppen. Har du en notesbog og et stykke blyant?"

"Javel, frue!"

"Riv et blad ud og giv mig."

"Javel, frue!"

Fru Rigmor skrev et par ord på papiret og lagde det på bordet. Derefter sagde hun kort til sømanden:

"Ro mig så ud til yachten!"

Kasper adlød uden et ord. Han havde fået en overtroisk skræk for denne kvinde, der så rent fantastisk ud med sin

skoldede teint og sin lasede drengedragt.

– Da Svend og hans herre en time senere kom hjem glade og syngende, belæssede med bytte, fo'r Alfred Høegh forfærdet tilbage, da han tog den lille seddel, der lå på bordet, og læste:

"Farvel! Du ser mig aldrig mere.

Rigmor."

8

Alfred Høegh strejfede hele dagen fortvivlet omkring på øen. Det var ham umuligt at forstå eller forklare sig, hvad der var sket.

Kun forstod han, at det var gået her som så ofte: Mands list er vel behænde, men kvindelist er uden ende. Han havde villet tyrannisere en kvinde til elskov. Det var mislykkedes, og han havde nu kun opnået at pådrage sig hendes had i det øjeblik, da han elskede hende højere end nogensinde tidligere.

Han følte sig overbevist om, at hendes trussel var ægte, og at han virkelig aldrig mere ville få hende at se eller i hvert fald aldrig mere som sin hustru.

Alfred Høegh gik tidligt til ro den aften. Svend, der var lige så forfærdet som sin herre over, hvad der var sket, kunne ikke sove, mens han hørte, hvorledes staklen lå uroligt på sit leje og talte højt med sig selv i forvirrede ord.

Det måtte vel være midnat, da Svend mærkede, at hans herre stod op og gik ud af hytten. Et øjeblik senere var også Svend på benene og listede sig lydløst afsted bagefter ham.

Længe flakkede Alfred Høegh ligesom viljeløst omkring langs strandbredden. Af og til var det vanskeligt for Svend at følge sin herres skikkelse, for natten var mørk. Pludselig blev Svend grebet af skræk. Hans bange anelser var ved at blive virkelighed. Han så, hvorledes hans herre vadede ud i vandet. Svend skreg om hjælp, skønt han vidste, at kun strandens opskræmte fugle hørte hans råb.

Så snart Alfred Høegh mærkede drengens skridt bagved sig, var det, som om de hidsede ham frem. Han var nu så langt ude,

at vandet allerede gik ham til brystet. Om et øjeblik ville han ikke længere kunne bunde, og kampen for livet ville begynde i de kolde bølger, den kamp, som selvopholdelsesdriften endog lader den udkæmpe, der frivilligt vil kaste sig i døden. Svends skrig var nu så gennemtrængende, som håbede han at kalde selve Himlens ånder ned til hjælp. Pludselig forstummede de. Svend lyttede med et spændt udtryk i ansigtets mindste muskel. Han havde hørt åreslag! Jo, nu kom de nærmere, plaskende hurtigt og regelmæssigt i vandet.

Svend, der nu selv havde mistet fodfæstet, og som var begyndt at svømme udefter, vedblev at råbe, mens hans bryst hævede og sænkede sig i bølgerne: "Her! Her! Her!"

Åreslagene var nu ganske nær. Det lysnede fra himlen, idet månen slog et hul i skyerne, og i strålerne så Svend som i en vision gamle Kaspers vejrbidte, spejdende ansigt.

"Her, Kasper! Hjælp! Hjælp! Kasper!"

Svend havde mistet fodfæstet.

Nede i kahytten på den flunkende nye lystyacht "Amor II" ligger Alfred Høegh bleg med lukkede øjne. Ved siden af ham står Kasper og den forpustede Svend. De to har i forening anstillet alle de foreskrevne oplivningsforsøg, mens fru Rigmor med bankende hjerte har fulgt enhver af deres bevægelser.

Hun har tænkt sig muligheden af det, der nu er sket, og så snart mørket er faldet på, har hun ladet yachten styre tilbage.

Men sæt, det nu er for sent. Hendes hjerne formørkes ved tanken, og hun er en besvimelse nær. Så hører hun gamle Kaspers brummende stemme:

"Nu tror jeg nok, vi begynder at få ham levendes igen. Men det var da ikke fruens skyld, han ikke satte livet til. Sådanne narrestreger!"

Fru Rigmor synes imidlertid slet ikke at høre på den gamles bebrejdelser. Hun har kun opfattet de første ord. Hun trænger sig frem og kaster sig ned over lejet.

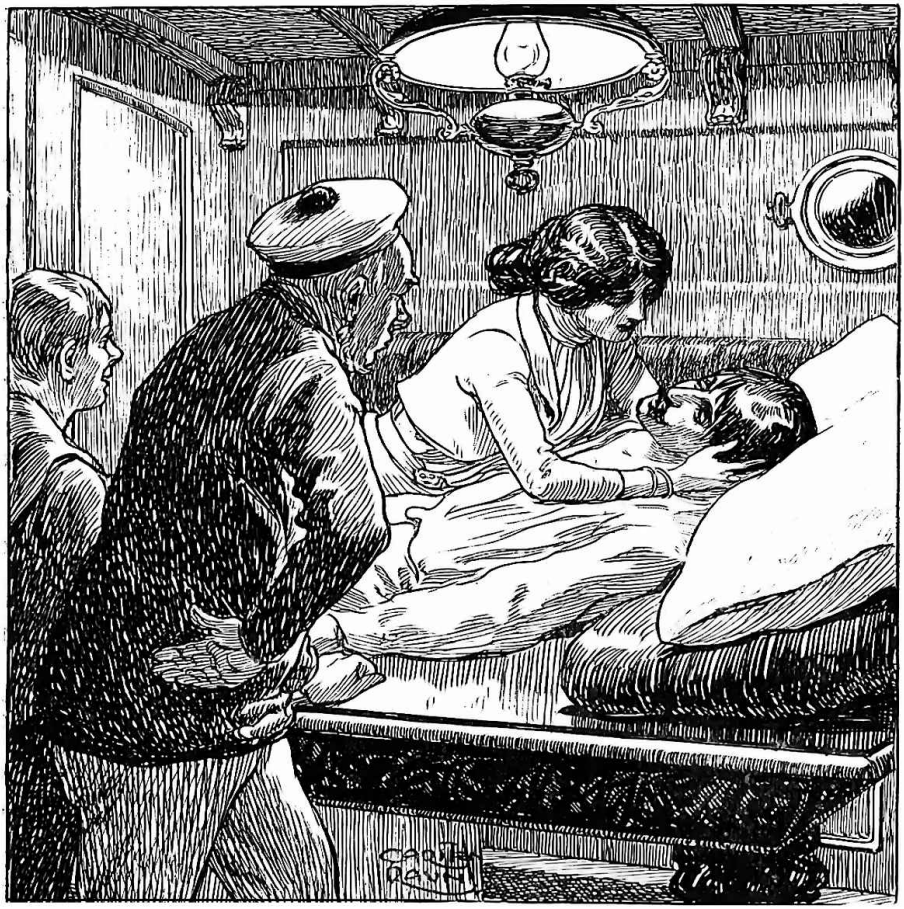

Fru Rigmor syntes ikke at høre Kaspers bebrejdelser.

Alfred Høegh slår øjnene op. Forvildet stirrer han sig omkring. Så møder hans øjne hustruens, mens hun slynger sine arme om hans hals og kysser ham, idet hun vedbliver at gentage:

"Alfred! Alfred! Hvor jeg elsker dig. Var du blevet derude, så havde jeg fulgt dig!"

Svend står med strålende øjne, skønt han er drivvåd til skindet, og den gamle Kasper brummer:

"Det er noget løjerligt noget med den kærlighed."

Epilog

Da "Amor II" en måned efter kapsejladsen styrede ind til Langelinie, stod fru Rigmor selv til rors med det kokette, solbrændte ansigt smilende under den store sydvest.

Fru Rigmor stod selv til rors.

Holm var ved at få et apoplektisk anfald.

Gud, hvor hun havde forandret sig. Hun var slet ikke mere til at sværme for!

Men Brandt udbrød i en hjertelig, beundrende latter, og da fru Rigmor tog hans hånd og rystede den med et synftigt sømandstag, blev han så ellevild, at han udbrød:

"Hun er splitte mine topsejl den dejligste lille kaptajn, jeg nogensinde har truffet. Ha! Ha! Ha!"

Men siden den tur har fru Rigmor været en hund efter at plaske til søs, og hver sommer besøger hun og hendes mand den lille ø – for spøg har de døbt den Djævleøen – og her har de opført dem en lille, tarvelig trævilla. I sommer havde de den ældste dreng med. Han er syv år; tre år ældre end sin søster, hvem han hele efteråret har fortalt de mest eventyrlige historier fra Djævleøen, der sikkert en gang vil opnå en umådelig popularitet i den Høeghske familie.

Den lille generalinde

1

St. Sebastian, sommeren 1904.

Sommersolen skinner lys og klar fra den strålende blå himmel ned over det fine gule sand på det nordspanske badesteds strand.

En herre går ned over trapperne, der fra det store hotel fører til bredden. Midt på trapperne møder han en dame. Hun er næppe mere end godt en snes år, og hun ser endnu yngre ud. Hendes slanke skikkelse omsluttes af en ensfarvet, stramtsiddende kjole, hvis mørke stof yderligere fremhæver figurens smækre, jomfruelige rankhed. I hendes blege, sarte ansigt, som sommersolen har givet en let brunlig teint, lyser et par dybe, stålblå øjne med et drømmende udtryk.

Herren går et skridt til side. Han griber uvilkårligt til sin hat, som ville han hilse. Hånden standser imidlertid på halvvejen. De to mødendes øjne strejfer hinanden. Herren lader hånden synke, og damen går forbi, idet hun bøjer hovedet. Hendes mørke skikkelse er let at følge i myldret af de brogede badekostumer nede på stranden. Herren bliver stående tavs og stirrer efter hende, indtil hun forsvinder ind i en strandkurv. Så synes han pludselig at komme til sig selv, han styrter op ad trapperne og lige ind i det store badehotels vestibule, idet han hastigt spørger portieren:

"Hvem var den dame, der lige gik ned til stranden?"

"Det var generalinde Gomez," svarer portieren forretningsmæssigt, mens han med den ene hånd holder telefonen og med den anden sætter et frimærke på et brev.

"Generalinde! Er hun da gift med en general?"

"Det må hun vel være, skønt hun jo rigtignok ser lidt vel ung ud, men De kan selv se hendes navn i rejsebogen. Det er nummer 77."

Herren blader hastigt i bogen. Dér står navnet: Nr. 77, Generalinde Margaretha Gomez, Madrid.

Langsomt går herren atter ned over trapperne, mens han kaster et blik ud over stranden. De sorte, stejle klipper med de små, krigerske forter på toppen danner en mørk, forvitret ramme om den smilende idyl. I lyse, tætsluttende badedragter, der skinner i alle regnbuens farver, bæres kvinder ud i havet af barbenede, solbrændte biscayiske fiskere. Ude ved tovet er der jubel og latter, hver gang den store bølge kommer brusende, og alle forsøger at få dens kølige bad over deres hoved. På stranden leger drenge og piger med tøjet så højt opkiltret som muligt, og hjælper hverandre med at grave volde og fæstninger i sandet med deres små spader.

Herrens øjne søger længe uden at finde. Endelig tager han en beslutning. Han går ned på stranden. Stjålent kigger hans blik ind i kurvenes skygge. Så standser han foran en af dem, river sin hat af med en ceremoniel hilsen og siger:

"God dag, Margaretha! Kender du mig igen?"

Den mørke dame rejser sig. Der kommer et blik af glæde i hendes drømmende, stålblå øjne, og hun siger, idet hun rækker hånden frem:

"Ja, Paul! Jeg kender dig igen, og jeg kendte dig allerede før, da vi mødtes på trappen. Det gjorde mig ondt, at du ikke hilste på mig."

"Forundrer det dig?" spørger han.

"Ja, det forundrer mig, det forundrer mig endog i høj grad."

"Virkelig! Da synes jeg dog, at jeg har god grund til at betragte dig som en fremmed, efter hvad der er sket imellem os."

"Og hvad er der sket?"

"Hvad der er sket? Ja, jeg må sige dig, Margaretha, at det nu er mig, der bliver forbavset over dit spørgsmål. Jeg har elsket og tilbedt dig fra vor barndom. Jeg har leget med dig her på stranden, fra vi var ganske små. Jeg har været din ridder og bygget fæstninger i sandet, mens du beundrende så på mig, ligesom de små piger dernede, der med rødblussende kinder hjælper de raske drenge. Evig troskab svor vi hinanden i barnlig tillid. Jeg kyssede dig som ung jomfru, da jeg drog ud for at søge lykken. Du lovede mig, at mig ville du alene tilhøre.

Og da jeg så kommer hjem efter at have opsøgt lykken med dit billede som en amulet, jeg altid havde haft i mine tanker, så finder jeg dig som en andens."

"Paul, jeg må forklare dig, hvordan ..."

"Hvad kan du forklare mig. Havde du giftet dig med en ung, smuk mand, en mand, som havde haft alle ynglingens dårende egenskaber, så kunne jeg måske have dræbt ham af jalousi, men jeg kunne dog have tilgivet dig som kvinde. Men at du giver dig hen til en gammel, vissen olding, hvem din skære ungdom har fristet ..."

"Jeg forbyder dig at tale således om den mand ..."

"Du forbyder mig at tale således. Ja, ja, om lidt skal du blive fri for at høre mine ord, og du skal for bestandig blive fri for at se mig. Men nu må jeg tale, mens vi er alene, og øjeblikket er gunstigt. Hvem ved, om det nogensinde kommer igen.

Jeg husker godt din gamle onkel, general Gomez. Jeg husker godt den gamle hvidhårede mand, hvis øjne altid hvilede på dig og fulgte enhver af dine bevægelser. Jeg troede, at han var en faderlig ven for dig, og jeg troede, at de kærtegn, han altid ødslede på dig, var et varmt hjertes ømhed uden elskovs attrå.

Jeg væmmes ved tanken om, at du har kunnet give dig hen til ham, at du har kunnet give din unge skønhed til pris for en gubbes lystenhed og lade hans faderlige kærtegn gå over til at blive ..."

Den lille generalinde har rejst sig. Hendes sarte kinder blusser af vrede, der er stålglans i hendes dybe blå øjne, og idet hun stamper med foden i sandet, siger hun:

"Jeg forbyder Dem at tale sådan om den mand, der var min husbond og lovlige ægtefælle for Herren. Og gå så! De begynder allerede at lægge mærke til os nede på stranden."

"Som *var* Deres husbond? Er han det da ikke mere," spørger Paul sagte og inderligt. "Han er altså død? Eller er De ..."

"Nej, jeg blev trofast mod ham til det sidste. Men han døde som en helt af de sår, han havde pådraget sig under kampen for fædrelandet mod amerikanerne."

Paul tager sin hat af og siger:

"Det gør mig ondt, at jeg i min ubændige jalousi og skuffelse er kommet til at omtale en afdød, som sket er. Jeg gør Dem min undskyldning for at have krænket hans minde.

Men overfor Dem må jeg gentage, at skønt De altså atter er fri, vil jeg aldrig kunne tilgive Dem, at De ofrede vor unge kærlighed for udsigten til rang, anseelse og ..."

"Paul, jeg forbyder Dem at tale ud. Men når De lover mig at være rolig, så skal jeg give Dem forklaringen på, hvad der er

sket. Det er ikke, fordi jeg skylder Dem den. De har forspildt Deres ret ved den opførsel, De har udvist. Det er, fordi jeg skylder mig selv at retfærdiggøre mig."

Paul bukker og tager plads ved den lille generalindes side inde i strandkurven. Nede ved havet er børnene nu atter fuldt optaget af deres sandfæstninger og de badeklædte damer af at fange den store bølge over deres hoved. Ingen lægger mærke til de to, der sidder stille ved hinandens side under kurvefletningens skygge, dramaet, man et øjeblik ventede, er udeblevet. Tilbage er et par af den slags, man træffer i hver anden strandkurv på den nordspanske kyst som to turtelduer i et slag.

Den lille generalinde taler sagte og hurtigt, mens Pauls øjne ikke viger fra hende.

"De ved, at min største lyst var at blive kunstnerinde. Jeg gik på konservatoriet i Madrid, og jeg var allerede nået vidt i mine studier.

Så udbrød den spansk-amerikanske krig. Min families store plantager på Cuba blev ødelagt, og dens handelshuse gik fallit. Det var ruin og fallit overalt. Kun gamle onkel Gomez hjalp mig stadig til at vedligeholde mine studier, idet han lod mig udbetale en tredjedel af sin gage."

"Det lyder smukt, men han havde jo sin hensigt dermed."

"Vil De lade mig tale ud og lade være at afbryde mig, ellers får De intet mere at vide."

"Jeg beder Dem undskylde. De ved, at det kun er min skuffede kærlighed, der lægger mig de bitre ord i munden."

"Derfor tilgiver jeg Dem også de ord, som De om lidt vil angre bittert.

Hør nu videre:

En dag i den frygtelige ulykkestid blev jeg stævnet for et familieråd. Man meddelte mig, at der nu havde indfundet sig en frier, der anholdt om min hånd. Jeg svarede, at jeg ikke var fri. Min slægt trængte ind på mig. Den spurgte mig, hvad jeg ventede mig af Dem, og om jeg havde hørt fra Dem. Jeg måtte med nedslåede øjne svare nej, og at jeg end ikke kendte Deres opholdssted."

"Men jeg havde jo skrevet til Dem hver time på døgnet og forsikret Dem om mine usvækkede følelser for Dem."

"Det er rigtigt, men det erfarede jeg først langt senere. Min slægt havde ved et formeligt komplot forhindret mig i at komme i besiddelse af Deres breve."

"De skurke! Derfor var det, at jeg ikke fik noget svar, mens jeg gik derude og vansmægtede efter blot at høre et eneste ord fra dig."

"Ja, derfor var det, stakkels Paul. Da jeg endelig kom under vejr med forræderiet, var det for sent. Dine breve var hørt op, og jeg vidste ikke, hvor du befandt dig."

"Jeg troede jo, at du havde glemt mig, og at du ikke mere ville vide noget af mig at sige. Men alligevel, Margaretha, jeg forstår ikke ..."

"At jeg kunne gifte mig!"

"Netop!"

"Hør videre. Jeg stod imod min families ønske og afviste den rige frier. Jeg skrev til min onkel Gomez, og han svarede, at jeg skulle følge mit hjertes trang, og at jeg aldrig skulle blive tvunget til et ægteskab mod min vilje, så længe han levede."

Der går et bittert smil over Pauls ansigt, men han undertrykker med vold et udbrud.

Margaretha fortsætter: "Så kom den frygtelige efterretning fra krigsskuepladsen, at onkel Gomez var blevet dødeligt såret."

"Dødeligt såret!"

"Ja! Med nød og næppe blev han slæbt tilbage til Spanien og indlagt på Garnisonssygehuset i Madrid. Jeg passede ham dag og nat. Jeg var hans eneste glæde i hans sidste timer, og hans halvbrustne øjne søgte mig overalt fra sygesengen.

Sådan gik en lang, trist uge.

Da han mærkede, at hans sidste stund var kommet, kaldte han mig hen til sit leje og lagde sin frygteligt afmagrede hånd i min.

Så sagde han:

Lille Margaretha! Nu er det forbi. Jeg har udstridt. Jeg takker dig for alt, hvad du har været for mig. Du var solen her i mit triste værelse. Jeg beklager mig ikke, Vorherre vil nok være mig en nådig dommer, for jeg har altid gjort min pligt.

Men jeg er bekymret for dig, min lille Margaretha. Hvad skal der blive af dig, når jeg ikke er mere. Dine slægtninge vil vel nok hjælpe dig, men de vil stille den betingelse, at du skal gifte dig med den mand, som de har bestemt for dig.

Jeg ville så gerne have, at du skulle kunne være tro mod din kunst og tro mod din kærlighed.

Jeg bøjede mig ned og kyssede hans furede pande, der var badet i sved.

Tak, lille Margaretha, sagde han, da jeg varsomt tørrede dråberne af med mit lommetørklæde. Så fortsatte han: Jeg har

tænkt på alt dette, og jeg tror, jeg har fundet en udvej. Send bud efter præsten.

Jeg forstod ham ikke rigtigt. Jeg tænkte, at hans hjerne måske var omtåget af feberen, men jeg skyndte mig at sende bud efter præsten, for at han kunne give ham sakramentet. For det var mig klart, at min gamle ven og beskytter ikke havde langt igen.

Da præsten kom, var generalen meget svag, men endnu fuldstændig klar.

De har kendt mig hele mit liv, værdige fader, sagde han, og De ved, at jeg altid har gjort min pligt. Mit valgsprog har været: Sit fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette. Så skylder fædrelandet også mig at sørge for den eneste, for hvem jeg har næret kærlighed her på Jorden.

Vi mig, værdige fader, til den unge pige dér, at hun kan bære mit navn, indtil afløsningen kommer, og som min enke blive hjulpet til at holde ud i kampen for sin kærlighed. Jeg ved, at den dag, hun ikke bærer mit navn længere, vil hun heller ikke falde fædrelandet til byrde. Er der nogen synd i det, værdige fader?

Nej, ikke når tankerne er så rene som Deres, svarede den gamle præst.

Så blev der hentet vidner, og mens jeg holdt generalens stive, kolde hånd i min, fuldbyrdedes vielsen.

Da den var færdig, sagde han med et svagt smil:

Kys mig så, – min brud!

Jog kyssede ham på panden, mens mine tårer trillede ned over hans ansigt.

Så nød han roligt sakramentet og drog stille sit sidste suk."

Paul er sunket ned på knæ foran Margaretha. Han har grebet hendes hænder og kysser dem, mens han siger med lidenskab:

"Tilgiv mig, Margaretha! Tilgiv mig, hvad jeg har gjort mod dig, og hvad jeg har sagt om ham, der har givet mig dig tilbage så ren som selve den hellige jomfru med martyrglorien om din hvide pande."

Margaretha tager kærligt Pauls hoved mellem sine hænder og kysser det, idet hun siger med et smil gennem tårer:

"Lad dem nu kun se det allesammen nede på stranden."

Og de ser det allesammen, hvorledes de to's læber mødes til et kys, og en parisisk herre, med monokel i øjet og en hvid nellike i knaphullet, siger med let flirt i stemmen til et par damer:

"Ja, det er galt med den varme sommer. Nu har vi igen en forlovelse her på stranden."

Og damerne ler og håber, al sommervarmen vil holde sig!

Det blå kostume

1

En herre, der var høj og mager med et blegt, lidt melankolsk ansigt kom hurtigt ind i den halvmørke cirkus, hvor forestillingen endnu ikke var begyndt. Han bevægede sig så sikkert i omgivelserne, at man straks anede den daglige besøgende.

Herren gik lige hen til portnerens loge og spurgte:

"Er miss Ella kommet?"

"Nej, endnu ikke," svarede portneren og rev ærbødigt sin guldtressede kasket af.

"Giv hende dette brev, så snart hun kommer!" sagde herren og trykkede portneren et sølvmøntstykke i hånden.

"Javel!" svarede portneren og sænkede den guldtressede kasket endnu dybere.

"Og jeg kan være sikker på, at hun får det inden forestillingens begyndelse?"

"Det kan De være sikker på," svarede portneren med eftertryk.

Herren gik hurtigt ud, som ønskede han ikke at ses af nogen. I den lange, mørke gang, der førte lige ud til gaden, passerede han tæt forbi regissøren, der altid kom en time før forestillingens begyndelse for at påse, at alting var i orden.

De to forbipasserende hilste ikke på hinanden, men regissøren standsede, og idet han så efter herren, der skyndte sig afsted, sagde han halvhøjt: Hvad vil han nu igen her?"

Da regissøren kom hen til portnerlogen, tog han den store pakke breve, der lå til ham. Det var mest anmodninger om fribilletter. Han udfyldte i en fart en række blanketter og satte

sig derefter til at gennemgå en bunke af dagens blade, i hvilke han gjorde indstregninger med en blå blyant.

Der gik en halv times tid. Så hørte man døren gå nede i den lange, mørke gang og lyden af lette trin blandet med raslen af silkestof.

Portneren rejste sig og tog et brev, der var stukket ind i en hylde.

"Hvem er det til?" spurgte regissøren skarpt.

"Det er til miss Ella!" svarede portneren tøvende.

"Har jeg ikke sagt til Dem én gang for alle, at jeg ikke vil have, at De udleverer artisterne deres breve, før efter at De har optrådt. Det giver bare uro i cirkus."

"Jamen den herre, der afleverede det, bad udtrykkeligt om, at miss Ella måtte få brevet, *før* hun optrådte."

"Så meget desto værre! Så er det netop et af den slags breve, der giver hende andet at tænke på end at passe sin kunst. Det er måske oven i købet fra ham, der gik ud, da jeg kom?"

"Ja!"

"Godt; det tænkte jeg nok. Så sig, at der er ingenting."

Et lille guldlokket hoved med blå, nysgerrige øjne stak i det samme ind gennem lugen og spurgte:

"Er der ikke et brev til mig, John?"

"Nej!" svarede John hurtigt.

"Slet intet?"

"Nej! Slet intet."

Man hørte atter de lette trin og silkens raslen fjerne sig, men denne gang var det, som om der i lyden blandede sig et suk.

Miss Ella ilede ind i sin garderobe og tændte de store blus, der for brandsikkerhedens skyld var omgivet af en flettet ståltrådsballon.

Lidt efter bankede det på døren, og hendes kammerjomfru trådte ind, idet hun så forsigtigt spørgende på hende.

"Det haster ikke! Kom igen om et kvarters tid," sagde miss Ella. "Jeg trænger til at være lidt alene."

Kammerjomfruen forsvandt, og miss Ella lagde sig træt på den lille sofa, som var anbragt sådan, at hun i liggende stilling kunne se hele sin fine, nydelige skikkelse.

Men miss Ella så ikke i spejlet. Hendes øjne stirrede tankefuldt op i loftet: – Nej! Hun ville tilgive ham. Det var også synd andet. Da hun var kørt igennem byen i dag, havde hendes øjne strejfet hans, mens vognen passerede forbi ham. Men hun havde end ikke sendt ham et opmuntrende blik, det var rigtig en skam. Miss Ella blev vred på sig selv, fordi hun syntes, hun havde været ond. Så stor var hans forbrydelse da heller ikke. Ja! Hun ville tilgive ham, og så skulle alt være glemt og blive ligesom i gamle dage.

Miss Ella følte sig så lettet ved denne beslutning, at hun straks sprang op og ringede på sin kammerjomfru.

"Hvad dragt skal jeg nu tage på," sagde hun kåd og lod blikket løbe ned over den række af kostumer, der under dække var anbragt i den ene ende af garderoben.

"Frøkenen skulle tage det blå på!"

"Hvorfor det?"

"Åh, jeg ved såmænd ikke," svarede kammerjomfruen og blev rød i hovedet. "Men jeg kender da en, som altid siger, at det er det, der klæder Dem bedst."

"Så! Men jeg tror nu, at jeg vil tage det splinternye på for at se, hvad han synes om det."

" Men det skulle jo gemmes til frøkenens benefice."

"Jamen nu vil jeg have det på i aften. Jeg er vis på, at gult vil klæde mig nok så godt som blåt. Pak det ud!"

Kostumet blev pakket ud, og miss Ella skyndte sig med sin kammerjomfrus hjælp at komme i det, og da hun var færdig, kastede hun et tilfreds blik ind i spejlet.

"Sådan vil han nok synes om mig, stakkels fyr. Jeg tror aldrig, jeg har set bedre ud end i aften."

Derefter fæstede hun en blomst i håret og gik ud på sadelpladsen med den lille kappe lagt let over de små runde skuldre.

Nummeret foran hendes var forbi. Regissørens klokke lød. Miss Ella red ind, hilsende graciøst til alle sider, mens hun koket førte knappen på den lille ridepisk til sine læber og derefter syntes at kaste flyvende kys ud til publikum, som sæbebobler fra en kridtpibe.

Næppe var hun redet en gang rundt i manegen under sit trofaste og begejstrede publikums bifald, før alle øjne trak sig tilbage fra hende, så at hun formelig følte det som en kulde, og de fæstede sig på en ung mand, der tidligere havde siddet på første række i parkettet, men som nu havde rejst sig.

Kun et øjeblik stirrede alle stift på ham som i rædsel. Så lød der et enstemmigt skrig overdøvet af et skarpt knaldende skud.

Den unge mand styrtede død ud på arenaens sand med en kugle i tindingen.

Miss Ella lå på sofaen i sin garderobe. Det af gråd opsvulmede ansigt havde hun boret ned i puden, mens hele hendes lille legeme rystede som i krampe.

Udenfor havde en højrøstet menneskemængde samlet sig. Man hørte råb, skrig og eder mellem hverandre. Endelig blev alt stille, til sidst dødsstille. Hele cirkus var nu åbenbart rømmet.

Stilheden vakte atter miss Ellas opmærksomhed. Nu kunne hun altså slippe ud over sadelpladsen og gennem den lange mørke gang hen til en droske. Og hvad så? Ja, så ville de frygtelige øjeblikke komme derhjemme i ensomheden, mens hun stadig så det kære, blodige hoved for sine øjne. Men hun måtte afsted.

Miss Ella rejste sig med en kraftanstrengelse og tog sit overtøj på. Så sneg hun sig med den lodne krave op om ørene over sadelpladsen hen til gangen, fulgt af sin kammerjomfru.

Idet hun passerede forbi portnerlogen, trådte gamle John frem. Hans knæ syntes at vakle og hans stemme at skælve, mens han sagde:

"Jeg har et brev til Dem, miss Ella!"

"Et brev!" svarede miss Ella adspredt. "Hvornår har De fået det?"

"Umiddelbart før forestillingen!" svarede portneren usikkert.

"Før forestillingen! Hvorfor har jeg da ikke fået det, da jeg kom?"

"Det var regissørens ordre. Når han er der, tør jeg ikke udlevere breve til artisterne, før efter, at de har optrådt. Han siger, det giver uro i cirkus."

"Men så giv mig det, menneske! Skynd Dem!" sagde miss Ella febrilsk, som anede hun noget forfærdeligt.

Portneren rakte et brev frem. Miss Ella kastede et blik på det ved det søvnige gasblus' flimrende lys. Så udbrød hun i den højeste nervøsitet: "Det er fra ham!"

Hurtigt iler miss Ella over den mørke sadelplads hen til sin garderobe. Hastigt holder hun brevet hen til gasblusset og læser det …

Miss Ella udstøder et skrig. Hun vakler ud over gulvet, og da kammerjomfruen træder ind i garderoben, ligger miss Ella besvimet på sofaen med et sammenkrøllet brev i hånden.

Den lille kammerjomfru, der er nysgerrig som alle små kammerjomfruer, tager brevet og læser det:

> Kære elskede Ella!
>
> Jeg ved, at jeg har såret dig så dybt, at jeg ikke fortjener din tilgivelse, og at jeg ikke tør vise mig for dig og bede dig om den. Jeg er så grænseløs ulykkelig. Giv mig et tegn på, at du har tilgivet mig, så at jeg tør ile til dig og bede dig om forladelse uden frygt for at blive vist tilbage.
>
> Bær i aften det blå kostume, som du ved, jeg holder så meget af. Lad det være tegnet, du giver mig! Og giv mig det, giv mig det, hører du, ellers driver du mig til fortvivlelse …

Den lille kammerjomfru er helt opløst i gråd, mens hun søger at få miss Ella til at komme til sig selv, og med den solidaritet, hvormed hun altid gør sig til et med sit herskab, vedbliver hun at gentage:

"Hvorfor tog vi dog ikke det blå kostume på?"

Øjnene

1

Efter i to år at have været operaens fejrede primadonna havde Hilda Falk frivilligt trukket sig tilbage fra scenen og havde ægtet godsejer Otto Ravn til Ravnholm.

I publikum betragtede man forbindelsen som et fornuftparti. Hilda Falk ville ikke indrømme dette hverken overfor sig selv eller overfor andre. Når hun havde taget den unge godsejer med den lidt rødlige moustache og de lyse, næsten vandblå øjne, så var det vel ikke på grund af den store, romantiske kærlighed, dog heller ikke på grund af hans gods og guld, men først og fremmest fordi hun i ham havde truffet et ualmindelig bravt hjerte, hvis troskyldige ærlighed havde rørt hende.

Bryllupsrejsen havde da også kun bekræftet hendes indtryk. Hendes mand havde tilbragt hver time på dagen med at spekulere ud, hvad der særligt kunne glæde hende, og hendes glæde havde været hans glæde, skønt hun nok lidt efter lidt anede, at han søgte musikken mere for hendes skyld end for sin egen. Det var et offer mere, men et offer, der til tider kunne gøre hende urolig.

Men Hilda Ravn fik ikke tid til at tænke nærmere over dette.

Efter bryllupsrejsen fulgte indtoget på herregården under hurraråb fra egnens beboere og sang af små hvidklædte piger. Og Otto Ravns åbne ansigt lyste af en så oprigtig glæde, mens han fulgte sin unge hustru rundt i deres nye hjem, at hun taknemmeligt lo op til ham, mens hans vandblå øjne lyste med en hunds hengivne trofasthed.

Det sidste værelse, i hvilket de kom ind, var det gamle bibliotek med de mange støvede reoler langs væggene og det

store, tildækkede billard midt på gulvet.

En niche over den lave porcelænskamin var dækket af et maleri, der forestillede en riddersmand i rustning og med kommandostav i hånden.

"Her ser du Ravnholms største mærkværdighed," sagde godsejeren og pegede op på maleriet.

Hans hustru så spørgende på ham.

"Ser du nærmere på billedet, så vil du opdage, at der er et hul i figurens venstre side, og at øjnene er skåret ud. På stenflisen foran kaminen er der en blodplet, som ikke kan tvættes af.

Sagnet fortæller om en ung borgfrue på Ravnholm, der bedrog sin gemal. Her i biblioteksværelset havde hun stævnemøde med sin galan.

Ægteherren, hvis mistanke omsider blev vakt, ville udspejde parret og skjulte sig deroppe bag billedet. Midt i en øm omfavnelse så de to elskende da pludselig til deres forfærdelse, at riddersmandens øjne blev levende.

Hun skreg op i rædsel, men hendes elsker rev sværdet af skeden, jog klingen gennem lærredet, og et lig med brustne øjne væltede bag maleriet ned på gulvet.

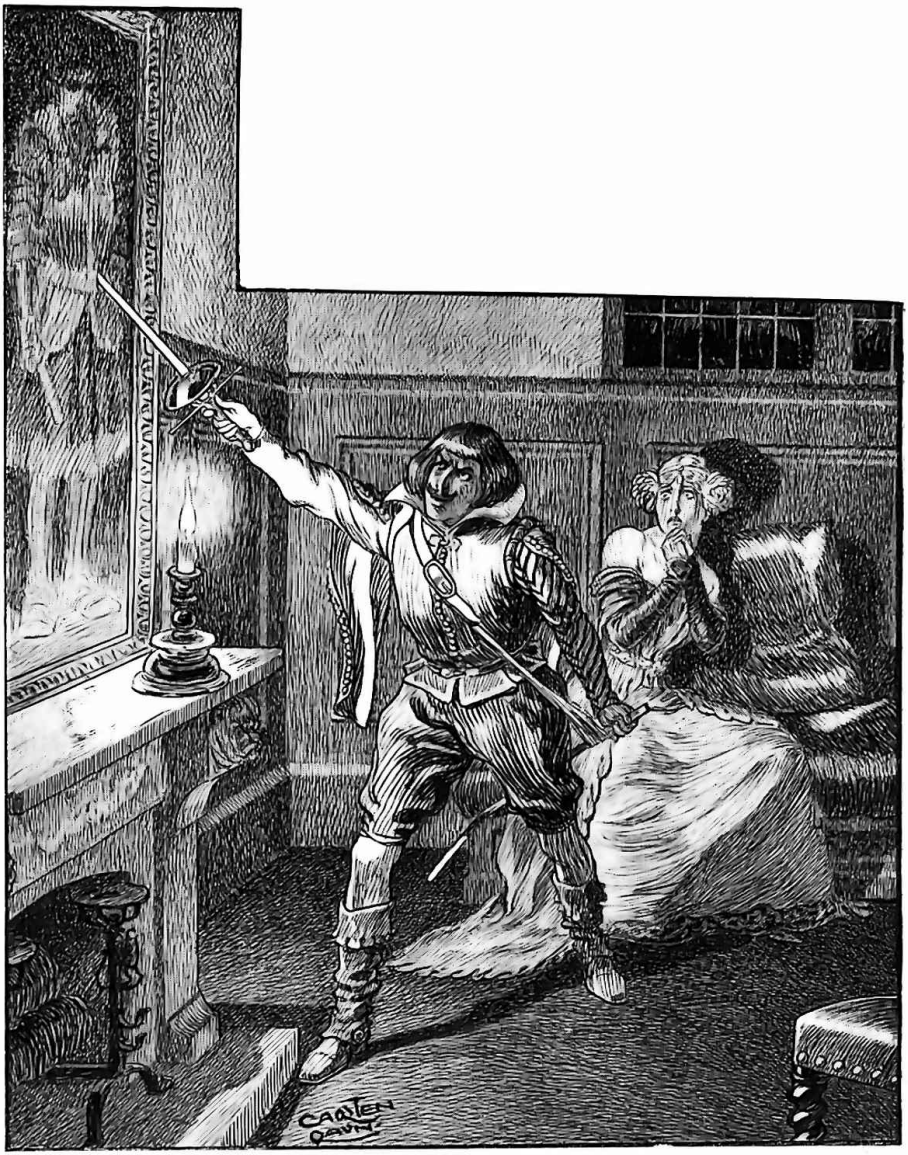

Hendes elsker jog klingen gennem maleriet.

Sådan blev også senere de Ravn'ers skæbne: Det var deres lod at blive bedraget af deres hustru og at få deres troskyldige hjerte gennemstukket. De fik aldrig evnen til at have magt over

kvinder. Men et nådigt forsyn gav dem dog efter sagnet en lille håndsrækning."

Hilda Ravn, der med stigende forbavselse har hørt på denne beretning, som næsten forekommer hende at indeholde en til hende rettet, maskeret advarsel, ser atter spørgende uden ord på sin ægtefælle, der tilføjer:

"Så snart der er fare på færde, bliver riddersmandens blik levende, og fra mund til mund på Ravnholm, fra værelserne på gården ned til borgestuen og karlekamrene hviskes der fra mand til mand: Øjnene! og alle ved, hvad det betyder." Otto Ravns blik hviler ved disse ord på hustruen med et så bedende, næsten hjælpeløst udtryk, at hun gribes af en følelse, der måske snarere er medlidenhed end kærlighed, men som rummer et fast forsæt. Og idet hun tager hans hoved mellem sine hænder, kysser hun ham og siger:

"Stol trygt på mig, Otto! Du skal aldrig komme til at se *øjnene*."

"Stol trygt på mig, Otto. Du skal aldrig komme til at se øjnene!"

2

Der er gået år. Parret på Ravnholm har allerede en lille stamherre på otte år, en rigtig vildkat, der er på spil overalt til fryd for sin fader og til ængstelse for sin moder. Han bærer det gode, gamle Ravnholm-navn Erik.

Erik elsker sin fader og beundrer sin moder, og denne forskel i følelserne overfor hver af forældrene er ret forståelig.

Godsejer Otto Ravn er nemlig blevet en ualmindelig jovial, godhjertet, næsten barnligt udsende landmandstype. Han er nu temmelig svær, hans runde hoved er lidt skaldet, og hans kinders teint blusser let. Han er munter og vennesæl, ler højt og meget og elsker at se gæster på gården. Han er for resten for nylig blevet hofjægermester og så småt interesseret i politik uden dog nogensinde at kunne tænke sig muligheden af at vove sig frem til at spille en aktiv rolle.

Hofjægermesterinde Hilda Ravn har vist sig at høre til de kvinder, der bliver yngre og smukkere i ægteskabet. Dertil kommer, at hun har en sjælden evne til at klæde sig elegant og smagfuldt og til at bære sine kostumer, så at både mændenes og kvindernes øjne følger hendes yppige, statelige skikkelse. Den er som skabt til festdragt. Det er måske derfor, at Hilda Ravn ikke mindre end sin mand elsker at se gæster på gården.

Helst så mange som muligt som i aften, da det store årlige juleselskab afholdes på Ravnholm.

Der er alle egnens notabiliteter, og der er gæster fra København, liggende gæster, der tilbringer julen på den altid åbne herregård; og mellem gæsterne den nyopdukkede mandlige operastjerne, den bedårende tenor William Høegh.

For det er husets ære at stå åbent for kunstens første navne, og husets frue lader sig endnu ved særlige festlige lejligheder høre, således som i aften, da hun har sunget juvelarien af "Faust", mens husherren med whiskyflasken i hånden er listet rundt på tåspidserne mellem de mandlige gæster. De har nemlig alle klumpet sig sammen i hofjægermesterens solidt monterede arbejdsrum med undtagelse af William Høegh, der er blevet hos damerne. Disse vil selvfølgelig ikke give slip på ham, mindst hofjægermesterinden, med hvem han har sunget duetter, mens damerne har vekslet blikke.

For der hænger rygter i luften. De når til alle øren undtagen til hofjægermesterens. Han står glad og blussende, idet han drikker det sidste glas med de sidste gæster, hvis kaner venter dernede, mens klokkerne af og til ringer som i utålmodighed, når hestene stamper og ryster sig i aftenkulden.

Alle er kørt tidligt hjem, for himmelen er overtrukket, og det tegner til snestorm.

Inde i arbejdsværelset har hofjægermesteren sammen med to af de liggende gæster fået slået sig ned ved l'hombre-bordet. Al opmærksomhed er optaget af, at ritmester Brun er blevet "kruk" i en solo i bedste kulør. Han vedbliver at påstå, at den var utabelig, hvis kortene havde siddet på en hvilken som helst anden måde. Hofjægermesteren ler, så han bliver helt blå i ansigtet.

Den lille stamherre har været inde for at sige god nat. Han har bedt, om han ikke måtte vente med at gå i seng sammen med de voksne. Han vil så gerne have det hele med. Hans fader har været lige ved at give efter, men hans moder har sagt med en påfaldende heftighed:

"Du har allerede været alt for længe oppe, Erik. Nu må du lade de voksne være alene."

Så er Erik gået med et langt blik til de fremmede.

Men Erik er meget utilfreds, ja, det er ikke langt fra at han er vred på sin moder, som han ellers holder så meget af. Han synes, at hendes stemme lød så hård, da hun sagde: Nu må du lade de voksne være alene!

Hvad skulle det dog kunne gøre de voksne, at han var til stede især nu, da det er juleferie, og han ikke skal lære lektier.

Jo mere Erik spekulerer, desto mere ond bliver han. Det er ikke første gang i denne juleferie, som han har glædet sig så meget til, at mama har været kort og ukærlig imod ham, helt anderledes end tidligere.

Forleden dag, da han kom ind i dagligstuen, sad moderen ved klaveret og bagved hende stod han, sangeren, der altid var så venlig mod Erik, uden at drengen alligevel brød sig om ham.

Moderen havde da sagt næsten hidsigt: "Åh! er du nu der igen!"

Erik bliver helt bedrøvet ved sine tanker. Nå, der er vel ikke andet for, end at lystre!

De store oplyste stuer står nu helt tomme. Hist og her flimrer et lys, der er ved at brænde ned i papirhylsteret.

Inde ved klaveret står hofjægermesterinden i dyb samtale med sangeren. Han taler sagte:

"De kan være ganske rolig, frue. Der kan intet ske. Alt er arrangeret, og hofjægermesteren er ligefrem blevet vild af glæde over mit forslag om kaneturen."

"Alt er arrangeret, frue," sagde sangeren.

"Hys!" siger fruen. "Lad os hellere gå ind i biblioteksværelset."

De går ind i det store rum, hvor der på bordene står kaffekopper og likørrester, mens et snevejr af cigaraske synes at være dalet over billardklædets grønne eng.

Sangeren har taget hofjægermesterindens hånd og er atter begyndt med blød stemme:

"Som jeg siger Dem, frue! De kan være ganske rolig …"

I det samme slipper han hofjægermesterindens hånd, og idet han ser op på familieportrættet, udbryder han med rystende

stemme:

"Hvad er det!"

Hofjægermesterinden følger hans blik. Hun bliver ganske bleg, og idet hun går et skridt tilbage, udbryder hun:

"Øjnene!"

Begge bliver stående og stirrer tavse på de to lysende blikke, der vandrer spejdende frem og tilbage.

Sangeren er stadig tavs og skrækslagen, men hofjægermesterinden vinder hurtigt mod. De øjne er ikke som de, hun af og til har set i drømme. Der spiller en skælm i dem, ja hun kender dem. Derfor er hendes stemme også næsten rolig, idet hun siger:

"Hvem er det?"

Maleriet bliver lempeligt skudt til side, og den lille stamherre står i nichen, halvt flov, halvt stolt over den forskrækkelse, han har afstedkommet.

"Men hvad vil du dog der, min dreng?" udbryder moderen.

"Jeg ville bare have lov til at se, hvad de voksne ta'er sig for, når jeg er gået i seng!"

Den lille stamherre kom frem fra nichen.

Epilog

Ravnholm, 3. Juledag.

Kære Caroline!
Først en glædelig jul til dig og dine.

Dernæst tak for, hvad du skrev til mig. Det er rigtigt af dig, at du som min veninde gør mig opmærksom på, når mit rygte er i fare.

Men du kan være ganske rolig. Det er kun mit væsen, der er lidt for åbent og ligefremt. Der er altid folk, som misforstår den slags ting. Men rygterne vil dø hen denne gang som tidligere, vær sikker på det, for der er intet i dem, denne gang så lidt som tidligere.

En hustru i min stilling kunne måske af og til være udsat for fristelser, om det kun gjaldt ens mand. Men når man er moder som jeg, kære Caroline, så lever man ikke længere udelukkende under sin ægtefælles ofte sløvede blik, men under sit barns altid årvågne øjne.

De følger én overalt, selv når man mindst aner det, og de hindrer, at man falder for en mulig fristelse, for moderens samvittighed er i barnets øjne. Det er blevet min religion, og derfor er jeg på den sikre side.

Endnu en gang tusinde hilsener og ønsket om et godt nytår.

Din hengivne veninde

Hilda.

På Ravnholm har øjnene aldrig senere vist sig i familieportrættet.

Kære Caroline ...

Om "Beridernes konge"

Forfatter: Carl Muusmann (1863-1936).
Org.udgave: Carl Muusmann: *Beridernes Konge og andre Fortællinger. Illustreret af Carsten Ravn.* Fh. A. Christiansens Forlag, København 1906.
Denne udgave baseret på: Førsteudgaven, *Den lille generalinde* og *Det blå kostume* efter en samling med samme titel, udgivet af Hus og Hjems Forlag 1950.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter originalillustration af Carsten Ravn (1859-1914), som også er ophavsmand til denne udgaves øvrige illustrationer.

ISBN 978-87-7979-980-6

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-190-9 (Ølstykke 2010).

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk